

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

Годината е 2474.
Годината на
предизвикателството!

ФАНТАСТИКА

69

ОТ АВТОРА НА
КОБРА И УДАРЪТ НА КОБРАТА

ТИМЪТИ ЗАН СДЕЛКА ЗА КОБРИ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ТИМЪТИ ЗАН СДЕЛКА ЗА КОБРИ

Превод: Георги Стоянов

chitanka.info

Годината е 2474. Моро е вече на 55 и е губернатор на Авентини. Но в Съвета на световите на кобрите настъпват брожения. Фамилията Моро е на власт твърде дълго. Заслугите на Коруин и на легендарния му баща Джон Моро — първата кобра — започват да бледнеят. Идват тревожни времена...

1.

— Губернатор Моро?

Коруин Джейми Моро с усилие прекъсна мълчаливия словесен спор с официалните глупости от четящото устройство и се обърна към интеркома. Промяната беше приятна — лицето на Тена Мигро бе много по-очарователно от документите на Директорията.

— Да, Тена?

— Сър, Джъстин е тук. Да му кажа ли да почака минутка?

Коруин се намръщи. Да му каже да почака? Със скрит подтекст: „Имаш ли нужда от минутка за подготовка?“ Както винаги Тена бе съобразителна... но Коруин вече бе изживял конфронтацията отпреди няколко дни и ако сега не бе готов, никога нямаше да бъде.

— Не, да влезе.

— Разбрано, сър.

Коруин пое дълбоко дъх, изправи се и изключи четящото устройство. Миг по-късно вратата се отвори и влезе Джъстин Моро.

Влезе пъргаво, но за набитото око на Коруин неуловимият кобрени синдром вече беше започнал да се проявява в движенията на брат му. Тънките керамични пластинки, покриващи костите на Джъстин, имплантираните оръжия, серводвигателите, подсилените стави... след двадесет и осем години всичко това бе започнало да се отразява на тялото му, предхождайки артритата и анемията, които щяха да последват след едно-две десетилетия и да сложат преждевременен край на живота му. Коруин трепна от съчувствие и изпита желание да може да направи нещо, да промени неизбежното. Но нищо не можеше да се направи. Също като баща им, Джъстин доброволно беше избрал този път.

И също като покойния Джони Моро той беше избрал да понася съдбата си и винаги, когато е възможно, да държи болката в себе си и мълчаливо да отклонява всякакво съчувствие. Според Коруин това решение беше нелепо и служеше главно да повиши колективното чувство на семейство Моро за разочарование и безпомощност. Но той

разбираше достатъчно добре брат си и знаеше, че семейството трябва да му разреши правото на собствен избор как да продължи по дългия и болезнен път, който му предстоеше да измине.

— Здравей, Джъстин. — Коруин кимна, пресегна се през бюрото и стисна ръката на брат си. — Изглеждаш добре. Как се чувстваш?

— Доста добре — отвърна Джъстин. — Всъщност подозирам, че в момента ти повече страдаш от кобрения синдром от мен.

Коруин се усмихна криво.

— Виждам, че снощи си чул дебата по информационната мрежа.

— Чух го — изхъмка Джъстин. — Прийшли и в личния си живот ли е толкова противен, колкото в обществения?

— Де да беше така. Всъщност щях да съм много по-щастлив, ако той и останалите джекти бяха просто такива противни идиоти, каквито се показват по информационната мрежа... тогава още преди години да сме им намерили цаката. — Коруин въздъхна. — Не, за нещастие Прийсли е колкото твърдоглав, толкова и хитър и сега, когато обедини джектите в истинска политическа сила, вижда себе си като балансър и в Съвета, и в Директорията. За личност, която се смята за отвъргната от обществото, това е голямо предизвикателство и понякога той прехвърля мярката.

— Така ли? Мислиш, че се смята за балансър?

Коруин вдигна рамене и призна:

— Не зная. С тази банда огорчени неудачници, опитващи се да предизвикат криза, изглежда, никой от синдикалите и губернаторите не се чувства достатъчно сигурен, за да му се противопостави. Ако Прийсли им предложи сделка, с която да се задължи да кротува... — Той поклати глава. — Възможно е те да се съгласят.

— Но на нас все още са ни необходими кобри — прекъсна го разгорещено Джъстин. — В действителност повече от всякога. С това бурно развитие Ескуилини и другите нови светове се нуждаят от все повече кобри. Да не говорим за необходимостта да поддържаме тук достатъчно кобри в случай, че някоя група трофти реши да...

— По-спокойно, братко — прекъсна го Коруин. — Държиш проповед пред отдавна покръстен, забрави ли?

— Извинявай — изръмжа Джъстин. — Кликата на Прийсли ми лази по нервите. Ще ми се някой по-скоро да разбере, че джектите са

политическо буре с барут, на което му трябва само една искра. Това трябваше да се разбере още щом открихме кобренския синдром.

— Лесно е да се умува постфактум — подхвърли сухо Коруин. — Кажы какво би направил ты.

— Преди всичко щях да им дам истински нанокомпютри и да ги направя пълноценни кобри — изръмжа Джъстин. — Това разкарване нагоре-надолу с подсилващи костите пластини и серводвигатели, които техните компютри не могат да използват, е само губене на време, енергия и скъпо оборудване.

Коруин повдигна недоумяващо вежди. Беше чувал и преди подобни аргументи, но никога от устата на Джъстин.

— Всъщност ты не вярваш в това, което говориш.

— Защо да не вярвам? Е, вярно, периодът на обучение разкри някои психологически проблеми, които при предварителните изпитания не бяха установени. И какво от това? Повечето дефекти не са толкова сериозни, а и с времето вероятно сами ще се изгладят.

— А по-тежките случаи? Ще поемеш ли риска да пуснеш сред населението психически неустойчиви кобри?

— И на това може да се намери решение — отвърна упорито Джъстин. — Могат да се изпратят някъде... на лов за рогати леопарди например, а съвсем несигурните на Селиан. Ако там не решат проблемите си, сигурно ще направят някоя глупост и ще се избият взаимно.

— А ако не са толкова сговорчиви? — тихо попита Коруин. — Ако вместо това решат, че едно такова преместване е обидно, и потърсят реванш?

Лицето на Джъстин малко помръкна и загуби част от твърдата си решителност.

— Да — въздъхна той. — И тогава Чалинор отново ще вземе всичко в свои ръце.

По гърба на Коруин полазиха тръпки. Преди половин столетие, още преди неговото раждане, Торс Чалинор беше направил опит за измяна... но той помнеше историите за онова време. Помнеше ги така живо, сякаш беше бил съвременник. Джони се беше погрижил за това — инцидентът беше свързан с някои жизненоважни истини и той не искаше те да се забравят.

— Чалинор или по-лошо — каза мрачно той. — Запомни, че този път няма да са истински кобри, тласнати от идиотска бюрокрация да вземат нещата в собствените си ръце. Този път това ще са лъжливи кобри и при това адски много. — Той пое дълбоко дъх; искаше да прогони спомена от паметта си. — Съгласен съм, Прийсли е досадник, но като джект единственото, към което се стреми, е политическа власт.

— Може би си прав — въздъхна Джъстин. — Само че това е... няма значение. Докато сме на тази тема... — Той бръкна в джоба на куртката си, извади една магнитна карта и я сложи на бюрото. — Последното ни предложение за отстраняване на останалите празноти в предварителните психологически тестове. Изготвих го, докато идвах към теб. Предварителен проект.

Коруин взе магнитната карта и се постара да остане спокоен. Беше съвсем в стила на Джъстин и при нормални обстоятелства нямаше нищо, от което някой да се оплаче. Но в момента положението в Съвета и Директорията съвсем не бе нормално. Предварителен проект! Коруин почти чу ироничните подхвърляния на Прийсли и приятелите му.

— Благодаря — каза той и остави магнитната карта до четящото устройство. — Макар че може би няма да имам време да го прегледам преди останалите членове на Съвета.

Джъстин сбърчи чело.

— Ясно. Е, това едва ли ще предизвика сензация. Ние предвиждаме да намалим следоперативното отпадане на кандидатите за кобри от седем на може би четири, четири и половина процента.

Коруин кимна важно.

— Точно колкото очаквахме. Има ли някаква възможност за намаляване на този процент?

Джъстин поклати глава.

— Психиатрите не са сигурни, че можем да достигнем дори и толкова. Проблемът е, че имплантирането на оборудване в хората понякога... ги променя.

— Зная. Но все пак е по-добро от нищо, нали?

Замълчаха. Коруин зарея поглед през прозореца към хоризонта на Капитолия. Онзи хоризонт, който се беше променил толкова много през двадесет и шестте години, откакто той се беше потопил в политическия лабиринт на световите кобрите. За нещастие други

неща се бяха променили повече и от хоризонта. Беше открил, че напоследък прекарва много време в съзерцаване през този прозорец, в опит отново да улови онова вълнение, което някога беше изпитвал от своята професия. Но този стимулант действаше все по-рядко. Имаше нещо, може би предизвикано от обществената ожесточеност на Прийсли, което силно беше намалило интереса му към политиката на кобрите. В много отношения играта му беше опротивяла... и победите, и пораженията се бяха превърнали в безлична сивота... беше превърнала губернаторския пост в битка, вместо в средство за подпомагане на развитието на неговите светове.

Това връщаше мислите му назад към баща му, който в края на живота си също така беше изпитал огорчение от политиката, и все повече и повече му идеше да зареже всичко и да отиде на Ескуилини или на някой друг от новите светове.

Но знаеше, че не може да го направи. Докато замислите на джектите застрашаваха основите на сигурността на световите на кобрите, някой трябваше да остане тук и да се бори. Коруин отдавна беше разбрал, че този някой е той.

Джъстин се размърда на стола си и тихо каза:

— Имаше и специална причина да ме извикаш, нали?

Коруин пое дълбоко дъх и се върна към реалността.

— Да. Преди три дни координаторът Монг Ка ми каза, че Джин е подала молба да постъпи в Академията. Той беше... — Коруин се поколеба: опита се за последен път да намери безболезнен начин да го съобщи.

— И е отхвърлена? — каза Джъстин.

— Тя никога не е имала шанс — каза направо Коруин и се насили да погледне брат си право в очите. — Знаеш го още от самото начало. Не трябваше ѝ позволяваш да кандидатства.

— Искаш да кажеш, че Джин няма основание да се опита да промени тази несправедлива практика, защото тя е политическо решение? — Джъстин бе съвсем спокоен.

— Виж, Джъстин... за бога, ти си преподавател там. И най-добре знаеш колко силни са традициите. Особено военните.

— Зная и как са създадени тези традиции в стария човешки Доминион — отвърна Джъстин. — Ние не сме възприели сляпо нищо друго от техните методи. Защо армията да прави изключение?

Коруин въздъхна. Откакто най-малката дъщеря на Джъстин беше решила да продължи по пътя на своя баща като кобра, различни членове на фамилията Моро под една или друга форма се бяха опитвали да променят тази традиция, но Коруин си даваше ясна сметка, че това няма да е лесно.

За нещастие повечето от другите членове на Съвета не го разбираха.

— Военната традиция е винаги много консервативна — каза той. — Ти го знаеш, аз го зная, световите го знаят. Причината е, че на върха нещата се движат от консервативни старци като теб.

Джъстин остави иронията му без внимание.

— Но Джин ще бъде добра, може би дори страхотна кобра... и това не е мое субективно мнение. Аз я подложих на стандартните приемни тестове и...

— Какво си направил?! — прекъсна го слисано Коруин. — Джъстин... по дяволите, ти знаеш много добре, че тези тестове се провеждат изключително от Академията.

— Спести ми нравоученията, моля те. Работата е там, че с точките, които набра, тя може да се класира сред петте процента най-добри кандидати. Джин е по-добра и интелектуално, и емоционално от деветдесет и пет процента от онези, които приехме.

— Въпреки това си остава фактът — въздъхна Коруин, — че е жена, а жени никога не са били кобри.

— Досега.

— Сър! — прекъсна го гласът на Тена Мигро от интеркома. — Дошъл е един мъж...

Вратата зад гърба на Джъстин се отвори и някакъв непознат изкрещя още от прага:

— Унищожете кобрите!

Губернаторът се стъписа. Това неочаквано нахълтване бе толкова изненадващо, че през първите решаващи секунди той остана на мястото си като парализиран. Неканеният посетител направи няколко бързи крачки из стаята — размахваше ръце и крещеше неразбрано. С периферното си зрение Коруин видя, че Джъстин се е смъкнал от стола си и е взел непознатия на прицел.

— Спри! — викна кобрата. Беше вдигнал ръце и беше насочил кутретата с имплантираните в тях лазери към непознатия. — Не

мърдай!

Дори да беше чул заповедта му, натрапникът не й обърна никакво внимание.

— Кобрите са рушители на независимостта и свободата! — изкрещя той и направи още една крачка към Коруин. — Те трябва да бъдат премахнати! — Дясната му ръка описа широка дъга към лицето на Коруин, после той бръкна в джоба си...

И от протегнатите пръсти на Джъстин право в гърдите на непознатия блъвнаха светлинни игли.

Човекът изпищя — странен гъргорещ звук. Коленете му се подгънаха и той падна на пода. Коруин с усилие се отърси от обхваналата го парализа и натисна бутона на интеркома.

— Тена! Извикай охрана и здравни работници, бързо.

— Вече ги извиках, сър — отговори тя. Гласът ѝ трепереше.

Джъстин коленичи до непознатия.

— Жив ли е? — попита Коруин.

— Да. Засега. Имаш ли някаква представа за какво беше всичко това?

— Никаква. Да оставим на охраната да го изясни. — Коруин пое дълбоко дъх. — Радвам се, че беше тук. Благодаря ти.

— Няма за какво. Нека проверим какво оръжие носи... — Джъстин бръкна в джоба на непознатия... и лицето му застина. — По дяволите!

— Какво има? — възкликна Коруин.

Джъстин го изгледа и каза:

— Не е въоръжен.

2.

Кари Моро се отпусна на шезлонга и измъчено проплака:

— Ау, Джин. Пак ли?

Джасмин Моро — „Джин“ за баща си и майка си и всеки друг, когото можеше да убеди да я нарича така — погледна по-младата си братовчедка с израз на търпение, нежност и непоклатима твърдост.

— Пак — отвърна категорично тя. — Искаш ли да изкараш този изпит, или не?

Кари въздъхна театрално.

— Ох, добре. Тиранин. Миск'рхе'ха солф оуп'смиф, пиърс'ий'картох...

— Произнася се „кхартох“ — прекъсна я Джин. — Звук „кх“, не „к“. И началното „п“ в „пиърс'ий'картох“ е експлозивно. — Тя пак показва.

— Не чувам никаква разлика — промърмори Кари. — Обзалагам се, че госпожа Халвърсън също няма да я чуе.

— Може би — съгласи се Джин. — Но ако изобщо имаш намерение някога да използваш този език с трофти, по-добре се научи да го говориш правилно.

— А кой казва, че имам намерение да го използвам с трофти? — измърмори Кари. — Всички трофти, които ще срещна, ще говорят английк^[1].

— Не се знае — поклати глава Джин. — Търговците и представителите на трофтите в световите ще говорят английк, разбира се. Но кой казва, че вятърът няма да те отведе нанякъде в Космоса самичка с трофти, които като теб са гледали през пръсти на уроците по чужди езици?

При този аргумент братовчедката ѝ изсумтя възмутено.

— Това се отнася за теб, не за мен. Ти ще станеш кобра и ще излетиш в Космоса, не аз. На теб ще ти трябва трофтийски език, и квазамански, и прочие.

В гърлото на Джин се надигна буца. От всичките ѝ роднини единствено Кари беше истински ентузиасизирана от нейните амбиции да стане кобра... и единствено тя смяташе, че Джин непременно трябва да ги реализира. По последното дори бащата на Джин имаше съмнения. Джин си спомняше времето, когато само дългите тайни разговори с Кари поддържаха тези ѝ надежди и мечти...

В следващия момент се сети, че братовчедка ѝ умишлено сменя темата.

— Няма значение какво ще ми трябва на мен — озъби се привидно раздразнена Джин. — В момента ти си тази, която трябва да знае материала, защото утре ти ще се явиш на изпит, не аз. Хайде пак... и запомни това „п“. Произнасяш го неправилно и ако го чуе някой трофт, или ще падне от смях, или ще те извика на дуел.

— Защо? Да не би както го произнасям да означава нещо неприлично? — попита любопитно Кари.

— Няма значение — отговори Джин. Всъщност грешката беше безобидна, но тя нямаше намерение да го казва на братовчедка си. Джин си спомняше как преди три години самата тя, тогава седемнадесетгодишна, при най-малката грешка беше готова да повтори целия текст, който Кари очевидно считаше за смъртно тъп. — Хайде пак — подкани я тя. — Отначало.

Кари пое дълбоко дъх и започна:

— Миск'рхе...

В стаята прозвуча телефонен звън.

— Аз ще вдигна — каза Кари с видимо облекчение, скочи от стола и се втурна към апарата. — Ало?... О, здравей, Фей. Джин, сестра ти.

Джин стана и тръгна към Кари. На екрана на три крачки от телефона неочаквано се появи лицето на Фей.

— Какво се е случило? — бързо попита Джин.

— Току-що се обади Тена Мигро от офиса на чичо Коруин — каза мрачно Фей. — Преди няколко минути е станал ужасен инцидент и татко е стрелял по някого.

Кари зина от изненада.

— Какво е направил? — попита Джин. — Убил ли го е?

— Още не се знае. Човекът е откаран в болница. Татко и чичо Коруин също са там сега. Тена каза, че ще ни се обади, когато научи

нещо повече.

Джин облиза неочаквано изсъхналите си устни.

— В коя болница са?

Фей поклати глава.

— Тя изрично настоя да не ходим в болницата. Чичо Коруин ѝ казал, че не иска никой да отива, докато станалото не се изясни.

Джин изскърца със зъби. Разбираше го, но не беше длъжна да го хареса.

— Каза ли как е татко? Съобщи ли подробности?

Фей вдигна притеснено рамене.

— Бил доста разстроен, но се владеел. Нищо друго не каза.

Дори през сюрреалистичната вцепененост Джин почувства как в ума ѝ трепва гордост. Разбира се, че баща ѝ ще се владее. Една кобра, оцеляла в две квазамански акции, не може да излезе от равновесие от такова нещо. Освен това тя бе готова да се обзаложи, че каквото и да се е случило, вината е на другия човек.

— Говори ли вече с Гуина?

Фей поклати глава.

— Искам да науча повече подробности преди да говоря с нея. Тя и без това е доста ангажирана, а не искам без нужда да остави всичко и да долети.

— По-добре я остави сама да реши дали е нужно — посъветва я Джин. — Винаги могат да пренасрочат защитата на дисертацията ѝ, а тя много ще се засегне, ако научи за станалото от информационната мрежа. Като стана дума за мрежата, има ли нещо по нея?

— Толкова рано? Не би трябвало да има. Във всеки случай исках да знаеш какво се е случило и да проверя дали ще си у дома, когато татко се върне.

— Да. — Джин кимна. — Веднага се прибирам.

— Добре. Доскоро. — Изображението на Фей изчезна от екрана.

Кари шумно си пое дъх и каза:

— По-добре да извикам мама и тате. Те ще искат да научат за това.

— Тена вероятно вече им е съобщила — отвърна Джин, втренчила поглед в празния екран на видеофона. Нещо човъркаше мозъка ѝ, някакво предчувствие... Тя се пресегна и набра номера на

главната обществена информационна мрежа в Капитолия. Последва командата: Търсене: собствено име: Моро, Джъстин.

— Какво правиш? — попита Кари. — Фей каза, че още няма нищо.

Джин стисна зъби.

— Фей греши. Погледни.

На ниската сграда без прозорци в дъното на улицата нямаше никаква указателна табелка. Не че такава табелка би променила нещо — една малка табелка до вратата с надпис, че сградата е мемориален център на Кенет Макдоналд, нямаше да говори много на средния гражданин на Капитолия.

За кобрите от града името означаваше много. Както и самата сграда.

Вратата беше заключена, но Джин знаеше кода. Докато минаваше покрай залетите в мека светлина заведения в центъра на града, бе забелязала, че са почти празни. Виждаха се сравнително малко кобри, седнали на групи по двама-трима. Откакто Прийсли и неговите джекти бяха започнали да злословят по така наречения от тях „кобрински елитаризъм“, тяхното присъствие намаляваше. Като гледаше празните столове и маси, Джин мислено се върна към детските си години, към къщата, където беше живяла с баща си и с другите кобри — истинските герои от световите на кобрите.

Сега тези хора избягваха центъра, страхуваха се като се събират да не наливат масло в огъня на Прийсли. „Само това е достатъчно — мислеше ожесточено Джин — да пожелае джектите да се удавят в собствената си слюнка.“

Баща ѝ беше там, където очакваше да го намери: на долния етаж, самичък, в голямата зала за тренировки, наричана от кобрите „Опасната стая“.

Джин остана няколко минути над него в галерията за зрители, гледаше и си спомняше. Управляваните от компютри работи-цели не бяха особено интелигентни, но бяха бързи и многобройни. Като дете Джин винаги беше мислила, че техните маломощни лазери са опасни. Тя и сега си спомняше ужаса, който изпитваше, когато наблюдаваше оттук как баща ѝ се изправя срещу тях. Фактически, както разбра

години по-късно, лазерите на роботите бяха опасни само за гордостта на кобрите, но знанието за това не можеше да потисне притока на адреналин, когато гледаше как баща ѝ се бие с тях.

Всъщност това не беше точно бой. Във всеки момент Джъстин беше изправен срещу четири до седем робота и всички стреляха срещу него с трасиращи лъчи, често обръщайки малко внимание на собствената си безопасност. Укритията в Опасната стая нарочно бяха сведени до минимум и не оставяха на кобрата никаква друга възможност, освен непрекъснато да се движи, ако иска да оцелее.

И Джъстин непрекъснато се движеше. Великолепно, според пристрастното мнение на Джин. Като използваше всички възможни прикрития той скачаше из стаята с помощта на управляваните от компютър серводвигатели и кутретата на двете му ръце почти непрекъснато бълваха лазерни лъчи. Прозорците на галерията за наблюдатели дрънчаха от изстрелите на звуковите му оръжия, а веднъж бронебойният лазер от петата на левия му крак изстреля блестящо копие към ниската защитна стена, зад която се бе скрил един упорит враг. Джин усети, че скърца със зъби и е стиснала юмруци — беше приклепнала, готова да се хвърли на помощ. „Някой ден — неочаквано ѝ мина през ума — там може да съм аз. Ще бъда аз.“

Най-после неравностойният бой свърши и Джин с изненада установи, че го е наблюдавала по-малко от пет минути. Пое си дълбоко дъх, издуха капчицата пот от върха на носа си и почука на прозореца.

Под нея баща ѝ погледна нагоре, видя я и на лицето му се изписа изненада.

„Мога ли да сляза долу?“ — попита тя с жест.

„Разбира се — отвърна ѝ по същия начин той. — През главната врата.“

Джин слезе по стълбите. Когато отвори вратата, той вече беше увил една кърпа на врата си и попиваше потта от лицето си.

— Здравей, Джин — поздрави я той и я прегърна. Лицето му бе съвсем безизразно, каквото бе винаги, когато се опитваше да прикрие някое силно чувство. — Какво има?

— Тена ми се обади преди час и ми каза, че си напуснал болницата и си тръгнал за вкъщи — обясни тя. — И понеже не се прибра, реших да дойда да те намеря.

Той се намръщи.

— Надявам се, че не си обиколила цяла Капитолия да ме търсиш.

— Разбира се, че не съм. Къде другаде би могъл да бъдеш?

— На посещение в моето минало. — Той огледа стаята.

— На разтоварване от напрежението — поправи го тя. — Хайде, татко... познавам те достатъчно добре.

Той ѝ се усмихна измъчено. Маската падна от лицето му и разкри скритата зад нея болка.

— Наистина ме познаваш достатъчно добре, Джасмин — тихо каза той. — Винаги си ме познавала.

Тя сложи ръка на рамото му.

— Голяма неприятност, нали?

Той кимна.

— Да. Как го понесохте ти и сестрите ти?

— О, справихме се. Въпросът е как ти го понасяш?

Той вдигна рамене.

— Както може да се очаква. По-добре след това. — Той махна с ръка към Опасната стая. — Какво ви каза Тена?

— Само съкратена версия. Какво точно се случи, татко?

За минута очите му се задържаха върху нейните, после той огледа стаята.

— Най-глупавото нещо, което можеш да си представиш — въздъхна той. — От моя страна, искам да кажа. Онзи човек... Барам Монс, в болницата го идентифицираха... нахлу в стаята, започна да крещи и да псува... главно по адрес на кобрите. Опитах се да го зашеметя, но той се движеше, а аз се обърнах прекалено бавно и не можах да насоча точно звуковото оръжие. — Поклати глава. — А после той бръкна в джоба си и реших, че ще извади пистолет. Беше много късно да му попреча физически... затова използвах лазерите.

През една врата влезе сервизен робот и се зае да изнася една от „мъртвите“ цели.

— И той не е имал пистолет — осмели се да каже Джин.

— Точно така — потвърди Джъстин. В гласа му прозвуча тъжна нотка. — Нито пистолет, нито спрей, нито дори джобно ножче. Просто един безвреден, невъоръжен, ексцентричен човек. И аз го застрелях.

Джин гледаше сервизния робот. После попита:

— Дали не е било инсценировка?

С крайчеца на окото си видя, че баща ѝ се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Дали Монс не се е опитал да предизвика теб или чичо Коруин да го нападнете? Да ви компрометира? — Тя го погледна. — Не зная дали вече си гледал информационната мрежа, но в момента, в който Монс беше отведен в болница, по нея се изля истински поток от хули. Това не е реакция... тези хора са били готови със своите пасквили и са чакали само сигнал да започнат.

Джъстин изсъска през стиснати зъби.

— Трябва да призная, че тази мисъл и на мен ми мина през ума. Но ти още не си чула най-важната част от случая: фактът, че Монс ще остане жив, въпреки че насочих два лазерни изстрела директно в гърдите му. Ще можеш ли да отгатнеш защо?

Тя се намръщи. Очевидният отговор бе бронезилетка... но от тона на баща ѝ беше ясно, че е нещо по-интересно. Монс очевидно бе имал някаква защита... която два лазерни изстрела не могат да пробият, да преминат през ребрата или през гръдната кост и да достигнат до белите дробове или сърцето.

Лазерни изстрели, напълно достатъчни да преминат през нормални кости...

— Същото, което е спасило живота на Уинуърд? — попита тя колебливо.

Джъстин кимна.

— Позна.

По гърба ѝ премина тръпка. Майкъл Уинуърд, застрелян в гърдите с куршум по време на първата квазаманска акция преди двадесет и осем години... оцелял при атаката само защото куршумът бил отклонен от керамична пластина, покрила гръдната кост и гръдния кош.

— Джек — промърмори тя. — Този гаден Монс е мръсен джек.

— Провокатор — въздъхна Джъстин. — За нещастие това не променя факта, че той беше невъоръжен, когато стрелях в него.

— Защо да не го променя? — попита Джин. — Това означава, че всичко е било инсценирано... и още, че зад него стои Прийсли.

— Стига, момиче — каза Джъстин и сложи ръце върху раменете ѝ. — Онова, което изглежда очевидно за теб или за мен, или за Коруин, не е задължително да е доказуемо.

— Но...

— И докато не можем да докажем някаква такава връзка — продължи той предупреждаващо, — ще ти бъда благодарен, ако запазиш тези заключения за себе си. На този етап те ще навредят много повече на нас, отколкото на Прийсли.

Джин затвори очи — бореше се с неочаквано възникнали страхове.

— Но защо? Защо е избрал именно теб?

Джъстин я прегърна. Тя беше няколко сантиметра по-ниска от него — идеалната височина, според нея, да се сгуши в баща си.

— Прийсли няма нищо против мен лично — въздъхна Джъстин. — Мисля, че няма нищо специално и против Коруин освен това, че той е пречка в избора от Прийсли път. Не, неговата цел е премахването на кобрите от нашия свят.

Джин облиза устни и се притисна до баща си. Беше чувала такива слухове, спорове, разсъждения... но да го чуе казано така направо, така спокойно от човек, чиято позиция му даваше възможност да знае истината, я накара да потрепери.

— Това е лудост — прошепна тя. — Абсолютна глупост. Как очаква той Ескуилини да се развива, без кобрите да проправят път в онази пустош? Ескуилини или другите нови светове? Да не говорим за селианците... какво смята да прави той, да ги хвърли на хищниците да ги изядат живи?

Джъстин въздъхна.

— Джин, с годините ще срещнеш изненадващ брой иначе интелигентни хора, които са попаднали в капана на едностранчива цел или гледна точка и никога не могат да се измъкнат от него. Идеален пример за това е Селиан — хората, които още живеят там, се борят с ужасната екология толкова дълго, че не могат да скъсат с навика, за да я напуснат и се заселят другаде. Някои от джектите... не всичките, разбира се, но някои... са също толкова простодушни. Те искаха да са кобри... повечето от тях много искаха... но бяха намерени за неподходящи поради една или друга причина... и това тяхно желание се превърна в омраза. Омраза, която иска отмъщение.

— Независимо какви са последствията за останалите светове на кобрите?

Джъстин вдигна рамене.

— Очевидно. Не зная... може би някои от тях искрено мислят, че необходимостта от съществуването на кобри е отминала, че всичко, което вършат кобрите, може да се извърши по-рационално от обикновени хора с машини или подобрени екзоскелети. И ще призная, че някои от оплакванията на Прийсли може би са напълно основателни... може би ние приписахме на кобрите малко повече елитаризъм, отколкото е добре за самите нас.

Сервизният робот мина покрай тях и се насочи към друга поразена цел. Джин го проследи с поглед, после нещо в ума ѝ прещрака и за пръв път в живота си тя внезапно разбра какво всъщност представляват едрите тромави машини, които беше гледала през всичките тези години.

— Господи — прошепна тя. — Това са трофти. Роботите цели се предполага да са трофти.

— Не ставай глупава — каза Джъстин. Гласът му я накара да го погледне внимателно. Лицето му...

Лицето му беше безизразно. Като на играч на покер... или на човек, който отрича, че е разгласил някаква известна му тайна.

— Исках да кажа... — започна стеснително тя.

— Разбира се, че не са трофти — прекъсна я Джъстин. — Погледни формата, големината, очертанията. Това е просто обобщена цел за тренировки. — Но лицето му като че ли стана малко по-сурово. — Освен това трофтите са наши търговски партньори и политически съюзници — добави Джъстин. — Наши приятели, Джин, не наши врагове. Не е необходимо да се упражняваме в бой срещу тях.

— Разбира се, че не е — съгласи се тя и се помъчи гласът ѝ да звучи безпристрастно като неговия. Не, разбира се. Роботите не приличаха много на трофти... но формата и разположението на техните уязвими места бяха прекалено еднакви, за да е случайно. — Освен това никой всъщност не желае да му се напомня, че някога те бяха наши врагове, нали? — добави Джин с нотка на огорчение. — Или че кобрите бяха тези, които предотвратиха войната.

Той притисна раменете ѝ към себе си.

— Кобрите помнят — каза тихо Джъстин. — А също и трофтите. Всъщност това е от значение... и затова те ще намерят начин да спрат Прийсли и неговата банда ненормалници. — Той си пое дълбоко дъх. — Хайде да се прибираме вкъщи.

---

[1] Опростен вариант на английски език. — Б.пр. ↑

3.

Тамрис Чандлър, генерал-губернаторът на световите на кобрите, беше влязъл в политиката благодарение на успешната си юридическа кариера и на заседания на Съвета и Директорията Коруин неведнъж беше забелязвал, че той, изглежда, харесва случайните възможности да си представя, че е прокурор. Същото правеше и сега... но за пръв път, изглежда, това не му доставяше удоволствие.

— Надявам се, че разбираш в каква каша се е забъркал брат ти — каза Чандлър от екрана на видеотелефона.

— Разбирам, сър — отвърна Коруин. Полагаше усилия да се сдържи. — Оспорвам обаче твърдението, че вината е на Джъстин.

Чандлър отхвърли възражението.

— Като оставим настрана мотивационния фактор, той е стрелял по невъоръжен човек.

— Който нахълта в моя кабинет и ме заплаши...

— Заплашил те е? — прекъсна го Чандлър и повдигна вежди. — Каза ли нещо, което специално се отнася до теб?

Коруин въздъхна.

— Не, сър, нищо специално. Но той говореше по адрес на кобрите, а моите пристрастия към тях са добре известни. Това технически може да не е заплаха, но всеки съдебен състав ще се съгласи, че аз имах основание да се страхувам за своята безопасност.

Чандлър го изгледа свирепо. После изкриви устни и вдигна рамене.

— Това никога няма да бъде внесено в съда, разбира се... и двамата го знаем. И, между нас казано, мисля, че този твой сценарий вероятно е правилен. Откакто ти влезе в Директорията, Прийсли те е взел на мушка и аз всъщност почти очаквах, че той ще предприеме нещо да създаде неприятности на теб и на кобрите.

Коруин стисна зъби, за да не отговори саркастично. Засягането на зле прикритото възхищение на Чандлър от Прийсли щеше да му

дойде добре, но Коруин се нуждаеше от поддръжката на генерал-губернатора и не можеше да рискува.

— Значи и двамата сме съгласни, че случаят с Монс е съзнателно инсцениран — каза той вместо това. — Остава въпросът как ще погледне на него Директорията?

Чандлър отмести очи.

— Честно казано, Моро, не съм сигурен, че можем да направим нещо по въпроса — каза бавно той. — Ако можеш да докажеш... не да твърдиш, а да докажеш... че Монс се е опитал да предизвика брат ти да открие огън, и ако можеш да докажеш, че Прийсли също е участвал в инцидента, тогава ще имаме нещо, на което да се опрем. Иначе... — Той повдигна рамене. — Той има достатъчно власт, за да можем да предявим към него недоказани обвинения. Ти видя реакцията на хората по информационната мрежа срещу брат ти... ако на този етап предприемем нещо срещу Прийсли, ще ни одерат живи.

Или с други думи, генерал-губернаторът щеше да реагира на това явно домогване до власт като просто го игнорира и остави Прийсли да разиграва комедията с надежда той самият да не бъде въвлечен в нея.

— Разбирам — каза Коруин, без да се опитва да прикрие огорчението си. — Означава ли това, че ако на утрешното заседание на Директорията мога да подкрепя с доказателства твърдението си, вие ще ме подкрепите?

— Разбира се — отвърна моментално Чандлър. — Но имай предвид, че каквото и да се случи, няма да отделим много време на този инцидент. Чакат ни за разглеждане много по-важни дела.

Коруин пое дълбоко дъх. Това означаваше, че Чандлър ще направи каквото може, за да съкрати до минимум тирадата на Прийсли. „Все пак е по-добро от нищо“ — реши Коруин.

— Разбрах, сър.

— Е. Ако няма друго...

— Не, сър. Лека нощ, сър.

Екранът изгасна. Коруин се облегна на стола и протегна вдървените си от напрежение и умора мускули. Това беше положението: бе говорил с всички членове на Директорията, които имаше вероятност да привлече на своя страна за този случай. Трябваше ли да потърси подкрепа от Съвета и от по-ниско стоящите

синдикали? Той погледна часовника си и с изненада установи, че минава десет. Вече беше прекалено късно да говори с някого. Нищо чудно, че Чандлър беше малко хладен.

Някакво движение привлече вниманието му и той вдигна глава. Тена Мигро поставяше чаша димящо кахве на бюрото му.

— Свърши ли за тази вечер? — попита тя.

— Не зная аз дали съм свършил, но ти трябваше да си свършила отдавна — отговори уморено Коруин. — Още преди два часа ти казах да си тръгваш.

Тя вдигна рамене.

— Имах малко работа за довършване. — И седна с обичайната си грациозност на един стол до бюрото.

— И освен това си мислила, че може да имам нужда от малко морална подкрепа, нали?

— И това, и може би малко помощ за предотвратяване на неприятни посещения — каза тя. — Но не беше необходимо.

Коруин вдигна чашата и вдиша финия аромат на кахвето.

— Името Моро отдавна е важно за Авентини — напомни ѝ той и отпи. — Може би дори вестникарските хищници си спомнят, че семейството ми се ползва с известно уважение.

— А може би също и малко почивка? — тихо подхвърли Тена.

Коруин я погледна, погледът му се плъзна по фините ѝ черти и стройната ѝ фигура. Остра болка прониза сърцето му, болка, която напоследък го спохождаше все по-често. „Трябваше да се ожена — помисли си уморено той. — Трябваше да имам семейство.“

С усилие отърси тази мисъл от ума си. През всичките тези години имаше основателни причини да не създава семейство и никоя от тях не се беше променила. Участието на баща му в политиката на световите на кобрите едва не бе уморило майка му и той се беше закълел никога да не причинява такова нещо на друго човешко същество. Дори ако може да намери жена, която е готова да се примири с такъв начин на живот.

Отново се насили да отклони ума си от тази често поемана и безплодна насока на мисълта.

— Семейство Моро никога не е почивало, когато е имало да се върши работа — каза той. — Освен това аз ще почивам, когато ми свърши мандатът. Ти обаче трябва да се прибиращ.

— След малко. — Тена кимна към телефона. — Как вървят разговорите?

— Почти както се очакваше. Всеки е малко несигурен каква позиция да заеме, най-малкото от гледна точка на практическата политика. Според мен засега всички ще стоят настрана и ще чакат още информация.

— И предоставят на Прийсли пълна свобода да им набие утре в главите своята версия на инцидента. — Тя тихо изръмжа. — Необичайно подходящо време за него, точно преди пленарното заседание на Директорията.

Коруин кимна.

— Да, и аз го забелязах. Както, сигурен съм, са го забелязали и другите губернатори. За нещастие това не се счита за доказателство.

— Освен ако не можеш да го използваш и да намериш липсващата връзка... — Тя млъкна и се обърна към вратата. — Чука ли някой?

Коруин се намръщи, пресегна се и включи интеркома към защитната видеокамера във външния коридор.

— Ако е вестникар... — започна застрашително Тена.

— Джин е — въздъхна Коруин, изключи камерата и освободи ключалката. Може би последната личност, която искаше да срещне в момента...

— Джин, отворено е. Влизай.

— Да изляза ли? — попита Тена, когато той изключи интеркома.

— Не — каза той. — Но все пак може би ще е по-добре, ако излезеш.

Тена се усмихна и стана.

— Разбирам. Ще изчакам, в случай че ти потрябвам. — И като го докосна по рамото, докато минаваше покрай него, тръгна към вратата.

— Чичо Коруин?

— Влизай — извика Коруин и махна с ръка на момичето... не, на младата жена, застанала на прага.

Двете жени размениха кратки поздравии на вратата.

— Седни — покани Коруин Джин и ѝ посочи току-що освободения от Тена стол. — Как е баща ти?

— Почти както може да се очаква — каза Джин и седна. — Чичо Джошуа намина преди малко. Заприказваха се за проблемите, които

родът ни е имал в миналото.

Коруин кимна.

— Да, знам как е. Много ли е потискащо за слушане?

— Доста. — Джин стисна устни.

— Не се оставяй да те разстройват. Това е един от методите, които родът Моро традиционно използва. За да си напомняме, че нещата, които вършим, са за добро.

Джин пое дълбоко дъх.

— Татко ми каза, че молбата ми за приемане в академията „Кобра“ е отхвърлена.

— И обясни ли ти защо? — попита той.

Тя поклати глава.

— Всъщност не сме го обсъждали... сега на главата му са други неща. Затова дойдох при теб.

— Да. Е... казано без заобикалки, отхвърлена си, защото си жена.

Не беше очаквал Джин да се изненада и тя наистина не се изненада.

— Знаеш, че това е противозаконно — каза тихо Джин. — Аз проучих устава на Академията, официалното заявление за целта на кобрите и дори документите на първоначалния човешки Доминион. Никъде няма нищо, което специално да забранява жените да стават кобри.

— Разбира се, че няма — въздъхна той. — Няма също и нищо, което да не допуска жени до губернаторски пост, но не може да не си забелязала, че жените губернатори са малко. Въпрос на традиция.

— Чия традиция? — възрази Джин. — Никое от тези необявени правила не е създадено в световите на кобрите. Наследили сме ги от стария човешки Доминион.

— Права си — кимна Коруин. — Но промяната на тези традиции изисква време. Не забравяй, че са минали само две поколения, откакто сме се отделили от Доминиона и от неговото влияние.

— На нас ни беше достатъчно по-малко от едно поколение, за да дадем на кобрите два гласа в Съвета — напомни му тя.

— Това е друго. Опитът на Торс Чалинър за измяна стана причина за незабавно политическо признаване на физическата сила на

кобрите. Твоят случай, за нещастие, не изисква такова спешно решаване.

Джин дълго го гледа и накрая попита:

— Значи няма да се бориш в Съвета за моето приемане, така ли?

Той разпери безпомощно ръце.

— Въпросът не е до борба, Джин. Военната история с цялата си сила е срещу теб. Жените като правило не са били приемани в специалните военни части. Във всеки случай не и в правителствени военни сили — поправи се той. — Винаги е имало жени въстанички и партизанки, но според мен този аргумент няма да свърши работа нито в Съвета, нито в Академията.

— Ти обаче имаш голямо влияние. Името Моро...

— Може все още да има някакво влияние сред авентинския народ — промърмори той, — но не и сред горните ешелони. Всъщност никога не е имало... в много отношения твоят дядо беше много по-популярна личност от мен, но дори и тогава трябваше да се борим, да се бием, да се пазарим за всичко, което постигнахме.

Джин облиза устни.

— Чичо Коруин... аз трябва да вляза в Академията. Наистина трябва. Това е последният шанс на татко някой да продължи традицията на кобрите в рода. Сега повече от всякога той се нуждае от някого, на когото да се опре.

— Джин, виж... аз не зная какво значение има тази традиция за Джъстин. Всеки път, когато се раждаше една от вас... — Той спря. — Работата е там, че природата не винаги се съобразява с нашите желания. Ако той и твоята майка имаха син...

— Но нямат — прекъсна го Джин с жар, която го изненада. — Нямат син. И мама умря, а аз съм последната надежда на татко. Неговият последен шанс... не разбираш ли?

— Джин... — Коруин спря и затърси безуспешно какво да каже... и докато се колебаеше, очите му изследваха лицето на младата жена.

В чертите и в изражението ѝ имаше много от Джъстин. Наистина много. И в поведението ѝ също. „Колко от това — запита се той — се дължи само на гените и колко на факта, че от деветгодишна Джъстин беше нейният единствен родител?“ Мислите за Джъстин завъртяха нов калейдоскоп от образи пред съзнанието му: Джъстин току-що

завършил академията „Кобра“, развълнуван от предстоящото пътуване до тогава напълно непознатия свят Квазама; по-възрастният и по-улегнал Джъстин сключва брак с Ейми Парти и разказва на Коруин и Джошуа за своя син, който един ден ще продължи традицията в семейство Моро да има кобра; Джъстин и трите му дъщери петнадесет години по-късно, на погребението на Ейми...

С усилие той върна мислите си към настоящето. Джин все още стоеше пред него и го следваше спокойно, със самоконтрол, какъвто рядко можеше да се намери сред двадесетгодишните. Едно от главните качества, които се търсеха у всички кандидати за кобри...

— Виж, Джин — въздъхна той. — Най-вероятно няма да мога да повлияя на решението на Академията. Но... но ще направя каквото мога.

Върху устните на Джин трепна едва забележима усмивка.

— Благодаря ти — каза тихо тя. — Не бих те молила, ако не беше заради татко.

Коруин я погледна в очите.

— Не, ти и тогава би ме молила — възрази той. — Не се опитвай да заблудиш един стар политик, момиче.

— Прав си — Джин се изчерви. — Аз искам да бъда кобра, чичо. Искам го повече от всичко на света.

— Зная — каза тихо той. — А сега по-добре се прибирай у вас. Кажи на баща си... просто го поздравя от мен, а пък аз ще му се обадя по този въпрос.

— Добре. Лека нощ... и ти благодаря.

— Има защо.

Тя излезе, а Коруин въздъхна: „Старият проблем за яйцето и кокошката. — И си помисли: — Кое е възникнало първо: желанието ѝ да бъде кобра или любовта към баща ѝ?“

А дали наистина имаше значение?

На прага отново се появи Тена и попита:

— Всичко наред ли е?

— О, разбира се — промърмори той. — Току-що обещах да се опитам да разбия каменна стена с глава, това е всичко. И как винаги успявам да се ангажирам с такива неща?

Тена се усмихна.

— Сигурно защото много обичаш роднините си.

Той се опита да я погледне свирепо, просто заради принципа, но му се стори, че за момента за това се изисква твърде голямо усилие.

— Сигурно — призна той и отвърна на усмивката ѝ. — Хайде, махай се оттук.

— Ако си сигурен, че...

— Сигурен съм. Искам да остана няколко минутки самичък.

— Добре. До утре.

Той изчака да чуе заключването на външната врата, после с въздишка се наведе над четящото устройство и набра правителствената информационна мрежа и частната си корелационна програма. Някъде, по някакъв начин трябваше да има връзка между Барам Монс и губернатора Харпър Прийсли.

И той щеше да я намери.

4.

Заседанието на Директорията започна точно в десет часа на следващата сутрин... и беше толкова лошо, колкото Коруин бе очаквал.

Прийсли беше в чудесна форма, а тирадата му — още по-впечатляваща, поради своята краткост. По-малко надарени политици можеха да я продължат и с това да досадят на заседателите, но Прийсли с лекота избегна тази клопка. Пред целия Съвет, чийто състав се поддаваше на създаване и манипулиране на емоционално-политически ветрове, по-дългите, макар и празни приказки, често даваха резултат; пред деветчленната Директория тези игри бяха опасни, да не говорим, че понякога направо излизаха глупави. Все пак Коруин се беше надявал, че Прийсли ще се увлече и ще се разприказва.

Но се беше излъгал.

— ...и затова аз смятам, че този орган има задължението да преразгледа цялата концепция за елитаризъм, която представляват кобрите и академията „Кобра“ — заключи Прийсли. — Не само заради народа на Авентини и на другите светове, но дори и заради самите кобри. Преди да се е случила друга подобна трагедия. Благодаря.

Прийсли седна. Коруин огледа насядалите около масата и разочарованието, което все повече изпитваше през последните дни, се усили. Бяха изпаднали в типичното и предсказуемо настроение: Ролф Атърбъри от Палатин твърдо на страната на Прийсли, Фернис Вартансън от Селиан — самият той кобра — и почетният губернатор Лизабет Телек също толкова твърдо против него, другите клоняха към едната или към другата страна, но още не желаеха да се ангажират.

Генерал-губернаторът Чандлър се прокашля.

— Мистър Моро? Някакви възражения?

Или с други думи, намерил ли е Моро някаква сигурна връзка между Прийсли и Монс.

— Не конкретни, сър — каза той и се изправи. — Бих желал обаче да напомня на останалите членове на този Съвет за свидетелските показания, дадени вече от Джъстин и от мен... както и

че в миналото моят брат е говорил много пъти тук в качеството си на инструктор в академия „Кобра“. Един пост, ще подчертая аз, който изисква той често да бъде подлаган на физическа и емоционална проверка.

— Ако позволите една забележка, сър — хитро се намеси Прийсли. — Аз изобщо не съм се карал с кобрата Джъстин Моро. И съм съгласен с губернатора Моро, че той е изтъкнат и напълно надежден член на авентинската общност. Всъщност мен ме безпокои самият факт, че една така добре проверена кобра като Джъстин Моро може да атакува невъоръжен човек.

Чандлър се намръщи.

— Мистър Моро?...

— Нямам повече коментари, сър — отговори Коруин и седна. Със забележката си Прийсли беше използвал открилия се шанс и с малко късмет можеше да спечели всички на своя страна. Силата на неговите аргументи, макар да бяха сериозни, беше все още недостатъчна за резултата, който той и Монс почти сигурно се мъчеха да постигнат. Ако Монс беше успял да провокира програмираните в имплантирания в Джъстин нанокомпютър бойни рефлексии, Прийсли щеше да размахва далеч по-страшно плашило както пред Директорията, така и пред населението като цяло.

От другата страна на масата Езър Гавин се размърда.

— Мога ли да запитам, мистър Чандлър, какъв е в момента статутът на кобрата Моро? Предполагам, че е освободен от задълженията си в Академията?

— Освободен е — отговори Чандлър. — Разследването продължава... главно по мотива на мистър Монс, мога да добавя.

Коруин погледна Прийсли, но не прочете върху лицето му никаква реакция. Това не бе изненадващо — каквато и да бе връзката му с Монс, тя е добре прикрита.

— Бих искала да посоча, ако ми разрешите — обади се нетърпеливо Лизабет Телек, — че въпреки цялата тази шумотевица, която създаваме... и тук, и по информационните мрежи — добави тя и погледна към Прийсли, — този Монс не само не е убит, но дори не е и сериозно ранен.

— Ако нямаше керамична плоча на гърдите, щеше да е мъртъв — подхвърли Атърбъри.

— Преди всичко, ако не е нахълтал в кабинета, изобщо нищо нямаше да му се случи — отбеляза Телек. — Мистър генерал-губернатор, не можем ли да минем на някой друг важен въпрос? От тази дискусия започва да ми се повдига.

— Днес наистина имаме за разглеждане и друг въпрос... много по-сериозен — отвърна Чандлър. — По-нататъшното обсъждане на случая Монс ще бъде отложено до завършване на следствието... — Той натисна един бутон до четящото си устройство и в следващия миг вратата на отсрещната страна на стаята се отвори и една облечена в униформа кобра въведе слаб човек с вид на учен. — Мистър Паш Баринсън от Центъра за контрол на Квазама — представи го Чандлър и му посочи стола отляво на губернатора. — Той е тук да ни запознае с една смущаваща характеристика, която може да е, а може и да не е... Е, ще го оставя той сам да ви запознае с нещата. Мистър Баринсън?

— Благодаря, генерал-губернатор Чандлър — каза Баринсън смутено, постави на масата кутия с магнитни карти, извади една и я сложи в четящото устройство. — Губернатори. Почетни губернатори — започна той и ги огледа. — Трябва да ви призная, че... се чувствам неловко сред вас. Както мистър Чандлър току-що посочи, в наблюденията над Квазама се очертават някои характеристики, които не ни харесват. От друга страна, какво може да означават тези характеристики... и дори дали наистина съществуват... са въпроси, на които ние все още не можем да отговорим.

„Е, това е ясно“ — помисли си Коруин и погледна през масата към Телек. Тя се бе начумерила — като учен тя не понасяше такива неясни изложения.

— Съобщете по-ясно онова, което знаете, а изводите оставете на нас — подкани го тя рязко.

Това накара Чандлър да се намръщи, но Баринсън не се обиди.

— Разбира се, почетни губернаторе — кимна той. — Първо, тъй като може би не всички тук сте запознати с предисторията — той погледна Прийсли, — бих желал най-напред накратко да ви я опиша.

— Както повечето от вас знаят, през 2454 година Съветът разположи серия от шест шпионски спътника на висока орбита над Квазама за наблюдение на технологическото и обществено развитие след пускането на рогати леопарди в тяхната екологична система. През двадесетте години оттогава успехът на тази програма беше ограничен.

Ние установихме, че селата са се разпространили отвъд региона, наречен „Плодороден полумесец“, което означава, че или параноята на квазаманците малко е намаляла, или че те са се отказали да пазят своята далекосъобщителна система от подслушване. Открихме доказателства за известно подобрене на техните въздушни и наземни транспортни средства, както и различни малки промени, за които през последните години подробно сме докладвали. Досега нищо, което да ни дава основание да мислим, че Квазама представлява непосредствена заплаха за света на кобрите, не се е променило към лошо.

Той се изкашля и натисна един бутон на четящото устройство. На екрана пред Коруин под заглавие „Време на бездействие на спътници“ се появи серия от може би петдесет данни: най-ранните отпреди почти две години и половина, най-новите само от три седмици. Един бърз преглед на данните показваше, че при всяко от посочените бездействия засегнатият спътник е пропуснал запис между три и дванадесет часа.

— Както виждате — продължи Баринсън, — през последните две години и половина ние не сме получили данни от порядъка на четиристотин часа за различни части на Квазама. До неотдавна не се бяхме замисляли много върху този факт...

— Защо? — прекъсна го Урбаник Бейлър от новоколонизирания свят Ескуилини. — Нали главното задължение на вашия Център за контрол е да поддържате постоянно наблюдение на планетата? При пропуски от по дванадесет часа наблюдението ви едва ли може да се квалифицира като непрекъснато.

— Разбирам вашата загриженост — каза успокоително Баринсън, — но ви уверявам, че Ескуилини не е... изобщо не е застрашен. Дори ако квазаманците знаят местоположението на вашия свят — а те не го знаят, просто няма начин да създадат космическа армада, без ние да разберем. Не забравяйте, че малко след като са се преселили на Квазама, те са изгубили всичките си междузвездни кораби... и трябва да започнат буквално от нулата. — Нещо трепна в очите му, твърде бързо, за да може Коруин да го разчете. — Не, никой от нас не е непосредствено застрашен от квазаманците — в това сме сигурни.

— Не разбирам за какво е тази тревога — измърмори Атърбъри. Предполага се, че и такива самопоправящи се машини като спътниците също се развалят понякога, нали?

— Да, но но толкова често — намеси се почетният губернатор Дейвид Нгуйен.

— Всъщност и двамата сте прави — съгласи се Баринсън и облиза устни. — Тъкмо затова и ние не обърнахме сериозно внимание на тези празноти в данните от наблюденията. Преди една седмица обаче един от нашите хора, по-проницателен от другите, се опита да установи над кои места от повърхността на Квазама се случват тези спирания и да построи корелационни вектори между тях. Оказа се... е, можете сами да видите — каза той и натисна други ключове.

На екрана на четящото устройство на Коруин се появи карта на региона Плодороден полумесец, където практически живееха всички хора на планетата. Върху пейзажа се насложи серия от криви и стрелки.

— Интересно — промърмори Телек. — При колко от тези прекъсвания е изпусната точно тази част от западния ръкав от Плодороден полумесец?

— В тридесет и седем от общо петдесет и две — каза Баринсън. — Всички без две от другите...

— Изпускат част от територията директно на изток от тази част — прекъсна го Прийсли.

Коруин усети нещо да пълзи по гърба му.

— Имате ли изображения в по-малък мащаб на същото място? — попита той.

На мястото на картата се появи леко зърнеста снимка.

— Това е снимка отпреди три години, преди започването на тези дефекти — каза Баринсън. — За запознатите с квазаманския пейзаж ще посоча, че градът вляво от центъра на снимката е Азрас; онзи на североизток от него, почти над центъра, е Пурма.

Коруин неволно погледна Телек и видя, че тя го гледа. Пурма — градът, където квазаманците се бяха опитали да убият трима членове от първоначалната шпионска мисия на Телек... един от тях Джъстин.

— Ето тук... — снимката се промени — същия район преди две седмици.

Азрас и Пурма практически бяха непроменени. Но в центъра на екрана...

— Какво е това в средата? — попита Гавин.

— Прилича на голям парк или лагер, или нещо от този род. — Баринсън пое дълбоко дъх. — И по всичко личи, че не само е обградено от стандартна квазаманска защитна стена, но е напълно покрито.

Защитено от наблюдения по въздуха...

— А тези площи от двете му страни? — попита Коруин.

— Те може да се опустошени от инцидент — каза предпазливо Баринсън. — Но ако не са, според нас това показва, че на изток — по посока на въртене на планетата — очевидно се изпитват ракети с голям обseg на действие.

Настъпи продължителна тишина.

— Да не би да искате да ни кажете — най-последно наруши тишината Бейлър, — че покритата площ представлява център на квазаманска ракетна база?

Баринсън мрачно кимна и каза:

— Има голяма вероятност квазаманците да се опитват да преоткрият звездолета. И да успеят.

5.

В залата настъпи продължителна тишина. После Агърбъри се размърда.

— Е — каза той, без да се обръща конкретно към никого — достатъчно по този въпрос.

— По кой въпрос? — озъби му се Телек.

— По опита да се пречи на развитието на квазаманците — повиши глас Агърбъри. — Да се наруши тяхното междусоциално сътрудничество като се накарат мохите да напуснат хората и с помощта на рогатите леопарди... с други думи, цялото предложение на Моро претърпя пълен провал.

— Кой казва, че предложението е претърпяло пълен провал? — подхвърли Коруин, без да си прави труд да прикрие раздражението си. Той и неговият род бяха полели с кървав пот това предложение... и бяха спасили световите на кобрите от продължителна и скъпа война, която може би щяха да изгубят. — Всичко това са заключения, направени от допускане, основано на съмнителни данни. С тяхната подземна комуникационна система няма начин да научим какво наистина става там.

— Добре — промърмори Агърбъри. — Нека да чуем тогава каква е твоята идея за тази покрита площ.

— Може да има стотици обяснения — отвърна Коруин. — Деветдесет процента от които нямат нищо общо с някаква възможност за космическа експанзия.

— Като новата изпитателна инсталация за ракети въздух-въздух, каквато вече имат, например — каза Телек. — Или такива с по-голям обseg на действие.

Чандлър се прокашля.

— Мисля, че и двамата се отклоняват от същината на въпроса — каза той. — Каквото и да правят там долу, остава фактът, че ако доктор Баринсън и неговите колеги са прави относно повредите на спътниците, тогава ние сме изправени пред сериозна заплаха. Прав ли

съм, доктор Баринсън, в допускането, че тези спътници не се повреждат лесно?

— Прав сте, освен ако липсата на наблюдения не се дължи на повреди, а на радиолокационно затъмнение — съгласи се Баринсън. — Съвсем определено. Това е една от причините, поради която толкова трудно открихме схемата на тези бели полета в наблюденията. Всъщност... ако не беше очевидно, че не може да има физически повреди, нямаше да допуснем, че за това са виновни квазаманците.

— А сигурни ли сте, че наистина са виновни квазаманците? — обади се Вартансън. — Вие още не сте предложили механизъм за този така наречен от вас саботаж, и докато това не стане, аз не виждам как случилото се може да се разглежда като нещо различно от, по общо признание, едно странно съвпадение.

Баринсън се почеса по бузата.

— Това е дилемата, пред която сме изправени, губернаторе — призна той. — Както казах, на никой от спътниците няма видима физическа повреда. Изследвахме някои други възможности — заслепяване с мощни лазери от повърхността например — но досега никоя от симулациите не даде подходящ профил за повреда.

— Ами йонизираща радиация? — настоя Вартансън. — И нямам предвид непременно радиация от Квазама.

— Слънчеви изригвания? — Баринсън вдигна рамене. — Това, разбира се, също е възможно. Но ако допуснем произволни изригвания или йоносферни премествания, остава открит въпросът защо толкова често е било невъзможно да се наблюдава само една определена площ.

— На мен ми се струва — каза тихо Нгуйен, — че можем вечно да спорим по въпроса и да не стигнем доникъде. Мистър Моро е прав: липсват ни достатъчно данни за някакви аргументирани заключения. Единственият начин, по който можем да съберем необходимата ни информация, е да отидем на място.

— С други думи, да изпратим шпиони — каза Атърбъри с нескрито отвращение. — Предишните, които изпратихме...

— Ни осигуриха тридесет години мир — довърши язвително Телек.

— Наричаш мир отлагането на война, която все пак трябва да се води.

— Кой казва, че трябва да се води? — сръза го Телек. — Доколкото знаем, този полигон няма нищо общо с нас... той може да е част от подготовката за една тотална междуособна война, която да върне квазаманците в културата на каменната ера.

— Надявам се — тихо каза Прийсли, — че не жадуваш така много за този резултат, както може да се заключи от думите ти.

Телек стисна зъби и изръмжа:

— Не изпитвам голямо желание да видя как квазаманците се самоизтребват. Но ако трябва да избирам между тях и нас, искам ние да сме тези, които ще оцелеят.

Чандлър се прокашля.

— Очевидно каквито и резерви да имаме, мистър Нгуйен е прав. Трябва пак да пратим екип на Квазама и колкото по-скоро го направим, толкова по-рано ще разберем какво става там. — Той натисна един бутон на четящото си устройство и телефотоснимката на четящото устройство на Коруин се смени със списък, съдържащ девет имена. — Като изхождаме от опита от първата акция — продължи Чандлър, — изглежда по-разумно да изпратим нови кобри, вместо да се опитаме да преподготвим онези по границата за действия на Квазама. Аз имах възможност да направя предварителен подбор от списъка на последните приети в Академията. Това са имената, на които се спрях.

— По какви критерии са подбрани? — попита Гавин.

— Емоционална устойчивост, способност за социално адаптиране... критерии от този вид — отговори Чандлър. — Това е само предварителен подбор, разбира се.

Вартансън се изправи и попита:

— Колко кобри се планира да бъдат изпратени?

— Според първоначалния план една кобра с опит и четири от новоприетите.

— Не можете да ги имате — каза хладно Вартансън.

Всички се обърнаха към него.

— Какво искаш да кажеш? — попита Бейлър и се намръщи.

Вартансън посочи четящото си устройство.

— Шест от тези новоприети са от Селиан. Ние имаме нужда от тях там.

Чандлър пое дълбоко дъх.

— Мистър Вартансън, разбирам загрижеността ви за селианците, но...

— Останали сме едва три хиляди, мистър Чандлър — отвърна Вартансън ледено. — Две хиляди и петстотин цивилни, петстотин кобри... и всичките се борим за живота си срещу Ада на Блендър. Не можем да си позволим да се лишим дори от една от тези кобри... и няма да го допуснем.

Настъпи тягостна тишина. Селиан беше свят в пълния смисъл на думата изпаднал в безизходно положение — изоставена планета след години на борба срещу невероятно неблагоприятната екология. По-голямата част от населението, когато преди четвърт век им беше предложен транспорт до новия свят Ескуилини, се бе възползвала от тази възможност, но една малка част беше приела селианската екология като силен и почти разумен враг и бе решила, че да се бяга от този враг е равносилно да се признаеш за победен и опозорен. Коруин беше посетил Селиан веднъж и бе останал с тревожната представа за хората от Ада на Блендър като салджии върху бушуваща река, отнасяни надалеч не само от общността на световите на кобрите, но може би и от човешкия род.

Всичко това беше направило Вартансън наистина много невъздържан и никой в Директорията не искаше да му противоречи.

Дори и генерал-губернаторът.

— Разбирам — каза примирително Чандлър. — Всъщност аз мисля, че ако не намерим друг добър кандидат, три нови кобри плюс една опитна наистина трябва да са достатъчни.

Коруин пое дълбоко дъх.

— Може би — предпазливо започна той — тази липса на пета кобра трябва да разглеждаме не като проблем, а като благоприятна възможност. Като шанс да измамим квазаманците.

Видя, че Телек се е втренчила в него.

— Имаш предвид нещо като подмяната на братята ти при първата акция? — попита тя. — Добра идея, която тогава може би дори спаси всичко.

Коруин я благослови наум. Тя не можеше да знае какво се кани да предложи, но с напомнянето колко успешна се беше оказала онази схема, автоматично беше намалила съпротивата на враговете му, съпротива, която почти сигурно щеше да възникне.

— Нещо подобно — съгласи се той и събра кураж. — Бих искал да предложа да подготвим, само за тази задача, първата жена кобра. И преди някой да направи някакви възражения...

— Жена кобра? — изръмжа Атърбъри. — Моро, това е най-идиотската идея, която съм чувал.

— Защо? — възрази Коруин. — Само защото досега не е имало жени кобри?

— А защо не е имало? — подхвърли Прийсли. — Защото има достатъчно сериозни основания, затова.

Коруин погледна Чандлър.

— Мистър Чандлър?

Лицето на Чандлър изразяваше явно недоволство, но той кимна.

— Можеш да продължиш.

— Благодаря. — Коруин огледа насядалите около масата и се спря на Прийсли и Атърбъри, които изглеждаха най-враждебно настроени. — Една причина идеята за жени кобри да изглежда толкова неприемлива е, че старият човешки Доминион е бил със силна патриархална ориентация. Жените просто не са били смятани за достойни да бъдат в елитни военни части. Но аз ще посоча, че по време на трофтийската война сред бойците от съпротивата имаше много жени както на Адирондак, така и на Силвърн.

— Всички знаем историята — подхвърли навъсено Нгуйен. — Говори по същество.

— Работата е в това, че малкото, което знаем, обрисова квазаманското общество като дори по-патриархално, отколкото всъщност е бил някога Доминионът — продължи Коруин. — Ако мисълта за жени кобри ви поразява като смешна, помислете как ще им се стори на тях.

— С други думи — каза бавно Телек, — те вероятно дори няма да помислят, че една жена може да бъде демон-боец.

— Какво да бъде? — намръщи се Прийсли.

— Това е квазаманският термин за кобра — каза Чандлър.

— Подходящо — промърмори Прийсли.

Вартансън го изгледа студено и каза:

— Да бъдем демони по граничната линия често е част от нашата работа.

Прийсли изкриви устни и той отново се обърна към Коруин.

— Твоето допускане, разбира се, е, че участниците в акцията ще бъдат хванати — каза той. — Не е ли малко песимистично?

— Не песимистично, а реалистично — отвърна язвително Коруин. — Но допускането, че няма да бъдат хванати, ме довежда до второто важно съображение: на нас са ни нужни хора, които могат достатъчно добре да бъдат внедрени, да се смесят с квазаманците, за да могат да обикалят и търсят интересуващите ни отговори, без веднага да бъдат разкрити като чуждоземци. Правилно ли е? — Той погледна към Чандлър. — Можете ли да ми кажете, мистър Чандлър, колко от кандидатите кобри от вашия списък говорят квазамански?

— Всичките — отвърна неуверено генерал-губернаторът. — Имай малко доверие в мен, Моро. Курсът по квазамански може би не е особено популярен, но има достатъчно опитни хора, измежду които да се направи подбор.

— Особено след като повечето млади хора с амбиция да станат кобри се опитват да го научат — посочи Гавин.

— Разбирам — съгласи се Коруин. — Но колко от тях могат да го говорят без авентински акцент?

Чандлър сбърчи чело и промърмори:

— Всеки, който учи чужд език, го говори с акцент.

— Аз познавам един, който го говори без акцент — каза категорично Коруин. — Моята племенница Джасмин Моро.

— А, значи такава била работата — каза язвително Атърбъри. Затова било всичко — просто още едно възмутително заграбване на власт от семейство Моро.

— Защо квалифицираш това като заграбване на власт? — изръмжа Коруин. — Защото изпращам племенницата си може би на сигурна смърт?

— Достатъчно — отсече Чандлър, без да повиши глас, но нещо в категоричния му тон спря зараждащия се спор. — Изготвил съм предварителен анализ на разходите за предложената квазаманска акция и сега ще направим кратка почивка, за да се запознаете с него. Моро, ела в кабинета ми, ако обичаш.

— Разбираш какво искаш да направи Директорията, нали? — каза Чандлър и погледна Коруин право в очите. — Да не говорим какво

искаш лично аз да направя.

Коруин се постара да устои на погледа му.

— Не правя нищо, просто се опитвам да осигуря на тази ваша акция по-голям шанс за успех.

Чандлър изкриви устни.

— Значи сега стана „моя“, така ли?

— А не е ли? — озъби се Коруин. — Вие очевидно сте я замислили лично без помощта и дори без знанието на академичния съвет. Да не говорим за самата Директория.

Чандлър не промени изражението си.

— Имаш ли някакво доказателство за това си твърдение?

— Ако Джъстин знаеше за този списък, а това влиза в неговата работа, щеше да ми каже.

— Това не е доказателство. Аз накарах всички директори от Академията да се закълнат, че ще го пазят в тайна.

Коруин не отговори и Чандлър въздъхна.

— Нека бъдем честни, Моро. Въпреки логиката и социалните цели истинската причина, поради която ти искаш твоята племеничка да стане кобра, е желанието на брат ти.

— Тя също има такова желание — отвърна Коруин. — И, да, ще призная, една част от мен желае семейната традиция да се запази. Това обаче не противоречи на съображенията, които преди минути изложих пред Директорията.

— Не, но много обърква политиката — измърмори Чандлър. — Добре тогава... нека да чуя сценария. Каж ми как ще се разпределят гласовете, когато се върнем в залата и подложим въпроса на гласуване.

— Телек и аз ще гласуваме „за“ — каза бавно Коруин. — Прийшли и Агърбъри ще гласуват „против“ независимо дали са съгласни с мен, или не. Вартансън и Бейлър... може би „за“. Вартансън също — понеже ако бъдат допуснати жени да стават кобри, това на практика ще удвои общия селиански фонд от кандидати за кобри; Бейлър — понеже квазаманците се само на няколко светлинни години от прага на Ескуилини и той ще е повече загрижен за логиката на случая с Джин, отколкото от историята. С двойния глас на Вартансън ще получим пет гласа.

— Кое то означава, че ще имаш нужда само от един глас за квалифицирано мнозинство — каза Чандлър. — Моят например.

Коруин го погледна право в очите.

— Вашият глас е единственият, от който наистина винаги съм се нуждаел.

За момент Чандлър отвърна на погледа му, без да каже нищо.

— Политиката върви на цикли — каза най-сетне той. — Ако сега генерал-губернаторът има по-голяма власт, отколкото в миналото, но смятам, че дължа някому извинения за това. — Той стисна устни и поклати глава. — Но ти грешиш, ако смяташ, че мога да прокарам това предложение при съществуващата опозиция. Дори само Прийсли е достатъчен, за да го спре.

Коруин погледна през големия прозорец, който се простираше от пода до тавана. Спомни си лицето на Джин, когато го молеше, видя израза на Джъстин в болницата, когато стана ясно онова, което неволно беше извършил. „Каква цена за властта? — помисли си мрачно той. — И каква полза от този пост, ако не правя онова, което трябва да се направи?“

— Добре тогава — бавно каза той. — Ако Прийсли се нуждае от мотив, аз ще му го дам. — Той отново се обърна към Чандлър. — Ние ще направим Джин кобра, позовавайки се на аргументите, които изложих за ползата от нея в шпионската акция на Квазама. Но ще използваме случая и като генерален експеримент за включване на жени в цялата програма „Кобра“. Ако тя не успее... ако експериментът се провали... — той пое дълбоко дъх, — ще се оттегля от губернаторския пост.

Може би за пръв път Коруин видя върху лицето на Чандлър истински шок.

— Ка... какво ще направиш? — изпелтечи генерал-губернаторът. — Моро, това е... това е лудост.

— Ще се оттегля от губернаторския пост — повтори спокойно Коруин. — Но аз зная на какво е способна Джин. Тя ще се справи, и то добре.

— На практика това няма значение, Моро. Както и да завърши акцията, Прийсли ще твърди, че се е провалила, само и само да те отстрани. И ти добре го знаеш.

— Разбира се, че ще се опита да го направи — кимна Коруин. — Но дали ще успее, или не, зависи от това как ще се справи Джин, нали?

Чандлър стисна устни, после каза:

— Знаеш, че това ще изисква одобрението на целия Съвет.

— Всички имаме там поддръжници и съюзници — каза Коруин.

— От вашите, моите и тези на Прийсли мнозина ще го одобрят. Особено ако запазим в тайна квазаманската акция, за да ограничим достъпа до експеримента. По този начин ще избегнем политическите недоволства сред обществото.

Лицето на Чандлър се изкриви в измъчена усмивка.

— На стари години ставаш циник.

Коруин отново погледна през прозореца.

— Не — каза той и въздъхна. — Само по-добър политик.

И се зачуди защо в ушите му думите прозвучаха като проклятие.

6.

Джин беше чувала да казват, че късната пролет в областта Сизра е най-приятният годишен сезон в тази част на Авентини... за патиците. Вероятно понеже през по-голямата част от тези три месеца небето над Сизра беше или плътно забулено от облаци, или от него се изливаха потоци студен дъжд.

Но този ден бе приятно изключение. Слънцето, току-що издигнало се над гъстата, заобикаляща ги от три страни гора, светеше ярко от блестящо синьото небе, имаше и няколко перести облака за разнообразие. Лекият ветрец подухваше на кратки умерени талази; беше прохладно, но не и неприятно. Ден, какъвто Джин винаги бе обичала.

И въпреки това се чувстваше абсолютно ужасно. Присвила очи срещу слънчевата светлина, Джин стискаше юмруци в стойка „мирно“, опитваше се да изглежда малко по-висока до тримата млади мъже, застанали от дясната ѝ страна, и се мъчеше да не повърне.

— Добре, зайци, сега слушайте внимателно — изрева застаналият пред тях мъж и Джин потисна поредния напън на разбунтувалия ѝ се стомах. Гласът на инструктора Мистра Лейн, необикновено богат на ниски тонове, малко помагаше за това. „Толкоз с моя прословут железен стомах“ — помисли си тя иронично, като си спомни предупрежденията на всички за нормалната психическа реакция след хирургическата операция „кобра“. Единственото, на което можеше да се надява, бе реакцията да е толкова краткотрайна, колкото ѝ бяха казвали.

— Вече знаете — продължи Лейн, — че ние сме избрани за специална акция на Квазама. Затова няма да ви отегчавам с повторение на всичко това. Може би се чудите защо сме тук, а не в някой от главните центрове на Академията. Е?

Мина цяла секунда преди Джин да разбере, че Лейн им задава въпрос. Трябваша ѝ още няколко секунди, за да разбере, че никой от колегите ѝ курсанти не отговаря.

— Сър? — каза тя нерешително.

Нещо трепна по лицето на Лейн, но гласът му прозвуча достатъчно неутрално.

— Да, курсант Моро?

— Ние сме тук, сър, защото акцията ще е в гористите области на Квазама.

Лейн повдигна вежди и хвърли небрежен поглед зад тях.

— Защото, да... тук има гори, нали? Но доколкото си спомням, гори има и в тренировъчния център в областта Пиндарик. И така, защо не сме там, а сме тук?

Джин стисна зъби.

— Не зная, сър.

Младият мъж до нея се размърда.

— Сър?

— Да, курсант Сан?

— Сър, в тренировъчния център в Пиндарик се набляга върху обучението на новите кобри как да търсят и убиват рогати леопарди — каза Мендър Сан. — Нашата задача не включва толкова лов на рогати леопарди, колкото умение да ги избягваме и да останем живи.

— Кобрите в Пиндарик не трябва ли да се научат как да остават живи? — запита Лейн.

Джин гледаше Лейн в очите и не можеше да види дали Сан се е изчервил. Но от тона му реши, че е.

— Методите на обучение за нападение са съвсем различни от тези за отбрана, сър — каза той. — Нещо повече, те очевидно ще са различни от тези на другите курсанти, още повече че разбрах, че тази акция се предвижда да бъде тайна.

Лейн дълго гледа Сан.

— Повече или по-малко е вярно, курсант Сан. По-точно вярно е това, че акцията е тайна. Но кой казва, че обучението за нападение се различава от това за отбрана?

— Моят дядо, сър. Той е бил координатор в Академията цели двадесет години.

— Това дава ли ти право да се държиш непочтително към своя инструктор? — сряза го студено Лейн.

Този път нямаше никакво съмнение, че Сан се е изчервил.

— Не, сър — отвърна неохотно той.

— Радвам се да го чуя. — Лейн плъзна поглед по останалите. — Защото нямам намерение да отивам на Квазама, без да взема със себе си абсолютно най-добрите. Ако преценя, че някой от вас не е от най-добрите, мога да го отстраня... и не ме е грижа дали това ще стане през първия ден на вашата подготовка, или когато вече сте готови за имплантиране на нанокompютри. Разбрахте ли всички?

Джин преглътна и усети завързания на панделка под брадичката ѝ компютър. Ако се провалеше при обучението... ако я сметнеха за неподходяща или отстраняха по някаква друга причина... тогава нанокompютърът, който щеше да бъде имплантиран в мозъка ѝ, щеше да е само сянка на нанокompютъра на истинска кобра, при това щеше да блокира всички новопридобити оръжия и да ограничи силно мощността на наличните сервоусилватели на мускулна сила. Накратко казано, тя щеше да бъде джект.

— Добре тогава — каза Лейн. — Зная, че всички с нетърпение очаквате да разберете какво могат да вършат вашите болящи ви тела. В момента не е кой знае колко. Тези компютри на вратовете ви ви дават ограничени по възможности серводвигатели и никакви оръжия. След четири дни... при добър успех... ще получите нови панделки, с които ще можете да активирате оптичните и звуковите си усилватели. После, след още четири седмици, ще можете да използвате лазерите на пръстите си, лазери плюс усилватели, звукови оръжия и мълниемети, само бронебоен лазер, бронебоен лазер плюс всичко друго — и накрая вашите предварително програмирани рефлексии. Целта е да получите най-добрия възможен шанс да се научите да използвате новите си тела, без в процеса на обучение да убиете себе си или някой друг.

— Един въпрос, сър? — плахо се обади най-отдалеченият от Джин курсант.

— Да, курсант Хариман?

— Сър, бях останал с впечатление, че нормалният период на обучение е шест до осем седмици, не четири.

— Не ви ли казаха, че това обучение няма да е нормално? — озъби се Лейн.

— Да, сър, казаха ни. Но на мен просто ми се струва... малко бързичко, това е всичко. Особено с новите оръжия, които ще бъдат внедрени в тази група.

Лейн повдигна вежди.

— Какви нови оръжия, курсант?

— Ами... бях останал с впечатлението, сър, че Съветът е одобрил използването на генератори на напрежение с малък обseg на действие във веригите на дъгометите.

— Искаш да кажеш, доколкото разбирам, за така наречените електрошокови оръжия? Добре си информиран, курсант Хариман.

— Повечето от дебатите за оръжията на кобрите бяха открити за обществеността, сър.

— Вярно. Както върви обаче, това е без значение. По простата причина, че никой от вас няма да участва в такъв експеримент. Съветът реши, че и така сте доста експериментални... — Лейн погледна Джин — и че няма нужда да ви се дават и неизпитани оръжия.

— Да, сър — каза Хариман. — Все пак това не обяснява как ще се подготвим за кобри за четири седмици вместо за шест, сър.

— Вашите способности като курсанти ли поставяш под въпрос, или моята способност като инструктор?

— Нито едното, нито другото, сър.

— Добре. Каза ли нещо преди малко, курсант Тодор?

— Сър? — Гласът на курсанта между Хариман и Сан трепна.

— Отговори на въпроса ми, курсант. Каза ли нещо на курсант Сан, докато обяснявах защо не са ви монтирали шокови оръжия?

— Нищо важно, сър.

— Повтори го.

— Аз, такава... — Тодор шумно пое дъх. — Просто си мислех, че що се отнася до допълнителните оръжия... хм, че на курсант Моро лесно може да се имплантират две оръдейни кули.

Изражението на Лейн не се промени, но на Джин ѝ се стори, че хвърли бърз поглед към гърдите ѝ преди да я погледне в очите.

— Курсант Моро? Някакъв коментар?

Дойде ѝ наум истински унищожителна критика, но ѝ се стори по-добре да не я прави. Най-малкото не тук и не сега.

— Не, сър — отвърна тя.

— Не? Добре, тогава аз имам. — Лейн огледа останалите курсанти... и внезапно лицето му стана още по-сурово. — Съвсем очевидно е, че никой от вас тримата не изгаря от желание в отделението да има жена. Вие всички чухте причините, поради които Съветът смята, че това заслужава да се опита, така че няма да ги

повтарям. Но ще ви кажа следното, и то е абсолютната истина: и на мен това не ми харесва. В специалните военни части винаги са служили само мъже, още от старата команда „Алфа“ в човешкия Доминион чак до появата на кобри. Не ми харесва тази традиция да се нарушава. Особено не ми харесва идеята това да е тест, с който трябва да се изясни дали в бъдеще да се приемат жени за кобри. Всъщност дори ще ви кажа, че се надявам курсант Моро да се провали. — Лицето му стана още по-строго. — Но ако тя се провали, причината за това ще бъде лично нейна. Разбрахте ли? По-точно тя няма да се провали, защото вие или аз, или някой друг ще я пришпорва повече, отколкото трябва. Не искам никой да каже, че тестът е бил несправедлив. Ясно ли е?

Тримата измърмориха нещо неразбрано.

— Попитах ясно ли е? — озъби се Лейн.

— Тъй вярно, сър — отговориха тримата в един глас.

— Добре. — Лейн пое дълбоко дъх. — Добре. Тогава да се захващаме за работа. Виждате ли онова дърво там? — Той посочи вдясно от тях. — То е на около три километра. Имате шест минути да стигнете до него.

Пръв се затича Сан и поведе. Джасмин беше непосредствено зад него, другите двама курсанти — малко след нея. „Темпо, момиче“ предупреди се тя и се постара да остави серводвигателите на краката и да вършат по-голяма част от работата. Тропотът на краката на другите изпълваше ушите ѝ и почти заглушаваше слабия вой във въздуха...

Внезапно звукът изщрака в съзнанието и и тя погледна нагоре, очите ѝ зашариха по небето. Да, тъкмо се показваше над върховете на дърветата вдясно — трофтийска въздушна кола, насочена към комплекса, който служеше за техен тренировъчен център. Джин завъртя глава да потърси Лейн, но дори инструкторът да беше изненадан от появяването на колата, не го показа с нищо. „Може би някой от Директорията иска да провери как върви подготовката“ — реши тя и отново се съсредоточи върху тичането.

С огорчение установи, че докато бе гледала въздушната кола, и Тодор, и Хариман са успели да я задминат. „Няма нищо — напомни си тя и увеличи малко скоростта. — Те са загрижени повече да не останат на опашката, отколкото да поддържат темпото. Това вероятно ще ги провали.“ — Забеляза, че Тодор вече диша по-тежко, отколкото трябва

— или превентилира, или не оставя на серводвигателите да поемат колкото трябва от натоварването. И в единия, и в другия случай щеше да закъса преди края.

Джин неволно стисна зъби. Не искаше да играе тактически игри като тази, най-малко срещу мъже, които на Квазама щяха да са нейни другари. Но в случая нямаше избор. Лейн беше казал съвсем ясно: нейните постижения тук на полигона щяха да определят не само дали тя може бъде пълноценна кобра, но и дали някоя друга жена някога ще има тази възможност.

Джин никога преди не се беше борила за общи каузи, но независимо дали ѝ харесваше, или не, сега беше попаднала в такава ситуация. Без нищо на своя страна освен собствената си издръжливост и решимост.

И... може би... наследството на рода Моро. „Поддържай темпо — повтаряше си тя отново и отново в ритъма на крачките си. — Поддържай темпо...“

Когато достигнаха дървото, тя беше втора. Пред нея беше само Сан.

Когато четиримата курсанти стигнаха до дървото, легналият на седалката си до прозореца от дясната страна във въздушната кола трофт се размърда и попита:

— Човекът на второто място жена ли е? — Стържещият му писклив трофтийски глас бе почти заглушен от воя на двигателите.

Гласът на седящия до Коруин генерал-губернатор прозвуча гърлено, с нескрито неодобрение:

— Много си наблюдателен. — И хвърли поглед към Коруин.

— Това е само експеримент — добави кисело Прийсли. — Провеждан от някои елементи в нашето правителство...

— Тя е най-добрата от четиримата — каза трофтът.

Прийсли присви очи и попита:

— Защо мислиш така?

Мембраните върху горните ръце на трофта затрептяха, после отново се успокоиха.

— Тя единствена забеляза приближаването ни — обясни той. — Нейното лице показва, че чу звука и ни идентифицира като

невраждебни, след което продължи да тича. Този вид бдителност предпочитано качество ли е за един боец кобра?

— Да — призна Чандлър. — Е. Във всеки случай сега, когато видя новобранците... макар и от въздуха... да отидем в специалния лагер, където е разквартируван екипът. Там ще можеш да разгледаш всички данни за Квазама и да разбереш защо смятаме, че на планетата става нещо, което трябва да изясним.

Трофтът, изглежда, обмисляше чутото.

— Сигурно не ми даваш тази информация просто така. Какво искаш срещу нея?

Чандлър пое дълбоко дъх.

— Казано накратко — транспорт. Разбира се, ние можем да откараме екипа на Квазама с наш междузвезден кораб, но още нямаме сигурен начин да ги приземим. За тази цел бихме желали да заемем трофтийска военна совалка.

— Не искаме да кацнем с междузвезден кораб — каза Прийсли. — Не само от опасност от откриване...

— Не искате кораб със звезден двигател да попадне в ръцете на квазаманците — прекъсна го първият говорител. — Засягаш моята интелигентност, губернатор Прийсли.

Прийсли млъкна и на лицето му се изписа огорчение. За момент Коруин почти го съжали. В забележката на първия говорител нямаше никаква жлъч, той просто искаше да спести време, но Прийсли отдавна не беше имал работа е този представител на демесне Тлос'кхин'фахи, за да познава поведението му. Преди да заеме поста на свръзка със световите на кобрите, първият говорител беше търговски посредник между демесните и Коруин отдавна беше забелязал, че такива трофти притежават почти свръхестествен контрол над чувствата си, което не бе изненадващо при съществуващите несигурни и често войнствени отношения между стотиците демесни в трофтийската Асамблея. Един търговец, който влиза в словесни престрелки със своите клиенти, когато е извън родното си демесне, не може дълго да се задържи, ако не притежава това качество.

— Губернатор Прийсли не искаше да те обиди, първи говорителю — каза Чандлър. Изглеждаше доволен от неудобното положение, в което бе изпаднал Прийсли. — Тактическите

съображения за наемането на такъв съд за приземяване са, разбира се, очевидни. Финансовите съображения, според мен, също са очевидни.

— Вие не можете да си позволите да купите такава совалка.

Чандлър кимна.

— Точно така. Макар сега финансовото ни положение да е по-добро, отколкото преди тридесет години, когато започна цялата квазаманска каша, нашият бюджет стига само колкото да покрие разходите за издръжка на самата акция — това означава разходи за персонал, основно оборудване и специализирана подготовка. Ще ви припомня, че ние все още изплащаме последния закупен от вас междузвезден кораб. Не можем да си позволим да купим и совалка.

— Защо трябва демесне Тлос'кхин'фахи да ви заеме този съд? Ние сме далеч от Квазама и ако те излязат от своя свят, ние нямаме какво да губим.

Това означаваше, че сделката е започнала.

— Ние не искаме непременно именно демесне Тлос'кхин'фахи да осигури совалка — каза Коруин преди Чандлър да отговори. — Обаче след като сте наш главен търговски партньор, състоянието на нашата икономика представлява определен интерес за вас... и ако ние купим совалка, това ще се отрази неблагоприятно на нашата икономика, което ще рефлектира в някаква степен и върху вас.

— Демесне Балиу'чка'спми няма ли по-голямо основание да ви осигури совалка?

Чандлър хвърли поглед към Коруин.

— Вероятно — съгласи се той. — Проблемът е в това, че... демесне Балиу'чка'спми може да си направи погрешни изводи от едно такова искане.

— Намеквате за сделката, с която получихте новите светове?

— Главно — каза строго Чандлър. — Споразумението беше, в края на краищата, ние да неутрализираме квазаманската заплаха за тях. Те могат да заключат, че Квазама не е достатъчно неутрализирана... е, ние в действителност не искаме да отхлупваме капака на тази делва със змии.

Мембраните на ръцете на трофта отново потрепнаха — очевидно се мъчеше да разбере за какви змии става дума.

— Поради същите съображения ли ме докарахте тайно тук?

— Правилно си разбрал — призна Чандлър. — Да, ние не искаме нито дума от казаното да достигне до представители на друго демесне.

За момент първият говорител остана безмълвен. Въздушната кола започна бавно да завива и Коруин погледна през прозореца. Под тях, разположен в изкуствена просека, се намираше малък дърводобивен комплекс, временно зает за специалния тренировъчен курс на академия „Кобра“.

— Ще представя въпроса пред владетеля на моето демесне — каза първият говорител, докато въздушната кола се спускаше към малката площадка за кацане близо до главния вход на сградата. — Това, разбира се, ще изисква известно споразумение.

— Разбира се — съгласи се Чандлър и кимна. В гласа му прозвуча облекчение. — Ние сме готови да разгледаме всяко негово искане.

— Владетелят на моето демесне ще си спомни, че първоначалният омиротворителен план беше създаден от покойния губернатор Джони Моро — продължи трофтът. — Ако му докладвам, че тази акция се планира също от някой от рода Моро, това ще придаде по-голяма тежест на аргументите ми.

Чандлър погледна изненадано Коруин и попита:

— Защо?

— Във военните работи приемствеността се цени също така високо, както и в бизнеса — отвърна трофтът — „Твърде хладно“ — помисли си Коруин. — Възможно ли е това, генерал-губернатор Чандлър?

Чандлър пое дълбоко дъх. От израза му ясно се виждаше, че обмисля политическите последствия от връщането на Джъстин в Академията преди общественият резонанс от стрелбата по Монс да се е разсеял...

— Страхувам се, първи говорителю — каза хавливо Прийсли, — че Моро вече не участват директно в изготвянето на такива военни планове и...

— За щастие това не е проблем — прекъсна го Коруин. — Момичето, което видя преди няколко минути долу... онова, което каза, че е най-добрият курсант. Тя е Джасмин Моро, дъщеря на кобрата Джъстин Моро и внучка на губернатора Джони Моро.

Прийшли отвори уста, но Чандлър му махна с ръка да млъкне и попита:

— Това ще бъде ли достатъчно, първи говорителю?

Въздушната кола се приземи с леко подскачане.

— Да, ще бъде — отговори трофтът. — Сега ще имам удоволствието да проуча вашите данни.

Чандлър тихо въздъхна.

— Разбира се. Последвай ме.

7.

— Добре, кобри, тръгвайте — изръмжа Лейн. — И помнете, че това е гора — пазете си краката и главите.

Джин завъртя копчето на звуковите усилватели с едно деление, зае обичайното си място в ромбовидната формация около Лейн и отиде заедно с другите под дърветата в края на просеката. През последните няколко дни бяха упражнявали операцията много пъти: преминаване през оградена част на гората около лагера, използване на оптически и звукови усилватели за откриване на различни симулатори на животни и движещи се цели, разположени от инструктора наоколо. Откриването на черноглава чапла или цел носеше на новобранеца една точка; поразяването с лазерите в кутретата преди групата да отиде до теоретическото място на атака на животното — две точки.

Беше просто още едно от глупавите състезания, които Лейн непрекъснато използваше, за да изправя новобранците един срещу друг. „Още една ненужна възможност — помисли си Джин — да си навлека омразата на другите курсанти.“

Едва ли беше нейна вината, че бе по-добра от тях в тези игри. Не беше нейна и вината, че те не можеха да приемат този факт.

Това обаче не я утешаваше и от тази мисъл гърлото ѝ се стегна. Не беше очаквала останалите от групата веднага да я приемат — знаеше много добре, че лекциите на чичо ѝ Коруин за военните традиции не са просто тактика за сплашване. Но беше очаквала на единадесетия ден от подготовката тази враждебност да намалее.

Не беше намаляла. О, те бяха достатъчно учтиви с нея — призивът на Лейн от първия ден да я оставят сама да се провали беше подкрепен с действие и както той, така и другите очевидно полагаха големи усилия да избягват всякакъв вид открито предизвикателство. Но все още правеха тихи подмятания, подсмиваха се скришом, а и пооткрито, когато курсантите бяха сами.

Или по-скоро когато Джин беше сама. Другите трима прекарваха повечето от свободното си време заедно.

Болеше я. По много начини, повече отколкото от физическите болки от хирургическата намеса. Като малка винаги се беше държала не както трябва — винаги беше била или много тиха, или прекалено агресивна към другите момичета и дори към момчетата. Само със семейството си винаги се беше чувствала на мястото си. Със семейството си и в по-малка степен с кобрите приятели на баща ѝ...

Тихо цвъртене пред нея я извади от тези ѝ мисли. Тарбина, идентифицира тя птицата и главата ѝ автоматично се заобръща да открие звука. Там?... Ето там! Джин активира системата за откриване и захващане на цели, прицели се в малкия черен куб, поставен в основата на един клон, и стреля с лазера на дясното си кутре.

Излетя светлинен лъч и кутията внезапно престана да цвърчи.

— Тарбина ли? — тихо попита Сан от задния връх на ромба.

— Да — отговори тя през рамо.

— Защо я уби? — попита Лейн от центъра. — Тарбините не са опасни.

— Вярно, че не са опасни, сър — отговори тя. Разбираше, че е постъпила правилно и че Лейн иска да обясни решението си на другите. — Но където има тарбини, има голяма вероятност да има и мохи.

— Съпровождани от рогати леопарди или крисджо — допълни Лейн. — Правилно. И освен това?... Някой да допълни?

— Тяхното цвъртене може да прикрива нещо по-опасно — рискува да допълни намиращият се пред нея Тодор.

— Достатъчно — измърмори инструкторът. — Стига приказки. Отваряйте си очите на четири.

Само след секунда упражнението престана да бъде обичайно. Точно пред тях храстите неочаквано се разтвориха и от тях излезе огромно прилично на котка животно.

Рогат леопард!

„Невъзможно е“ — за части от секундата си помисли Джин. Оградата около тази част на гората бе висока пет метра и дори теоретически не бе възможно рогат леопард да я прескочи.

И изведнъж звярът изръмжа и теорията веднага беше забравена: лазерните лъчи от четири чифта кутрета се събраха в една точка върху главата на рогатия леопард.

Безполезно, разбира се. Джин мълчаливо се прокле, че се е оставила на рефлексите си и че губят ценно време. Децентрализираната нервна система на рогатия леопард практически беше неуязвима за локалното поражение, което можеха да причинят тези лазери. Единствено успешен беше директният изстрел с бронебоен лазер по левия му хълбок...

А после до съзнанието ѝ достигна решаващият факт — в момента закачените на вратовете им компютри не им позволяваха да активират бронебойните лазери.

Лазерните лъчи от кутретата на другите още се плъзгаха безрезултатно по гърба на рогатия леопард и оставяха черни следи в козината му. А блясъкът, който се появи в очите на съществото...

— Спрете! — извика Джин. — Не виждате ли, че от това повече побеснява?

— А ти какво предлагаш, по дяволите... — викна Тодор.

— Опитай със звуковите разрушители! — прекъсна го Сан. В следващия миг над главата на Джин преминаха отразени вълни от три тесни ултразвукови конуса, насочени към рогатия леопард. „Пак загуба на време“ — помисли напрегнато Джин. Звуковите оръжия бяха нарушили равновесието на хищника, но само временно; и също като лазерите от кутретата, тяхното използване, изглежда, го подлудяваше.

И изведнъж разбра. Лейн бе напълно екипиран както с бронебоен лазер, така и с нанокompютър, и би трябвало да използва лазера — но не беше стрелял.

Тест! Разбира се! Всичко си идваше на мястото. Един рогат леопард, хванат и пуснат зад оградата, за да се провери дали курсантите ще се разбягат, или ще продължат да изпълняват задачата си и да защитават Лейн. Несъмнено кобрата вече го бе взел на мушка със системата за търсене и захващане на цели и в мига, в който нещата започнеха да излизат от контрол, щеше да стреля с бронебойния лазер.

„Майната ти“ — изръмжа тя наум. Много тъп трик — независимо дали бе уловен от системата за захващане на цели, или не, леопардът беше твърде опасен, за да се прави такъв експеримент, особено с неопитни курсанти. Трябваше по някакъв начин да ликвидират тази опасност преди животното да се отърси от последиците от звуковите и лазерните оръжия. И може би да убие всички.

Трябваше бързо да направят нещо. Сега рогатият леопард леко се полюляваше от една страна на друга, шиповете на предните му крака започнаха да щръкват — знак, че е започнал да се чувства застрашен. Което щеше да го направи още по-свиреп и той щеше да атакува...

Тя бързо се огледа и очите ѝ се спряха на кипарисите и дебелите лепкави лиани, които се виеха по много от тях... и в ума ѝ се събуди споменът за една кратка глава от семейната хроника.

— Сан! — извика тя и с помощта на серводвигателите скочи на ниските клони на едно дърво с увити по него лепкави лиани. За миг се стегна, но неочакваното ѝ движение не доведе до атака от страна на рогатия леопард. — Прережи долния край на лианата — викна тя и насочи собствените си лазери към горния край. — И я издърпай. Не докосвай отрязания край!

Сан изпълни нареждането и три секунди по-късно в ръката ѝ висеше петметрова част от лепкавата лиана. Рогатият леопард все още не беше скочил, но вече бе приклепнал на задните си крака. Готов за скок...

— Хариман, разцепи лианата по дължина! — извика Сан. — Моро, аз държа този край! Готова ли си?

Което означаваше, че е разбрал плана ѝ.

— Готова съм — извика Джин и стисна зъби. — Хариман?

В отговор избухна лазерен огън, обели дебелия външна кора на лианата и разкри невероятно лепкавата ѝ сърцевина.

— Давай! — извика Сан. И Джин скочи.

Целта ѝ беше друг кипарис точно зад мястото, където рогатият леопард се готвеше за скок. Скок към Тодор, който все още упорито се опитваше да се справи с хищника със звуковото си оръжие... и изведнъж Джин с ужас видя, че при преместването си да отреже растението Хариман неволно е застанал директно на огневата линия между Лейн и леопарда. Което означаваше, че ако замисленото от нея не успее, Хариман, а може би и Тодор, ще загинат.

Тя скочи — клонките на дървото я одраха по лицето и ръцете — и с всичка сила хвърли пълзящото растение към земята.

Право върху гърба на рогатия леопард.

Звярът изрева — смразяващ кръвта звук: Джин никога не го беше чувала на живо и едва не се изпусна от клонка, при което раздра лявата си ръка.

Рогатият леопард скочи... но щом краката му се откъснаха от земята, Сан дръпна края на лепкавата лиана със силата на серводвигателите си и в следващия миг хищникът прелетя съвсем ниско над Тодор и падна, спрян от лианата, залепнала здраво за гърба му. Шиповете му заразсичаха въздуха.

И после се обърна към Сан.

— Залепи лианата някъде и се махай оттам! — извика Джин.

Сан не се нуждаеше от подканяне. С едно-единствено движение залепи отрязания край на лепкавата лиана за дървото, от което я беше отрязал, и се покатери на най-близкия кипарис. Спря само за миг, за да промени посоката си, и половин секунда преди скока на рогатия леопард към глезените му се хвърли към дървото на Джин.

Хвана се за стеблото точно над нея и събори дъжд от клонки и листенца върху главата ѝ.

— Сега какво? — промърмори той.

— Лейн най-накрая трябва да стреля в него — каза тя. Но кобрата все още си стоеше и заедно с Тодор и Хариман гледаше как рогатият леопард се мята и се мъчи да се освободи от лепкавия капан. Тодор пристъпи към животното, то спря усилията си и се приготви да скочи и да го разреже с шиповете на предните си лапи.

— Лейн май няма намерение да го убие, а? — измърмори Сан, когато Тодор бързо отскочи назад. — Може би ще го упоят, за да го използват със следващите курсанти.

Значи през главата на Сан бяха минали същите мисли като през нейната.

— Адски тъпа игра, ако питаш мен — изръмжа в отговор тя. — Трябваше да почакаш поне когато можем да активираме бронейните лазери.

— Може би искат да проявим творчество.

— Искаш да кажеш, че...

— Колко мислиш, че ще живее със счупен псевдогръбначен стълб?

Тя погледна звяра. Той вече беше свалил няколко сантиметра от лепкавата лиана, жертвайки тясна ивица от козината си. Още една-две минути и...

— Както казваш, открихме слабото му място — каза мрачно тя.

— Звучи добре. Ти се заеми със задната част, аз точно зад главата. На три! Едно, две, три!

Джин се отблъсна от дървото, описвайки висока дъга във въздуха. Скокът на Сан беше успореден на нейния... и когато преминаха връхните точки на траекториите и започнаха да падат...

— Не! — изрева Лейн. Но беше много късно. Стегнала в последния момент колене, за да пренесе колкото се може по-голяма част от удара върху тялото на рогатия леопард, Джин се стовари върху гърба на животното. Част от секундата след нея връхлетя Сан. И двамата чуха и почувстваха две счупвания...

— Не, по дяволите, не! — извика Лейн и хукна към тях. В гласа му се долавяше странна нотка на примирение. — По дяволите!...

Изражението му направи излишни всякакви коментари, които може би имаше Джин. Сан обаче не беше толкова сдържан.

— Проблем ли имате, сър? — попита безцеремонно той. — Не искайте да го убием, нали?

Лейн го удостои с лазерностуден поглед.

— Предвиждаше се само да ме защитите от него — отвърна той. — А не... — Лейн пое дълбоко дъх. — За твоє сведение, курсант, вие, идиоти такива, счупихте централната предавка на един изключително скъп робот. И сте доволни, нали?

Сан провеси нос, а очите на Джин се разшириха.

— Предполагам това обяснява защо не стреляхте в него — каза тя.

— Всички в помещенията! — изрева Лейн. — Вечерните занимания както обикновено. Дотогава сте свободни. Махайте се от очите ми!

Почукването на вратата ѝ беше тихо, почти нерешително.

— Да? — каза Джин и вдигна глава от четящото устройство.

— Аз съм, Мендър Сан — чу се глас. — Мога ли да вляза?

— Разбира се — отвърна Джин и натисна бутона за освобождаване на ключалката.

Той влезе колебливо, почти свенливо, и каза:

— Искан да видя как е раната ти.

Тя малко изненадано погледна бинта за бързо оздравяване на лявата си ръка.

— О, няма проблем. Не е дълбока, просто драскотина.

— Ясно — кимна той. — Е, тогава... извинявай за безпокойството...

Джин облиза устни. „Кажеш нещо!“ — подкани се тя, но умът ѝ беше странно празен.

— Всъщност — успя да започне тя, когато Сан се наклони да се обърне към вратата — смяташ ли, че Лейн ще ни създава неприятности заради счупения робот?

— По-добре да не се опитва — отвърна Сан и я погледна в очите. — Щом ще ни подлагат на такива тестове, по-добре да не се оплакват, когато не постъпваме според техните очаквания. — Той се поколеба за миг. — Онова, което измисли, впрочем, беше, хм... доста добър трик. С лианата.

— Не беше толкова оригинално — призна тя. — Навремето дядо ми направил нещо подобно срещу една обезумяла гантуа. И щом ще си разменяме комплименти, трябва да призная, че ти много бързо схвана замисъла ми.

— Нямах избор — каза кисело той. — Беше ясно, че моментът съвсем не е подходящ да обясняваш на всеки поотделно.

— Глупав робот — промърмори тя и тръсна глава. — Почти ме е срам, че не познахме, че е машина. Лейн сигурно щеше да получи удар, ако някой от нас беше отишъл при него да го потупа по гърба.

Сан се ухили.

— Според мен и така не беше далече от удара. — Хиленето му се превърна в сериозна, почти смутена усмивка. — Знаеш ли, Моро... Джин... трябва да призная, че в началото не ми харесваше да си в групата. Не поради традиционните причини, които изтърси Лейн, а защото никоя от жените, които познавам, не притежава този... ох, не зная — инстинкт за убиване, предполагам, който трябва да има един боец.

Джин вдигна рамене и се насили да посрещне погледа му. После каза:

— Разбирам. Всъщност много от онова, което вършат кобрите днес в по-голяма част от заселените области на световите, е повече патрулно-полицейска работа, отколкото истинска война.

— Спри — изръмжа Сан пресилено и вдигна ръце. — Нямам нищо против, че ти си с нас, но нямам намерение да влизам в теоретични дискусии за достойнствата на жените, които ги правят подходящи за кобри, благодаря. Не и с окачен на врата уред за наблюдаване на всяко мое действие. — Той си погледна часовника. — Остава само около половин час. По дяволите... имам още да уча.

— Аз също — Джин облиза устни. — Благодаря, че намина, Мендър. Аз... такава...

— Манди — каза той и отвори вратата. — Всички ми викат така. Чао засега.

— Чао, Манди.

Цяла минута след като той излезе Джин гледаше затворената врата, без да е сигурна дали да вярва, или не на топлината, която започна да грее дълбоко вътре в нея. Възможно ли бе изолацията ѝ от групата наистина да е свършила? Така бързо и лесно? Само защото неволно беше помогнала да дадат на техния взискателен инструктор добър урок?

После внезапно се засмя. Разбира се, че беше възможно. Ако някоя военна традиция се налагаше над всички други, тя беше чувството „ние срещу другите“, което новобранците изпитваха към всеки... и особено към инструкторите. С помагането на Сан да ликвидират рогатия леопард тя неочаквано беше станала една от „тях“.

„Или най-малкото — предупреди тя сама себе си — направих първата крачка да стана една от тях.“ Поне засега това беше достатъчно. „Първата бариера — често казваше баща ѝ — винаги се преодолява най-трудно.“

През ума ѝ мина странна мисъл и Джин се намръщи. Лейн не беше оставил нарочно точно тя да разруши робота, нали? Не, разбира се, че не беше. Това беше абсурдно. Той вече беше казал, че не желае тя да успее.

И като спомена за успех... Джин се наведе над четящото устройство и направи бърз преглед на уроците по методи за оцеляване. Както бе посочил Сан, всяко тяхно действие се наблюдаваше.

8.

Часовникът на бюрото извънтя и Коруин изненадано вдигна глава. Следобедът се бе изнизал съвсем неусетно. Беше пет без десет, а след четиридесет минути щеше да започне тържеството в къщата на Джъстин. Тържеството по случай това, че дъщеря му бе завършила академия „Кобра“.

За момент Коруин гледаше часовника, без да го вижда. Умът му се върна почти тридесет години назад към подобно честване, организирано от родителите му по случай завършването на Джъстин. Беше напрегната вечер, всички се опитваха да пренебрегнат факта, че новата кобра и неговият брат близък след няколко дни ще заминат за загадъчния свят Квазама и може би никога няма да се върнат.

А сега след една седмица щеше да замине Джин. На същия свят. При почти идентични обстоятелства.

Да се опита да реши същия проблем.

Коруин си спомняше онова време в неясната мъгла на своята младост, когато мислеше, че ако един проблем се реши правилно първия път, остава решен завинаги. Когато вярваше, че има проблеми, които могат да бъдат решени завинаги.

Спомените го накараха да се почувства много стар.

— Коруин?

Той трепна и се върна към реалния свят.

— Да, Тена, какво има?

— Генерал-губернаторът се обажда. Казва, че е важно.

Коруин хвърли още един поглед към часовника и промърмори:

— При него винаги е важно. Ох, добре. — Натисна бутона и на мястото на Тена на екрана се появи Чандлър. — Да?

Лицето на Чандлър изглеждаше така, сякаш е ял лимон.

— Имам лоши новини за теб, Моро — каза той направо. — На бюрото си имам петиция за задържане на брат ти Джъстин до окончателно изясняване на случая с Монс. Подкрепена е от седемдесет и един члена на Съвета.

Лицето на Коруин застина. Седемдесет и един члена бяха около шестдесет процента — невероятно много.

— Това е смешно — каза той. — Цялата работа...

— Цялата работа — прекъсна го мрачно Чандлър — отне много повече време, отколкото можем да си позволим да загубим с въпрос отпреди месец и половина. В случай че не си забелязал, броженията в обществото не стихнаха — дори се засилиха през последните десетина дни.

Коруин стисна зъби толкова силно, че почувства болка. Ангажиран с подготовката и подробностите по квазаманската акция, той не бе имал време да следи общественото мнение на авентинците. Но защо Джъстин или Джошуа, или някой друг не му бяха обърнали внимание?...

Защото не бяха искали да го безпокоят, разбира се. Значи докато той беше ангажиран с акцията, Прийсли си беше оплел мрежата.

Но може би още не беше късно за съпротива. Една петиция, дори такава от Съвета на световите кобра, не беше юридически задължителна за генерал-губернатора. Ако можеше да спечели Чандлър на своя страна... или поне да го убеди да остане неутрален...

— Тъй като ми се обаждате по този въпрос — започна внимателно той, — да смятам ли, че имате намерение да се съобразите с тяхното искане?

Чандлър го стрелна с очи.

— Това едва ли може да се нарече искане, Моро. Аз мога да го оставя без внимание, ако реша да постъпя така. Въпросът по-скоро се свежда до това дали си заслужава да се хвалиш с такъв вид обществено мнение.

— С други думи, дали си заслужава да се рискува предизвикването на политически скандал с един губернатор, който и без това си отива — каза тихо Коруин.

Чандлър поне имаше добрината да се почувства неловко.

— Не е така — промърмори той. — Каквото и да се случи с твоята племенница на Квазама, то не променя факта, че понастоящем ти си пълноправен губернатор на Авентини.

— Вярно — съгласи се Коруин. — Да не говорим за възможността Джин да се справи там така добре, че да не трябва да се оттеглям поне засега.

— Предполагам, че е възможно — сухо каза Чандлър. — Но едва ли е вероятно.

Коруин вдигна рамене. Въпреки думите на Чандлър, от поведението му беше ясно, че му е неудобно да се отърве от него без основание. Това даде на Коруин психологическа подкрепа... слаба, но най-добрата, която можеше да получи.

— Предполагам, ще заповядате да поставят Джъстин под домашен арест, нали? — попита той. — Едва ли е необходимо да го приберат в затвор.

— Решението ми трябва да е достатъчно, за да ги задоволи — строго отвърна Чандлър. — Да предположим някой реши, че Джъстин е потенциална заплаха за обществото и трябва да бъде затворен на по-сигурно място? Какво тогава?

— Бихте могли да го запитате кое според него е това сигурно място, където можа да се затвори една кобра, която не иска да стои затворена — каза Коруин. — Или да посочите очевидния факт, че Джъстин не е опасен за никой, който не го застрашава. Или ако този някой е от Директорията и има такава информация, бихте могли да му посочите, че споразумението за използване на трофтийската совалка за квазаманската акция може да се провали, ако първият говорител разбере, че сте хвърлили в затвора човек от рода Моро.

Чандлър вдигна вежди.

— Трудно ми е да повярвам, че сте такива големи приятели с тлосите.

— Разбира се, че не сме — каза Коруин. — Но вие знаете, че този ваш безименен някой беше с вас във въздушната кола, когато първият говорител попита дали някой Моро ще помогне в планиране на квазаманската мисия. Припомнете му това и той ще стане малко по-сдържан в искането си за затваряне на Джъстин.

— Може би. Може би — изсумтя Чандлър. — Добре. Домашен арест с колкото се може по-малка гласност.

— Благодаря, сър. — Коруин се поколеба. — Мога ли да помоля за още една услуга?... Тази вечер имаме семейно тържество по случай това, че Джин завърши курса. Можете ли да отложите заповедта за домашен арест до сутринта? Така всичко ще мине по-леко.

— Не мисля, че Джъстин ще се измъкне и ще напусне планетата — каза Чандлър почти грубо. След като беше решил да наруши

правилата в един пункт, нарушаването им в още един очевидно не му костваше много усилия. — Значи домашният арест официално ще започне утре сутринта. Разбираш, естествено, че Прийсли ще сметне това за услуга, която му дължиш. Независимо дали ти мислиш така, или не.

— Аз вече зложих кариерата си срещу приемането на Джин за кобра — каза хладно Коруин. — Ако Прийсли смята, че може да ме притисне още, ще остане жестоко разочарован.

— Ох — въздъхна Чандлър. — Ако бях на твое място, не бих подценил неговото умение да манипулира информационните мрежи. Тихото оттегляне от губернаторския пост и оттегляне опозорен са две много различни неща. Мисля, че той ще изпита голямо удоволствие от шанса да изложи името Моро на обществено порицание.

Стомахът на Коруин се стегна. Името Моро! Това беше една величава част от ранната история на световите на кобрите, едно от малкото имена, което фактически всички на Авентини знаеха. Неговата защита беше решаващ фактор в борбата на баща му срещу бунта на Чалинор преди много години и последвалите действия за промяна на авентинската политика. Това беше едно от малкото наследства с истинска стойност, които Коруин щеше да остави на своите племенички и — ако някога имаше такива — на собствените си деца. Мисълта, че Прийсли може да посегне на това с нечистите си ръце...

— Ако се опита, горчиво ще съжалява — тихо каза Коруин. — Ако искате, го смятайте за заплаха, ако искате — за декларация. Но се погрижете той да го разбере.

Чандлър кимна.

— Ще се опитам. Искам само да разбереш за какво става дума. Знаем, че трябва да тръгваш. И разбира се, ще разкажеш за това на брат си тази вечер, нали?

— Ще му разкажа — въздъхна Коруин. — Лека нощ, сър... и благодаря.

Генерал-губернаторът се усмихна тъжно и изчезна от екрана.

Коруин се загледа смутено в празния екран. Значи Прийсли не се задоволяваше само да тормози близките му, а искаше кръв? „Е, ако иска да се бием — помисли с огорчение той, — желанието му ще бъде удовлетворено.“ Коруин беше в политиката значително по-дълго от Прийсли. И щеше да намери начин да обърне всичко срещу джекта.

Да, щеше да намери някакъв начин.

Коруин въздъхна, зарови тази мисъл дълбоко в съзнанието си и стана. Все пак отиваше на празненство и най-малкото трябваше да се престори на щастлив. Независимо дали се чувстваше щастлив, или не.

Червените лъчи на залеза се стапяха в здрача на пролетното небе над Капитолия. Джин спря до бордюра и слезе от колата. За момент остана в мрака загледана в къщата, учудена защо домът, в който бе прекарала детството си, сега ѝ изглежда толкова различен. Разбира се, причината не беше в четириседмичното ѝ отсъствие — и преди беше отсъствала, и то за много по-дълго. Не, къщата не се бе променила — тя се беше променила. Домът на нейното детство... но тя вече не беше дете. Беше голям човек.

Голям човек. И кобра.

Докато вървеше към къщата, Джин почти автоматично включи оптичните си усилватели и видя в сградата и площта около нея неща, които по-рано не беше виждала. Инфрачервеният усилвател ѝ показваше нещо, което приличаше на топлинна утечка от нейната спалня — нищо чудно, че през зимата тази стая винаги ѝ се беше струвала по-студена от останалите в къщата. Усилвателят за далечно виждане ѝ показа, че смятаната за вечна обшивка на къщата е започнала да се пропуква до улука, а телескопично-светлинното проучване ѝ разкри дупка в дървената обшивка, през която зърна светещите очи на криещо се там животно. Спомени за миналото, мисли за бъдещето — всичко се смеси в реалността на настоящето. Реалността, в която въпреки всичко тя беше постигнала амбицията на своя живот.

Беше станала кобра.

Долови спирането на кола зад себе си и се обърна — очакваше да види някой от чичовците си. Беше Мендър Сан.

— Здравей Джин! — извика той през прозореца. — Само за минутка!

Тя се върна и пресече улицата, а той паркира до отсрещния бордюр.

— Какво има? — попита Джин, забелязала със закъснение, че е стиснал устни. — Нещо лошо ли?

— Не зная. Очите му проучваха лицето ѝ. — Може би са само слухове... виж, днес следобед чух нещо от един приятел на баща ми, който подготвя информация за Директорията. Знаеш ли защо си одобрена за Академията?

— Зная онова, което ми казаха. Ти какво си чул?

— Че е било почти сделка — изръмжа той. — Че чичо ти... губернаторът... е поел риск заради теб. Ако акцията успее, той ще остане на поста си. В противен случай трябва да подаде оставка.

Устата на Джин пресъхна. Тя си спомни за онази ужасна нощ, нощта, когато баща ѝ беше стрелял по Монс, нощта, когато беше молила чичо си да ѝ помогне, да я вкара по някакъв начин в академията „Кобра“.

— Не — прошепна тя. — Не. Той няма да го направи. Политиката е неговият живот.

Сан повдигна безпомощно рамене.

— Не зная дали е вярно, или не, Джин. Само си помислих... е, че може би не го знаеш. И че може би трябва да го знаеш.

— Защо? За да съм още по-изнервена? — изръмжа тя и неочаквано вцепенението ѝ се превърна в гняв.

— Не — отвърна тихо Сан. — За да го чуеш от приятел. И да ти кажа, че и останалите са с теб.

Тя отвори уста, после я затвори — гневът ѝ премина.

— И какво?

Той издържа погледа ѝ.

— Говорих с Раф и Питър преди да дойда. Всички сме на мнение, че ти си много добър член на екипа и не е честно да носиш толкова допълнително бреме на гърба си. Съгласихме се също, че онзи, който е предприел този мръсен ход срещу губернатора Моро, е истински негодник и може да се погрижи новината да достигне до теб преди да тръгнем... и да изтръгне още нещо, нали разбираш. И както казах... мислех, че е по-добре да го научиш от приятел.

Тя се обърна към къщата, та Сан да не види сълзите в очите ѝ. Беше възможно, разбира се... като се замислеше, наистина трябваше да има нещо такова. „Ох, чичо Коруин...“

— Да — отвърна тя. — Аз... да. Благодаря ти.

Той неуверено я докосна по ръката и каза:

— Ще се справим, Джин. Ще изпълним задачата си на Квазама така добре, че те ще са щастливи, ако не им се наложи да направят общоградски паради да канонизират губернатор Коруин.

Джин примигна да скрие сълзите си и се опита да се усмихне.

— Прав си — съгласи се тя и му стисна ръката. — Ще ги накараме да съжбяват, че са се захванали с Моро.

— И още повече да съжбяват, че са се опитали да използват Мендър Сан — добави той с жестока гордост. — Виж, трябва да тръгвам... семейството ми ме очаква. Добре ли си?

— Разбира се — кимна тя. — Манди... благодаря.

— Няма защо. Нали сме един екип. — Стори й се, че с неохота изтегли ръката си от нейната.

— И внимавай да не си навлечеш неприятности. Ще се видим след една седмица на космодрума.

— Добре. Чао.

— Чао.

Тя гледа след него, докато той зави зад ъгъла. После пое дълбоко дъх, изправи рамене и тръгна към къщата. Не всичко в тази каша разбираше, но едно й беше пределно ясно: семейството й не искаше тя да знае за сделката на чичо й Коруин. Следователно, що се отнася до нея, тя нямаше да им каже. Никога не беше била добра в преструвките, но беше расла с двете си по-големи сестри и отдавна се беше научила как да изопачава истината и да остава сериозна.

И дори да се усмихва. Все пак отиваше на празненство и трябваше най-малкото да се опита да си даде вид на развълнувана. Независимо дали наистина е развълнувана, или не.

9.

Новите кобри имаха една седмица свобода преди да заминат. За Джин седмицата изтече много бързо.

— И каквото и да правиш, ще слушаш Лейн, нали? — каза Джъстин на дъщеря си, докато вървяха хванати за ръка към дългата рампа, водеща до стълбищната площадка на „Южен кръст“. — Зная, че е малко досаден, но е голям тактик и добър боец. Дръж се за него и ще си добре.

— Добре, татко — кимна Джин. — Не се тревожи. Всичко ще мине чудесно.

Джъстин гледаше лицето на дъщеря си и за част от секундата през съзнанието му мина чувството за déjà vu^[1].

— Квазама е място, за което човек не бива да е прекалено уверен, Джин — каза тихо той. — Всичко на тази планета е опасно, от крисджо и рогатите леопарди до мохите на квазаманците. Всички са опасни и всички ни мразят. А теб ще мразят най-много.

Джин го притисна малко по-силно.

— Не се безпокой, татко, зная какво ме чака.

— Не, не знаеш. Вече никой не знае. Ти трябва да... е, няма значение. — Той млъкна. Стига я беше поучавал. — Само бъди внимателна и се върни здрава. Чуваш ли?

— Добър съвет — каза тържествено тя. — Ти също бъди внимателен, а? Аз поне ще бъда в група с кобри и други компетентни хора. Ти ще бъдеш сам срещу Прийсли и неговата банда.

И при изфабрикуването от Прийсли обвинение и последвалия домашен арест... Джъстин стисна за момент зъби и отново си спомни за двамата стражи, които вървяха на няколко крачки зад тях.

— Е, положението не е чак толкова лошо — каза той и дори успя да се усмихне. — Докато Коруин е тук да ме пази, Прийсли няма никакъв шанс да ми направи това, което е намислил.

По лицето на Джин за миг мина нещо като сянка.

— Да — каза тя. — Да. Е... ще ме изпратиш ли до рампата?

Изпрати я. На входа се прегърнаха за последен път и когато ръцете на Джин го притиснаха със силата на кобра, очите на Джъстин се замъглиха от влага. Почти четвърт столетие на надежда и разочарование вече беше приключило. Неговото дете го беше наследило като кобра.

Прозвуча троен сигнал.

— По-добре да влизам — каза Джин, притисната до гърдите му. — Ще те видя след няколко седмици, татко. Ще се грижиш за себе си, нали?

— Разбира се. — Той неохотно я пусна и отстъпи половин крачка назад. Тя му се усмихна, потисна собствените си сълзи, обърна се и помахаше за последно на сестрите си и роднините си, които чакаха „Южен кръст“ да излети.

После Джин влезе, „Южен кръст“ излетя и Джъстин си тръгна. „Тя ще бъде добре — отново и отново си повтаряше той. — Ще бъде добре. Наистина ще бъде. Тя е моя дъщеря... тя ще се справи.“

За пръв път Джъстин разбра как са се чувствали неговите родители през онзи ден преди много години, когато той и Джошуа бяха заминали за Квазама, и на устните му се изписа горчива усмивка.

Той не знаеше дали във Вселената има справедливост. Но изглежда, имаше някаква симетрия.

---

[1] Нещо вече видяно (фр.) — Б.пр. ↑

10.

Пътуването до Квазама продължи две седмици — две седмици, които минаха много бързо. Това беше първият случай, при който новите кобри имаха възможност да общуват помежду си на почти приятелско ниво. Помежду си и с другите двама мъже, които ръководеха акцията.

Те бяха, според нея, пълна противоположност един на друг. И двамата бяха експерти в Авентинския център за наблюдение на Квазама, но с това общото между тях свършваше. Паш Баринсън беше на средна възраст, слаб и нисък, няколко сантиметра по-нисък дори от Джин, с рядка черна коса и превзети маниери, които бяха толкова неестествени, че граничеха с карикатура. Неговият колега, Комо Рейнъс, беше почти пълна противоположност и по държане, и по външен вид. Висок и закръглен, малко над тридесетте, той имаше червено-руса коса, постоянна усмивка и общителен характер, който му позволи да се сприятели с всички на борда още преди „Южен кръст“ да напусне авентинската атмосфера.

Бяха невероятна двойка и на Джин ѝ беше необходима почти цяла седмица, за да разбере, че планиралите акцията не са ги избрали случайно. Рейнъс с неговото лесно сприятеляване вероятно щеше да осигурява главния контакт с квазаманците, докато работата на Баринсън щеше да е да стои на заден план и да анализира данните, които Рейнъс и другите щяха да му осигуряват.

От инструктажите бързо стана ясно, че ръководител на акцията е Баринсън.

— Ще се спуснем оттук... откъм ненаселения запад... и ще кацнем ето тук — каза Баринсън, наведе се над фотокартата и посочи с пръст един горист участък. — Приземяването ще стане приблизително един час преди зазоряване, местно време. Най-близките селища, граничещи с Плодородния полумесец, са на около петнадесет километра на изток и на югоизток... — той пак посочи, — а мястото, на което, изглежда, се извършват дърводобивни операции на

североизток тук на реката, е на почти същото разстояние. Виждате, че мястото е... теоретически поне... добър компромис между разстояние и уединение. Дали на практика ще се окаже така, ще разберем като стигнем.

— Някакви данни за гората, през която трябва да преминем? — попита Тодор.

— За нещастие никаква — призна Баринсън. — Повечето данни, които имаме за квазаманските гори, са от район далеч на изток, а инфрачервените сканирания показват, че листната покривка тук е различна по състав от тази на познатия ни район.

— Разбира се — добави Баринсън, — ако кацането се окаже невъзможно, винаги можем да издигнем совалката на височината на дърветата и да се придвижим по-близо до селищата.

— Само ако се окаже адски трудно — промърмори Лейн. — Ние се позоваваме само на сведението от трофтите, че квазаманските системи за следене няма да открият нашето приближаване. Колкото повече се разкарваме със совалката, толкова по-голям е рискът да бъдем засечени.

— Съгласен съм — кимна Баринсън. — Макар че непосредствената заплаха ще е квазаманската фауна. Надявам се, че вие, като кобри, ще бъдете на нивото на предизвикателството.

— Готови сме — отговори Лейн. — Моите мъже... моите хора... си знаят работата.

Баринсън погледна Джин и бързо се обърна на друга страна.

— Да. Сигурен съм — каза той така, сякаш почти беше повярвал. — Е, във всеки случай ще бъдем облечени в най-доброто подобие на квазамански дрехи според анализите на телефотоснимките от Центъра. Приземяването е така избрано по време, че да минем през гората на дневна светлина и да достигнем селищата привечер. Това ще ни даде възможност добре да огледаме дрехите си и да извършим първо запознаване със средата преди да стигнем Азрас и основната цивилизация на Плодороден полумесец. Въпроси?

Джин погледна Сан. Той вдигна едва забележимо рамене, отговаряйки на мислите й: нямаше смисъл да се задават въпроси, на които още нямаше отговор.

— Добре. — Баринсън огледа насядалите около масата. — До слизането на планетата имаме три дни и през тези три дни искам

всички да се постараете да заприличате на квазаманци. Ще носите нашите заместители на квазамански дрехи, ще ядете храна най-близо приближение до квазаманската, която ние ядохме преди тридесет години... и най-важното — ще говорите помежду си само на квазамански. Изискването е абсолютно задължително. Няма да говорите на англий с никого, дори с екипажа на „Южен кръст“. Ако някой от тях ви говори, ще се правите, че не разбирате. Ясно ли е?

— Не отивате ли прекалено далеч? — попита Хариман и се намръщи.

— Мнозина квазаманци знаят англий — тихо каза Джин. — Някои дори го говорят доста добре. Ако се усъмнят в нас, може би ще възложат на някой от тези хора да ни следи.

— Правилно — каза Баринсън. — Старият трик за внедряване на шпионин, който говори местния език. Ще ми се никой от вас да не се хване на въдицата.

— Разбираме — отвърна на квазамански Сан. — Ние, демоните бойци, няма да се хванем.

— Надявам се. — Баринсън го погледна право в очите. — Защото ако някой от вас се хване, вероятно ще му излезе през носа.

Совалката се отдели от „Южен кръст“ и бавно се запуска към Квазама. Мъглява светлина очертаваше линията на изгрева на луната. Загледана през малкия люк отляво, Джин облиза изсъхналите си устни и се опита да успокои сърцето си. „Стана — каза си тя. — Почти стана.“ Нейната първа задача като кобра — нещо, за което беше мечтала, откакто се помнеше. А сега, когато моментът бе дошъл, тя не чувстваше нищо освен тих ужас.

„Край на мечтите за героичния демон-боец“ — помисли си тъжно тя.

— Летяла ли си преди? — попита я тихо Сан от седалката срещу нея.

— Само с въздушна кола. С космическа совалка ми е пръв път — отговори Джин, благодарна, че въпросът му отклони вниманието ѝ от люка. — И никога над вражеска територия.

Той се засмя, но нервността в очите му си остана.

— Ще се справим — увери я той. — Тържествени паради и канонизиране, помниш ли?

Тя също се засмя.

— Разбира се. — Пресегна се и хвана ръката му. Беше студена като нейната.

— Навлизаме в атмосферата — чу се гласът на пилота откъм осветената в червено пилотска кабина. — Ъгъл на подхода... с точност до секунда.

Джин скръцна със зъби. Разбираше всички основания за извършване на такова безмоторно слизване — светлините от гравитационните двигатели на кораба щяха да се видят съвсем ясно на фона на нощното небе, — но зловещата тишина я правеше още по-нервна. Тя се опита да не си представя как планетата се е втурнала към тях да ги удари...

— Охо! — промърмори пилотът.

— Какво има? — попита грубо Баринсън от седалката зад него.

— Току-що над нас премина радарен лъч.

Устата на Джин съвсем пресъхна; Сан стисна по-силно ръката ѝ.

— Но не могат да ни засекаат, нали? — попита Баринсън. — Трофтите казаха, че...

— Всичко е наред — увери го пилотът. — Просто се изненадах, че сканират толкова далеч от Плодородния полумесец.

— Квазаманците са параноици — промърмори Лейн.

Предполагаше се, че квазаманците вече няма да са враждебно настроени. Предполагаше се, че със слизането на мохите от раменете им те са станали други. Това беше целият смисъл на изпращането на планетата на авентински рогати леопарди преди тридесет години. Ако това не бе дало желанния резултат...

Тя тръсна глава да се отърси от тези мисли. Скоро щяха да разберат дали е дало, или не желанния резултат. Дотогава нямаше никакъв смисъл да се тревожи.

— Тържествени паради — промърмори Сан, неправилно разчел мислите ѝ. Все пак това помогна и тя му благодари с усмивка.

Минутите се точеха бавно. Странният далечен вой на въздуха извън корпуса на совалката нарасна, после затихна и всичко освен най-ярките звезди бавно започна да потъва в сгъстяващата се около тях атмосфера. Джин се наведе към люка, охлаби обезопасителните колани

и загледа земята под совалката. Хоризонтът беше загубил цялата си кривина. „Пет минути — прецени тя, — най-много десет и ще кацнем.“ Включи хронометъра на нанокомпютъра си, облегна се в седалката, затвори очи, пое дълбоко дъх...

И дори през затворените си очи видя как дясната страна на пътническата кабина внезапно светна като метеор, чу се оглушителен гръм, нещо я залепи за седалката и всичко потъна в тъмнина.

11.

Най-напред дойде болката, дори не много силна отначало — по-скоро като неясно и неприятно усещане, че някъде в тъмнината нещо боли. Много боли...

Почти ѝ беше безразлично. Тъмнината беше тиха и спокойна, щеше да е приятно да остане вечно скрита в нея. Но болката в това небитие непрекъснато я мъчеше и тя откри, че е принудена бавно да излезе от тъмнината. Без желание, с възмущение премина през черно, тъмносиво, светлосиво...

Болката неочаквано се изостри — в ръцете, в гърдите, в коляното. Тя изохка и накрая се събуди съвсем.

Беше в странно и съвсем неудобно положение — полуседнала, полулегнала на лявата си страна, предпазните колани болезнено се бяха врязали в гърдите и горната част на бедрата ѝ. Примигна от някаква лепкава влага — кръв! — в очите, огледа тъмната вътрешност на совалката. Нищо не се виждаше. След няколко секунди виране се сети да включи оптичните си усилватели.

Гледката я порази.

Совалката беше в ужасно състояние, буквално взривена. Вдясно имаше дупка с назъбени краища и диаметър един метър. От нея навътре стърчаха ленти от изкривен почернял метал — приличаха на ребра; навсякъде се виждаха отломъци и парчета пластмаса, метал и стъкло. Двойната седалка до дупката я нямаше.

Двойната седалка, на която бяха седели Лейн и Рейнъс!

„О, Господи!“ Замаяна от ужас, Джин се втрени в дупката. Командирите на акцията ги нямаше — бяха изхвърчали от совалката... на тридесет или четиридесет километра над повърхността на планетата.

Някъде някой изстена.

— Питър? — изхриптя тя. Тодор и Хариман бяха на седалките точно зад липсващите мъже... — Питър? — отново извика тя. — Рейф?

Отговор не последва. Джин протегна ръка — изцапана с кръв — и се опита да откопчае обезопасителните колани. Бяха заяли. Тя стисна зъби, включи серводвигателя и се измъкна. Разтреперана се изправи на наклонения под, олюля се и удари лявото си коляно в седалката. Последвалата ужасна болка разсея мъглата от ума ѝ. Тя разтърси глава и се обърна към задната седалка, където трябваше да са Тодор и Хариман.

И чак тогава видя какво се е случило на Сан.

Стомахът ѝ неочаквано се сви. Очевидно парче шрапнел беше разкъсало противоударната възглавница и Сан бе останал беззащитен срещу удара при падането на совалката. Все още бе завързан за седалката с обезопасителните колани. Десантният му костюм беше окървавен там, където коланите се бяха врязали в кожата му, главата му бе отпусната върху гърдите под невъзможен ъгъл.

Беше съвсем ясно, че е мъртъв.

Джин го гледа една безкрайно дълга минута. „Това не е истина — каза си нервно тя. Ако вярваше достатъчно силно, че не е истина, може би всичко щеше да се оправи... — Не е истина. Това е първата ни акция... нашата първа акция. Това не може да се случи. Не. О, Господи, моля ти се, не!“

Картината пред очите ѝ се залюля и в оптически усиленото ѝ зрение се появи червена рамка. Вградените в нейното кобренско оборудване сензори я предупреждаваха, че ще изгуби съзнание. „Какво значение има? — помисли с огорчение тя. — Той е мъртъв... както са мъртви Лейн и Рейнъс и кой знае още кой. За какво трябва да съм в съзнание?“

И сякаш като отговор отново се чу стон.

Звукът откъсна очите ѝ от разкъсаното тяло на Сан. Тя мина покрай него и се запрепъва по покритата с отломъци пътека. Хариман и Тодор висяха безжизнени на обезопасителните си колани. Тя погледна Хариман само за миг — беше ясно, че е умрял при експлозията, беше обезобразен дори по-ужасно и от Сан. Но Тодор до него беше още жив: гърчеше се като дете, което сънува кошмар.

Джин свали чантата за първа помощ от стената на кабината, коленичи до него, без да обръща внимание на болката от нараненото си коляно, и се захвана за работа.

Скоро стана ясно, че както съдържанието на чантата, така и нейните умения за оказване на първа помощ са безнадеждно недостатъчни. Повърхностната обработка беше без полза за масивния вътрешен кръвоизлив, регистриран от сензорите върху гърдите на Тодор; антишоковите таблетки също не можеха да се справят със силната контузия от удара на мозъка на Тодор в керамично подсилените кости на черепа му.

Но Джин не биваше да се отказва, не можеше да се откаже. Цялата потна, тя ругаеше и се мъчеше да му помогне, опитваше всичко, за което се сецаше.

— Джин...

Дрезгавият шепот я стресна толкова силно, че тя изпусна хипоспрея, който пълнеше.

— Питър? — промълви тя и го погледна в лицето. — Чуваш ли ме?

— Недей губи... време... — Той се закашля и на устните му се появиха капчици кръв.

— Не говори — каза Джин и се опита да скрие ужаса, изписал се на лицето ѝ. — Просто се отпусни. Моля те.

— Няма... полза... — прошепна той. — Махни... махни се... отгук... Някой... нещо идва. Сигурно е...

— Питър, моля те, не говори — повтори тя. — Другите... Манди и Рейф... Всички са мъртви. Трябва да те спася...

— Няма... шанс. Боли... много... задачата, Джин... ти трябва... трябва да... — Той отново се закашля, този път по-слабо. — Махни се... махни се... някой... се про... мъква.

Гласът му заглъхна. За момент тя остана на коляно до него, разкъсвана между противоречиви задължения. Той беше прав, разбира се, и колкото повече умът ѝ се отърсваше от шока, толкова по-ясно тя разбираше колко кратък става фаталният срок, пред който е изправена. Совалката беше свалена от някого... и онзи, който беше направил това, щеше да дойде да види резултатите от работата си.

Но да побегне сега би означавало да остави Тодор тук. Самичък. Да умре.

— Не мога да те оставя, Питър — каза тя. Последната, дума се превърна в ридание. — Не мога.

Не последва никакъв отговор... и още докато го гледаше безпомощно, спазмите в крайниците му престанаха. Тя го гледа още един миг, после посегна и докосна шията му.

Беше мъртъв.

Джин внимателно дръпна ръката си и пое дълбок, разтърсван от конвулсии дъх. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

От кутретата на Тодор блеснаха кратки сияния: новата вградена в оборудването саморазрушаваща се система се беше задействала и бе изпратила тока от кондензаторите на бронебойния лазер към нанокomпютъра и системите на серводвигателите, за да разруши електрониката и оръжията, така че квазаманците да не могат да реконструират нищо, ако намерят тялото му и започнат да го проучват.

Не. Не ако го намерят — когато го намерят. Тя затвори очи и се замисли. Това беше... колко време бе минало от катастрофата? Погледна хронометъра, който бе включила точно преди експлозията.

Бяха минали почти седемдесет минути.

Джин скръцна със зъби. Седемдесет минути! Господи, беше лошо, отколкото си представяше. Сигурно всеки момент щеше да чуе самолета на квазаманците, дошъл да огледа останките на совалката, а последното нещо, на което беше способна сега, беше да се бие. Тя се хвана за седалката на Тодор, изправи се и тръгна към носа на совалката.

Пилотската кабина беше още в по-лошо състояние от пътническата — очевидно бе оцеляла от експлозията, но бе поела главния удар при падането. Един поглед ѝ беше достатъчен, за да остави всяка надежда, че може да се обърне към „Южен кръст“ за съвет или помощ — радиото и лазерните комуникационни средства на совалката бяха безнадеждно потрошени.

Което означаваше, че ако „Южен кръст“ не е открил, че нещо не е наред, тя оставаше съвсем самичка.

Баринсън и пилотът — тя така и не беше научила името му — бяха мъртви, разбира се, притиснати от сила, надвишаваща защитата на предпазния колан и противоударната възглавница. Тя не ги погледна втори път — трябваше да излезе колкото се може по-бързо от совалката. Зад седалката на Баринсън, изскубнато от мястото си при удара, се намираше онова, което беше останало от „компактния пакет“ на групата, съдържащ аерофотокарти, апаратура за сканиране на малко

разстояние, търговски стоки и основния комуникатор. Тя го взе и пак отиде в пътническата кабина, където беше струпана останалата апаратура. Нейният пакет за оцеляване беше напълно запазен, тези на другите също; Джин го взе, за по-сигурно грабна и пакета на Сан. Погледна дупката. Нямаше как да се измъкне през разкривените жезла. Отиде до аварийния изход и дръпна дръжката на люка.

Не се отвори.

— По дяволите! — изръмжа Джин. Напрежението ѝ премина в ярост. Тя се завъртя на десния си крак, залюля левия и изпрати изгарящ брониран лазерен лъч в изкривения метал.

Изстрелът беше последван от виолетови петна пред очите ѝ и стотици разтопени метални капчици, но нищо повече. „Добре — каза си Джин и примигна през неочаквано появилите се сълзи. — Само без истерия, момиче. Успокой се и се опитай да мислиш рационално.“ Огледа вратата, откри местата, където заяждаше, и стреля в тях с брониран лазер. После прехвърли цялото тегло на тялото си върху лявото коляно, трепна от болка и ритна люка точно по средата. Той се откряна няколко сантиметра. Още няколко ритника и пет-шест изстрела и люкът се отвори достатъчно, за да се измъкне навън.

Бяха планирали да кацнат един час преди зазоряване, но поради непредвиденото забавяне в гората вече беше станало достатъчно светло и тя изключи усилвателите на светлина. Джин вдиша изненадващо ароматния въздух и се огледа.

Отвън совалката изглеждаше по-зле, отколкото отвътре. Панелите на корпуса бяха изкривени, а носът бе така смачкан, че беше почти неузнаваем. Всички издадени сензори бяха изпочупени, антирадарната покривка също беше паднала, разкъсана така, сякаш бе дъвкана от хиляда рогати леопарди. Причината за това не беше трудно да се открие: на сто метра назад по пътя на приземяване на совалката дърветата бяха изтръгнати и изпочупени от стремителното връхлитане на обречения кораб.

Джин стисна зъби и бързо погледна нагоре. Синьото небе още беше чисто, но това нямаше да трае дълго... и когато квазаманците дойдеха, тази просека от изскубнати дървета щеше да е указателна стрелка, която не можеха да пропуснат. Джин включи звуковите си усилватели и се заслуша да чуе бръмчене на приближаващи машини.

Вместо това чу слабо, добре познато мъркане.

Бавно и внимателно тя остави пакетите на земята и се обърна. На десет метра от нея под един храст наистина имаше рогат леопард.

И се прокрадваше към нея.

Джин впи очи в очите на звяра и почувства нещо зловещо, сякаш за първи път се среща с рогат леопард. Физически той изглеждаше точно като онези, срещу които беше тренирала на Авентини... и все пак в очите му имаше нещо различно от онова, което беше виждала. Странна, почти свръхестествена предпазливост — и дори интелигентност? Тя облиза сухите си устни и фокусира системата за захващане на цели в синьо-сребърната птица, кацнала на гърба на рогатия леопард.

Мохо, несъмнено. Отговаряше напълно на описанията, съответстваше на историите, които беше слушала от баща си и от неговите приятели кобри... и беше ясно, че никой от тях не е преувеличил истината за птицата. Приличаше на ястреб с големи крака, завършващи със зловещо изкривени нокти. А в очите й...

В очите й светеше същата бдителност, която беше видяла в очите на рогатия леопард.

Джин отново облиза устни. Пред нея стоеше живо доказателство, че през всичките тези години планът на баща й е бил успешен, наистина е бил успешен, поне до известна степен — и при други обстоятелства тя би отделила време да проучи резултатите. Но точно сега не разполагаше с никакво време. Две бързи завъртания на очите за захващане в системата за стрелба главите на двете същества. Прехвърляне на тежестта върху десния крак, завъртане на левия нагоре...

Мохото изграчи и се стрелна в небето, рогатият леопард скочи.

Първият изстрел с бронебойния лазер удари хищника право между очите и изпари почти цялата му глава. Джин вдигна глава към небето и видя, че мохото се спуска към нея.

Имплантираните в кожата около очите й оптически сензори регистрираха заплахата и компютеризираните рефлексии я отхвърлиха настрана. Скокът обаче закъсня с частица от секундата. И извитите като куки нокти на птицата закачиха лявата й буза и рамото й и оставиха изгарящи черти по кожата й. Джин падна в преплетените шубраци, очите й припряно търсеха нападателя. Ето го... идваше за второ нападение. С надеждата системата за захващане на цели да не е

блокирала при това претъркаляне тя натисна спусъците на лазерите в кутретата си.

Ръцете ѝ се движеха сами — имплантираните серводвигатели ги завъртяха в указаната от нанокомпютъра посока и перушината на птицата пламна, запалена от лазерните лъчи. Мохото изграчи за последен път, а после почернелите му останки минаха покрай главата на Джин и паднаха на земята.

Тя коленичи задъхана в храстите. Цялата трепереше. Одрасканото по лицето ѝ гореше като огън и се прибавяше към болките от другите рани. Досега беше била твърде заета с други неща, за да обърне внимание на себе си; очевидно беше време да направи равносметка.

Равносметката не беше окуражителна. Гърбът и вратът я боляха, а гърдите ѝ бяха ожулени от обезопасителните колани, левият ѝ лакът беше чувствителен като наместен изкълчен глезен. Най-зле беше лявото ѝ коляно — тя не знаеше какво точно му се е случило, но я болеше ужасно.

— Поне нямам счупени кости — каза тя високо. — И това е нещо.

Звукът на собствения ѝ глас малко повиши духа ѝ.

— Значи така — продължи тя и се изправи. — Първата стъпка е да се махна оттук и да намеря някое населено място. Така че... — Тя вдигна глава към небето и отново включи звуковите усилватели. Не се чуваха никакви звуци — нито от самолет, нито от хищници. Слънцето беше... там. — Добре, значи това е изток. Ако сме паднали близо до определеното за кацане място, трябва да вървя ей натам.

А ако совалката бе подминала Плодородния полумесец? Тя отхвърли тази мисъл. Ако се движеше в погрешна посока, първото село щеше да е на почти хиляда километра. Джин вдигна трите пакета, завърза ги колкото можа по-удобно, метна ги на гръб и като пое дълбоко дъх, тръгна през гората.

12.

В гората се вървеше доста леко. Скоро Джин излезе на нещо като пътека от ниски, подобни на папрат растения, и вървя по нея повече от километър — все едно газеше до колене във вода. После започна да си проправя път с лазерите на кутретата през лабиринт от пълзящи растения с дълги шипове. Физическите препятствия все пак бяха най-малката ѝ грижа и дори когато използваше лазерите и сервоусилвателите, за да си проправи път, тя се опитваше да държи вниманието си максимално насочено към слабите шумове, улавяни от звуковите ѝ усилватели.

Първата атака дойде всъщност точно където трябваше да се очаква: на мястото, където горските храсталаци внезапно изчезнаха и се появи широк утъпкан път, водещ на североизток. Път на бололинско стадо... а където има бололини, трябваше да има и крисджо.

Отначало Джин не разбра, че я напада крисджо. Едва след като кратката схватка свърши и тя обърна почернелия от лазерния лъч труп и разгледа отблизо дългите закривени зъби, разпозна животното. Жестоко, хитро и опасно — така и бяха описали крисджото. Тази среща ѝ беше достатъчна да разбере защо първото поколение достигнали до Квазама хора бяха направили всичко възможно да го премахнат. Тя превърза раната от ноктите на хищника на лявата си ръка и продължи по пътя. Крисджо бяха опасни, както ги беше предупредил Лейн, но сега знаеше какво да слуша, за да не бъде изненадана. Реши, че ако гората не стане по-лоша, ще успее да я прекоси без проблеми.

За нещастие гората стана по-лоша.

Ивицата утъпкани от бололините храсти стана почти три километра широка и в тази разчистена площ имаше изненадващо голям брой живи същества. Около нея бръмчаха насекоми, привлечени може би от кръвта от раните ѝ. Повечето бяха просто неприятни, но имаше и въоръжени с жило — и не изпитваха никакви угризения да го

използват. И точно когато размазваше поредните две, тя откри, че крисджо не са единствените хищни видове на Квазама.

Този друг вид — далечно подобие на маймуна с изключение на крайниците с шест ноктести пръста — ловуваше на глутници и преди да открие най-добрия начин да се справи с тях, това ѝ струваше друга рана. Нейното всепосочно звуково акустично оръжие, проектирано да обърква електронна апаратура, се оказа много ефективно в разрушаване на маймунската комуникация, а светкавичният блясък на мълниемета ги изплаши и те със скимтене се пръснаха и се закатериха по дърветата.

За нещастие звукът имаше неочакван страничен ефект — привлече различни видове гуцери, които подобно на маймуните предприемаха атаките си на групи. По-дребни и по-малко опасни от големите хищници, те бяха и твърде глупави, за да се плашат от светкавицата на мълниемета. Наложиха се да избие всичките, при което получи няколко ухапвания от остриите им като игли зъби.

Струваше ѝ се, че върви вечно.

Капитан Риверо Коджа погледна картината на екрана и гърлото му се сви, като стиснато от студена ръка. Ивицата поломени дървета в квазаманската гора можеше да означава само едно.

— По дяволите!

Един дълъг момент на мостика на „Южен кръст“ се чуваше само тихото тракане на клавиши от сканиращата станция.

— Какво става? — попита най-накрая Коджа.

Първият офицер Лукас вдигна безпомощно рамене.

— Невъзможно е да се каже, сър. Някаква повреда може би, поради която са паднали много далеч от определената траектория.

— Или някой ги е свалил? — отсече Коджа ядосано.

— Трофтите твърдяха, че това не може да се случи — напомни му Лукас.

— Да. Вярно е. — Коджа пое дълбоко дъх и яростта му премина в хладен гняв. Ако „Южен кръст“ беше по-близо в момента на падането на совалката, щяха да видят всичко веднага, вместо да го установят цял час след катастрофата...

И да бяха, пак нямаше да има никаква разлика. Абсолютно никаква. Дори ако „Южен кръст“ имаше възможност да кацне — каквато нямаше, — щяха да са закъснели прекалено много, за да могат да спасят някого. Катастрофа като тази сигурно бе убила при удара всички на борда.

Коджа затвори очи. „Поне е станало бързо.“ Утехата не беше голяма.

— Проклет да съм — промърмори операторът на скенера. — Капитане, вижте това.

Коджа се обърна към дисплея. Картина от близък план на мястото на катастрофата беше заменила първата.

— Страхотна гледка! — изръмжа той.

— Може би — каза операторът и стисна устни. В долния десен ъгъл за момент се появи кръг. — Но какво виждате ето тук?

Беше животно — това беше очевидно дори за относително нетренираното око на Коджа. Четириногото, с тяло на дива котка. Лежеше на земята в просеката, направена от падналата совалка.

— Рогат леопард? — предположи Коджа.

— И аз това си помислих — кимна операторът. — Обаче да забелязвате нещо необичайно в главата му?

Коджа се намръщи. Главата...

Главата я нямаше.

— Сигурно е откъсната при катастрофата — каза той и внезапно почувства, че му се повдига. Ако я бе откъснало друго...

— Може би — пак каза операторът и в гласа му прозвуча странна нотка. — Да опитаме да погледнем малко по-отблизо...

На дисплея се появи нова, по-ясна снимка — нормалното атмосферно замъгляване бе изчистено от компютъра. Главата на рогатия леопард...

— О, Господи! — промълви Лукас. — Капитане, не е от катастрофата.

Коджа кимна. Студената ръка го стисна още по-силно за гърлото. Не беше от падането. От лазер беше. От лазер на кобра.

Някоя от кобрите бе оцеляла.

— Направи пълно сканиране — заповяда Коджа на оператора. — Трябва да намерим оцелелия.

— Вече направих — дотам, докъдето можахме да проникнем...

— Повтори го — отсече Коджа.

— Какво ще правим, ако открием кобрата? — тихо попита Лукас.
— Долу няма място, на което можем да приземим това чудовище.

— Дори и да имаше, съмнявам се, че квазаманците ще стоят безучастно и ще ни позволят да кацнем. — Коджа стисна зъби. Той беше попитал Директорията — беше молил Директорията — да заеме втора совалка от трофтите като аварийна поддръжка. Но не — проклетият генерал-губернатор бе решил, че това е скъп и ненужен лукс, и бе упражнил правото си на вето срещу искането. — Някаква възможност да доставим долу храна и медикаменти? Това поне ще даде на кобрата възможност за борба.

Лукас вече тракаше по компютърната клавиатура.

— Нека видим какво имаме на борда... е, бихме могли да изпратим с минитоварна капсула малко болкоуспокояващи. Парашут... да, можем да използваме парашут. С тензодатчик за отваряне при приземяване... Хм... Един момент. Можем да поставим обикновен таймер, който да отвори парашута в зададено от нас време. Изглежда осъществимо, капитане.

— При което остава въпросът къде да го пуснем, така че кобрата да може да го намери. — Коджа погледна скенера на оператора. — Има ли нещо ново?

Операторът поклати глава.

— Не, сър. Дървесната покривка е твърде плътна за късовълново или инфрачервено сканирано. За кобрата единствената възможност да стигне до населен район е да тръгне на изток, макар че... ние можем да се опитаме да пуснем помощта напред, там, където шосето пресича източния път. — Той се поколеба. — Разбира се, няма никаква гаранция, че кобрата е тръгнала точно по него — тя би могла да тръгне във всяка посока и дори да се върти в кръг. Възможно е също да е ранена и изобщо да не може да стигне до шосето.

— Кое то значи, че вече е мъртва — каза категорично Коджа. — Тя може да умре дори и ако стигне до някое село — квазаманските лидери едва ли пазят в тайна падането на совалката. Нареди един екип да се заеме с тази капсула. В товара включи теснолъчев предавател. Докато се приготвиш, ще сме избрали мястото.

— Слушам, сър. — Лукас се обърна към пулта, набра интеркома и започна да издава заповеди.

Коджа въздъхна и отново заразглежда рогатия леопард на дисплея. „И всичко е напразно губене на усилия — помисли си мрачно той. — Защото докато кобратата е самичка на вражеска територия, дните ѝ са преброени. Квазаманците ще я открият; или някое скитащо крисджо, или рогат леопард; или ще ѝ се случи нещо напълно неизвестно.“

Квазама бе смъртоносен капан... и единствените хора, които имаха някакъв шанс да измъкнат кобратата от него, бяха на Авентини. Осем дни и четиридесет и пет светлинни години.

Осем дни. Коджа потръпна. Нямах ли някаква друга възможност? Новите светове може би... Ескуилини и другите развити колонии... или дори близкото демесне Балиу'чка'спми. Но Ескуилини нямаше космически кораб, който можеше да кацне, а без официална акредитация и без товар от търговски стоки опитът за преговори с непознатата трофтийска бюрокрация за заемане на друга совалка можеше да отнеме цели месеци.

Осем дни! Минимум четиринадесет дни за отиване и връщане дори ако имаше на разположение най-бързия кораб „Капка роса“. Към това трябваше да се прибави необходимото време за съставяне и екипиране на спасителна група. До започване на търсенето можеха да минат и двадесет дни.

А двадесет дни сам на Квазама беше чисто и просто смъртна присъда.

Но това не означаваше, че ще се предадат без борба — дори ако борбата се състоеше в това да се надяват на чудо, пак щяха да се борят. Фактът, че една кобра е оцеляла при катастрофата, беше сам по себе си чудо. Може би ангелът, отговорен за този регион, беше великодушен.

Щяха да намерят кобратата. А през това време...

Коджа се пресегна към клавиатурата и започна да чертае маршрута на най-краткия път за Авентини и спирките за зареждане. Неговият опит с чудесата показваше, че когато се случат, те са от полза за онези, които са ги подготвили.

13.

Джин стоеше на пътя и се опитваше да реши какво да предприеме.

Във всеки случай пътят беше потвърждение, че совалката се е разбила на запад от Плодородния полумесец. Пътищата винаги водят към цивилизация. Единственото, което трябваше да направи, беше да тръгне по него. Въпросът беше в коя посока?

За момент всичко пред очите ѝ се завъртя и се появи червена предупредителна рамка. Тя завъртя глава, остра болка прониза схванатия ѝ врат. През последния половин час беше получила не по-малко от пет такива предупреждения — сигурен знак, че забравя за тях. Умората от борбата с рогатия леопард, болката от раните, може би отрова от ухапванията на насекомите и одраскванията от храстите... нямаше значение коя беше причината. Сега от значение беше единствено да намери някое безопасно местенце и да си почине преди да е паднала от умора.

И така... в коя посока?

Пътят бе доста широк и павиран с някакъв вид черна скала... едва ли беше голяма магистрала. Водеше почти на североизток, поне от мястото, на което се намираше, и вероятно беше един от пътищата, свързващи малките горски села на запад и северозапад с големия град Азрас на Плодородния полумесец. Картите в нейния пакет показваха, че тези села са на около десет до петнадесет километра. Нищо път за една кобра в добро състояние, но в случая състоянието ѝ никак не беше добро.

Червената рамка пак се появи пред очите ѝ. Тя прехапа долната си устна и пак успя да я прогони.

Мислите за картите ѝ напомниха нещо. Нещо важно... Тя се съсредоточи и се опита да накара ума си да се размърда, за да я подсети. Пакетите... да. Пакетите с авентински карти и с храна за аварийна ситуация, и с квазамански дрехи...

Квазамански дрехи.

Джин включи звуковите усилватели. Чуваше се само бръмчене на насекоми и цвърчене на птици. Тя се отби от пътя, отиде до дърветата и остави пакетите на земята под един храст, който изглеждаше наполовина от листа и наполовина от шипове. Отвори своя пакет и извади квазаманските дрехи.

Преобличането беше истинско мъчение. Кървящите рани по ръцете ѝ, ожулванията по лицето, натъртванията от падането на совалката сякаш имаха своя собствена характерна болка при всяко движение. Но с болката умът ѝ малко се проясни и когато свърши с преобличането, Джин накъса авентинското си облекло и скри трите пакета в храстите. Минута по-късно тичаше по шосето на север.

Не чу приближаването на колата. Гласовете, които я извикаха, сякаш идваха отдалеч като ехо в мъглата, която пълнеше както очите, така и ушите ѝ.

— Какво ти е?

Джин спря и се опита да се обърне, но успя да се завърти само наполовина, защото две ръце неочаквано я хванаха за раменете.

— Боже, господарю Самън! Виж ѝ лицето!...

— Отнеси я в колата — чу се втори глас, по-спокоен от първия.
— Енде, помогни му.

Със зашеметяваща бързина Джин беше вдигната за ръцете и краката и отнесена в някакъв червен сандък с форма на...

Сензорът за въздух на китката на дясната ръка на Доло Самън иззвъня два пъти. Той го вдигна до лицето си и избърса прахта от големите си очила със специални лещи и защита срещу падащи предмети. Показанието потвърждаваше онова, което чувстваше с дробовете си и което сигналът вече му беше казал: въздухът в тази част на мината беше замърсен. Доло вдигна другата си ръка и погледна часовника. Официално работата трябваше да продължи още петнадесет минути. Ако сега пузнеше вентилацията, обмяната на въздуха щеше да продължи около три минути...

Не си заслужаваше.

— Майстор! — извика той в микрофона на маската си. — Говори Доло Самън. Обявявам край на смяната. Изведи хората към изходната шахта.

— Слушам, господарю Самън — чу се в отговор гласът на майстора, съпроводен със статични смущения от рудата с метални жилки. Доло напрегна слух, но гласът на майстора с нищо не показва дали е доволен, или изненадан от такава необичайна снизходителност.

— Всички работници да тръгват към централната шахта.

Доло изключи микрофона и също тръгна към шахтата. Подпорите, които наполовина покриваха грубите стени на тунела, хвърляха мрачни сенки от светлината на лампата на главата му. Дядо му беше очаквал мината да изчерпи запасите си още през негово време и затова не бе обръщал внимание на безопасността и на бащата на Доло бяха необходими почти десет години да отстрани последствията от това. „Ще изчезне ли всичко това преди мината да стане моя?“ — питаше се Доло, докато лъчът от фенерчето му осветяваше блестящата скала между подпорите. Малка част от него се надяваше, но мисълта да бъде отговорен за живота на всички тези хора, които се трудеха тук долу, винаги го правеше малко неспокоен. Той беше видял как дядо му бе пренебрегнал тази отговорност, беше свидетел как това бреме се беше стоварило върху баща му. Да поеме същото бреме върху собствените си рамене...

Но ако мината изчезнеше, щеше да се свърши с богатството и престижа на Самънови... и вероятно тяхната роля в селото. Без мината основна промишленост в селото щеше да остане само дървообработването, а беше сигурно, че родът Самън няма да бъде включен в него.

Колкото до опасностите в мината, извън стената на Милика рискът от крисджо, рогати леопарди и всички останали квазамански кръвожадни животни беше не по-малък. Доло сви устни — спомни си старата поговорка: „На Квазама няма безопасни места, а само възможност за избор между опасни“.

След няколко минути той стигна централната шахта и видя нарастващата опашка от мъже — чакаха реда си да се качат на трите подемика. Доло мина покрай тях, отиде до кабината, в която в момента се качваха миньори, и махна на вече влезлите да излязат. Те заизлизаха — вдигаха пръсти до челата си в знак на уважение, когато минаваха покрай него. Доло влезе в кабината, затвори вратата и натисна копчето за нагоре.

Изкачването беше продължително, макар й не толкова, колкото винаги му се струваше слизането. Докато подежникът с поклацане се издигаше, той свали слушалките, очилата и маската и внимателно потърка носа си. Сега имаше нужда от горещ душ, последван от добра храна. Не. Храненето на трето място — след душа баща му вероятно щеше да го извика да докладва за обиколката си в мината. Това беше добре — щеше да има време да подреди наблюденията и заключенията си, докато сваля мърсотията и студа от тялото си.

Подежникът излезе на повърхността и той примигна от ярката светлина. Доло суеверно избърса внезапно появилите се в очите му сълзи, когато работниците на подежника отвориха вратите и се отдръпнаха с обичайния знак на уважение. После излезе от кабината и кимна на ръководителя на мината, който също вдигна пръсти до челото си.

— Вярвам, господарю Самън — каза ръководителят на мината, — че си останал доволен.

— Твоята работа ми изглежда задоволителна — каза Доло. Стараеше се гласът му да остане безизразен. Всъщност той беше установил, че работата долу върви отлично, но нямаше намерение да го казва. Първо, имаше опасност да създаде прекалено високо самочувствие на ръководителя на мината с ненужна похвала, и второ — баща му винаги го беше предупреждавал срещу изказване на прибързани преценки. — Ще докладвам на баща си какво съм видял.

Ръководителят се поклони. Доло мина покрай него под навеса на подежника, покрай склада и сградите за предварителна обработка и стигна до колата си.

— Господарю Самън — поздрави го Уейлър и вдигна пръсти до челото си. Доло се качи на колата, Уейлър я изкара от площадката пред мината и се насочи към Милика.

— Какво ново? — попита Доло.

— Обществени или частни новини?

— Частни, разбира се — отвърна Доло. — Макар че можеш да прескочиш интимните клюки.

В огледалото на колата видя как очите на Уейлър за момент се присвиха дяволито.

— Ах, как се променят времената — каза той с престорена тъга. — Спомням си времето, когато новините от интимния живот на някои

бяха първото нещо, което искаше да научиш...

— Казвай новините, Уейлър! Новините! — прекъсна го Доло със също толкова престорено силно раздражение. Двамата с Уейлър се познаваха от деца и макар отношенията между шофьора и наследника на фамилия Самън да бяха строго определени, в усамотението на колата на Доло те бяха значително по-свободни. — За отминалата златна ера можеш да си спомняш по-късно.

Уейлър се изкикоти.

— Фактически денят беше много спокоен. Камионите на семейство Ийтра цял ден прекарваха трупи — някой трябва да е намерил богата гора. Може би поради това кметът отново се опитва да уговори баща ти да помогне в усилията му за възстановяване на върха на стената.

— Губене на пари и усилия — озъби се Доло и погледна назад. Зад сградите се виждаше част от селската стена; изобразяващите гора рисунки върху долната ѝ част контрастираха силно на здравата метална мрежа, опъната отгоре. — Рогатите леопарди не могат да минат над тази преграда.

Уейлър вдигна рамене.

— Главната задача на кметовете е да вдигат шум. През тези дни за какво друго може да се вдига шум?

Доло се усмихна напрегнато.

— Освен нашия проблем с Ийтра, искаш да кажеш?

— Какво може да каже по него, което вече не е казано?

— Не е много — съгласи се Доло. Имаше време, когато той искаше това съперничество между неговия род и рода Ийтра да не съществува. Но това беше факт от живота и независимо дали го харесваш, или не, той си оставаше. — Нещо друго?

— Брат ти Перто докара от Азрас пратка с резервни части за колата — каза Уейлър и в гласа му неочаквано прозвуча тъжна нотка. — Заедно с един пътник — една ранена жена, която намерили на шосето.

Доло се изправи на седалката.

— Жена? Каква жена?

— Никой не я познава.

— Някакви документи за самоличност?

— Никакви. — Уейлър се поколеба. — Може би ги е загубила по време на... нещастieto, което е претърпяла.

Доло се намръщи.

— Какво нещастие?

Уейлър пое дълбоко дъх.

— Според шофьора била изподрана от крисджо... както и от балекра, и хапана от една или повече моноти.

Доло почувства как стомахът му се стегна.

— Боже Господи — промърмори той. — Още ли е жива?

— Беше, когато я докараха — отговори Уейлър. — Макар че кой може да каже докога?

— Само Господ — въздъхна Доло.

14.

След няколко минути пристигнаха до къщата. Уейлър вкара майсторски колата през кованата врата и спря до широкия гараж зад двете плодни дръвчета в единия ъгъл на големия централен вътрешен двор. Доло слезе и тръгна към женската част на къщата. От онова, което бе научил, го присвиваше стомахът — но откри, че най-големите му страхове са били напразни.

— Това ли е най-лошото? — попита той и огледа намръщено жената на леглото. Беше заобиколена от три други жени и доктор и макар да бе завита с одеяло, дръпнато чак до брадичката, беше ясно, че не е ужасно осакатена жертва, каквато беше очаквал да види. На бузата ѝ се виждаха дълбоки драскотини, други, още по-дълбоки имаше на ръката, с която се занимаваше лекарят. Но освен това...

Майка му го погледна и тихо каза:

— Моля те, отдръпни се. Прахта по дрехите ти...

— Разбирам — кимна Доло. Очите му отново потърсиха видимите рани, след това се спряха върху лицето на жената. „Приблизително на моята възраст — прецени той, — с нежна кожа на човек, който не е прекарал много време на слънце и на вятър.“ Очите му се плзгнаха по лявото ѝ рамо, покрай раните, по пръстите.

Не видя венчален пръстен.

Той се намръщи и отново я погледна в лицето. Нямахше грешка — беше горе-долу на неговата възраст. И все още неомъжена?

— Сигурно идва много отдалеч — каза тихо Иврия Самън. — Виж чертите ѝ.

Доло погледна майка си, после отново загадъчната жена. Да. Сега, когато се вгледа, го забеляза. Имаше нещо странно в това лице, нещо чуждестранно, нещо, каквото не беше виждал досега.

— Може да е от някой от градовете на север — каза той. — Или някъде от Източния ръкав.

— Може — изсумтя докторът. — И определено няма изграден имунитет към ухапвания от моноте.

— В това ли е проблемът? — попита Доло.

Докторът кимна.

— На предмишниците и ръцете... тук и тук. — Той посочи. — Изглежда, е трябвало да се брани с голи ръце.

— След като е свършила куршумите? — предположи Доло. В края на краищата сигурно не се бе защитавала с голи ръце от крисджо.

— Може би — каза докторът. — Макар че когато са я намерили, не е имала пистолет. Нито кобур.

Доло захапа вътрешната страна на бузата си и огледа стаята. В ъгъла имаше струпани на куп дрехи. Той отиде до тях. Дрехите на ранената жена, разбира се... кървавите петна определено показваха това дори без странното усещане за дрехи, донесени някъде отдалеч. Докторът беше прав — нямаше кобур; нито следи върху колана от мястото, където би трябвало да е стоял.

— Може да е имала другари — предположи Доло. В това определено имаше повече здрав разум, отколкото сама жена да броди из гората. — Търсени ли са други в района, където е намерена?

— Не и когато са я намерили, но вярвам, че Перто се е върнал да потърси — каза майка му.

Доло отиде до интеркома и набра частната семейна линия.

— Говори Доло Самън — каза той на прислужника, който се обади. — Перто върна ли се от гората?

— Един момент, господарю Самън... — каза прислужникът. — Не отговаря.

Доло кимна. Перто сигурно бе далеч и нямаше достъп до фиброоптичната комуникационна мрежа, която беше единствената надеждна връзка с Милика.

— Остави му бележка щом се върне да ми се обади — нареди той.

— Да, господарю Самън.

Доло изключи интеркома и се обърна за последен поглед към жената. Откъде можеше да е дошла? И защо бе тук? Засега нямаше отговор, но за момента важното беше, че семейство Самън контролира положението. Независимо дали намирането на тази загадъчна жена бе чиста случайност или щастлива възможност, дадена им от Бога, или част от някакъв странен заговор от техните съперници, родът Самън сега беше в положение да използва нейното присъствие за своя изгода.

Коего му напомни, че трябва да се изкъпе преди срещата с баща си.

— Влез — чу се познатият стържещ глас зад резбованата врата. Доло се стегна, отвори вратата и влезе.

Още си спомняше времето, не много отдавна, когато беше абсолютно ужасен от своя баща. Ужасен не толкова от силата и ръста на Круин Самън, не дори от студения му глас и пронизващите черни очи, а от факта, че Круин Самън е основен двигател във всички намерения и цели на фамилията Самън. Той беше онази сила, която ръководеше тази огромна къща, мината и почти една трета от селото. Неговото влияние се простираше отвъд Милика чак до съседните села и лагерите на дървосекачите и дори до град Азрас, чието население нормално се отнасяше към селяни като тях с почти открито презрение. Круин Самън беше сила — и дори след като страхът от тази сила малко намаля, Доло не можа да забрави емоциите, които тя предизвикваше в него.

Едва много по-късно разбра, че това вероятно е урок, който баща му бе искал да му предаде специално.

— А, Доло! — Баща му небрежно кимна от възглавниците, на които седеше като на трон. — Надявам се, че проверката е минала добре.

— Да, татко — отвърна Доло, допря пръсти до челото си и пристъпи към ниската работна масичка на баща си. — Необходимостта от допълнително укрепване забавя пробиването на новия тунел, но не толкова, колкото се страхувахме.

— А работата добре ли върви?

— Така изглежда, поне доколкото се простират моите познания.

— Правилно ли се работи? — натърти Круин.

Доло се бореше да скрие емоциите от лицето и гласа си. Това определение беше безсмислено, но пък ако имаше нещо, което баща му мразеше, това беше увъртането.

— Да, татко. Укрепването се извършва правилно.

— Добре — кимна Круин, взе една писалка от масата и си отбеляза в бележника. — А работниците?

— Доволни са. Поне пред мен.

— Ръководителят на мината?

Доло си спомни лицето на ръководителя и каза:

— Впечатлен е от чувство за собствената си значимост. И изгаря от желание и другите да го разберат.

— Типично за него — леко се усмихна Круин. — Но е способен и съзнателен и трябва да се примирим с този му недостатък. — Той остави писалката на масата, облегна се на възглавниците и втренчи поглед в сина си. — А сега ми кажи: какво е твоето впечатление за нашата гостенка?

— Нашата... Ох, искаш да кажеш онази жена? — Доло се намръщи. — В нея има неща, които не разбирам. Едното е, че е на възраст за женене, а още не е омъжена...

— Или е вдовица — вметна Круин.

— Да, вярно, може и да е вдовица. И не е от този район — дрехите ѝ са направени от плат, който не познавам, а докторът каза, че нямала имунитет срещу ухапвания от моноте.

— А какво ще кажеш за нейното така странно влизане в Милика? Намерена сама на пътя след някакъв неясна злополука?

Доло вдигна рамене.

— И по-рано съм чувал за изгубени на пътя хора, татко. И за оцелели при нападения на крисджо.

Самън се усмихна.

— Много добре... ти предугади следващия ми въпрос. Но чул ли си някога някой да е бил в непосредствена близост до крисджо, да е изподран от него и да е останал жив?

— И такива случаи има — отвърна Доло, а малка част от мозъка му се чудеше защо е толкова упорит — нали нямаше никакви основания в този спор да застава на страната на загадъчната жена. — Ако тя е имала един или повече въоръжени другари при тази атака, може някой в последния момент да е застрелял животното.

Круин кимна, стиснал устни.

— Да, има такава възможност. За нещастие тя води веднага до друг въпрос: тези възможни нейни защитници, изглежда, са изчезнали като духове във въздуха. Защо?

Доло се замисли. Болезнено разбираше, че баща му вече е мислил по този въпрос и навярно го изпитва, за да види дали ще получи правдоподобни отговори.

— Има само три възможности — каза най-после той. — Да са мъртви, да са тежко ранени или да се крият.

— Съгласен съм — отвърна Круин. — Ако са мъртви или тежко ранени, Перто ще ги намери — изпратих го да претърси пътя. Ако се крият... възниква въпросът защо?

— Защото са изплашени или са участници в заговор — бързо отговори Доло. — Ако са изплашени, ще се покажат веднага щом разберат, че жената не е пострадала. Ако са участници в заговор... — той се поколеба, — тогава жената е тук или защото е трябвало да проникне в къщата ни и да ни шпионира, или за да отвлече вниманието ни от задачата на другарите си.

Круин пое дълбоко дъх и се вгледа някъде над главата на Доло.

— Да. За нещастие и аз мисля така. Имаш ли представа кой може да крои заговор срещу нас?

— Трябва ли да отиваме по-далеч от Ийтра? — изръмжа Доло.

— Това е очевидно — вдигна рамене Круин. — И все пак за мен Ийтра е по-хитър. И по-интелигентен... и с новата доставка на дървен материал ще е достатъчно зает, за да се ангажира с нещо друго. Защо в същото време ще организира заговор, с който да ни дискредитира?

— Може би очаква точно така да си мислим — подсказа Доло.

— Може би. Все пак добре е да помним, че на Квазама има други, които могат да имат полза от създаване на интриги в селата по Западния ръкав.

Доло кимна замислено. Да. И на първо място сред тях стояха враговете на кмета на Азрас Капарис. Невероятната дружба на Капарис със Самънови... и достъпът до продукцията на мината, който тази дружба му даваше от дълго време, бяха като трън в очите на враговете на Капарис. Може би някой от тях се опитваше да намали силата на Самънови, да ги замени с някой по-послушен.

Особено с тази странна тайна работа в Мангъс източно от Азрас, която напоследък поглъщаше голяма част от продукцията на мината. Азрас и другите градове от Източния ръкав създаваха достатъчно неприятности на Милика и свързаните с нея села. Мангъс и неговите отвратителни търговски агенти бяха толкова лоши, колкото всички градове, взети заедно. Ако някой в Азрас мислеше, че потребностите от минерали на Мангъс ще продължат да нарастват... и смяташе, че някой друг освен Самънови ще извлече полза от тези потребности...

— Какво да правим тогава, татко? — попита той. — Да пратим тази жена да се възстановява в къщата на кмета?

— Не — каза след кратко мълчание Круин. — Ако нашите врагове мислят, че ние я смятаме за безопасна, това ни дава известно предимство. Ще я задържим тук, поне засега. Ако Перто не успее да намери никакви нейни другари... е, дотогава може би ще успеем директно да я разпитаме как е оцеляла.

„И ако тази история е явно фалшива...“

— Разбирам. Да поставя ли специална охрана на стаята й?

— Не, не бива да е толкова открито. Докато е болна и е затворена в женската част на къщата, обичайната охрана е напълно достатъчна. Разбира се, трябва да ги предупредиш да се подготвят за възможни проблеми с нея.

— Да, татко. А след като се възстанови?

Круин се усмихна.

— Е, като добър домакин и с чувство за дълг ти ще трябва да бъдеш неин придружител.

„И да науча за какво е дошла.“

— Да, татко — Доло кимна. Стойката на баща му показваше, че разговорът е свършил и Доло стана и се поклони. — Ще намина при охраната, после ще изчакам завръщането на Перто.

— Довиждане, синко — каза Круин. — Постъпи така, че да се гордея с теб.

— Обещавам. — „Докато дишам“ — добави наум Доло.

Той отвори тежката врата и тихо излезе от стаята.

15.

Първото, което Джин усети, когато дойде в съзнание, беше, че нещо космато я гъделичка по долната страна на брадичката. Второто, че, изглежда, нищо не я боли.

Тя отвори малко очи, погледна светлината, която струеше някъде отдясно, и се опита да се ориентира. Ако паметта не я лъжеше — в което не беше много сигурна, — тя бе излязла от гората на пътя към пладне. Възможно ли беше да е още следобедът на същия ден? Не, чувстваше се много отпочинала, за да е същият ден. Освен това... Тя се опита внимателно да извърти глава. Вратът ѝ беше вдървен, но не я болеше както преди. Значи бе минал поне един ден, а може би и повече.

И през цялото време е била в безсъзнание? В естествено безсъзнание? Или е била дрогирана?

Дрогирана и разпитана?

Отдясно се чу изскърцване. Джин полека обърна глава натам. На тежък на вид стол до прозореца седеше момиче, може би седем- или осемгодишно, с отворена книга в скута.

— Здравей — каза с пресипнал глас Джин.

Момичето трепна и вдигна глава.

— Здравей — отвърна то, затвори книгата и я остави на пода до стола. — Не видях, че си се събудила. Как си?

Джин с мъка отвори пресъхналата си уста.

— Доста добре — отговори тя. Този път думите ѝ прозвучаха малко по-добре. — Но съм гладна. Колко дълго съм спала?

— О, доста дълго... Почти пет дни. Макар че част от това време се мяташе и бълнуваше...

— Пет дни? — Джин се изненада... после се замисли за останалата част от казаното от момичето. — Бълнувала ли съм? — попита предпазливо тя. — И съм се мятала? — Надяваше се, да не е изтърсила нещо не на място. — Да не съм ударила някого?

— О, не, макар стринка да каза, че си много силна.

Джин се намръщи.

— Да, и други са ми го казвали. — После си отдъхна, че с нейната сила на кобра не е наранила никого... нито се е издала. — Някой... извинявай, как се казваш?

— Ох... прощавай. — Момичето наведе глава, вдигна дясната си ръка и докосна челото си със събраните си пръсти. — Аз съм Джизела, втората дъщеря на Намик Самън, по-малкия брат на Круин Самън.

Джин направи същия жест, наблюдавайки внимателно лицето на Джизела.

— Аз съм Джасмин — представи се тя. — Третата дъщеря на Джъстин Алвентин.

— За мен е чест — каза Джизела, стана и заобиколи леглото. — Извини ме, но стринка Иврия заръча да ѝ съобщя, ако се събудиш.

Момичето отиде до вратата при нещо, което приличаше на интеркомен апарат, и докато установяваше връзка и съобщаваше новината, Джин бързо огледа раните си.

Беше учудващо. Раните на ръката и бузата ѝ вече бяха покрити с розова коричка, дълбоките ожулвания на гърдите от предпазния колан бяха напълно изчезнали. Лявото ѝ коляно и лакътят още бяха чувствителни, но дори и те бяха в по-добро състояние, отколкото беше очаквала, като имаше предвид състоянието им след катастрофата. Или раните бяха по-повърхностни, отколкото си бе мислила, или...

Да. По този въпрос нямаше съмнение. Квазаманската медицина бе така развита, както и на световите на кобрите. Може би дори по-развита.

Джизела свърши разговора и отиде до един гардероб от другата страна на вратата.

— Скоро ще дойдат — каза тя, извади една бледосиня дреха и я подаде на Джин за одобрение. — Стринка Иврия каза, че сигурно искаш да се облечеш преди да дойдат.

— Да, бих искала. — Джин кимна, отметна косматата завивка и повеси крака от леглото.

Бързо откри, че дрехата е съвсем различна от считаното за най-добро квазаманско облекло, което ѝ бяха дали при заминаване от Авентини, но кройката беше подобна. Все пак Джин не рискува — престори се, че ѝ е трудно с лявото рамо, и помоли Джизела да я закопчае и пристегне. За щастие нямаше големи изненади. „Кое

означава, че отсега нататък ще трябва да мога сама да се обличам — помисли си Джин, докато оправяше подгъва на късата роба. — Най-малкото докато не ми предложат друг модел.“ — Тя се опита да се отпусне и се заслуша да чуе идването на другите.

Не се наложи да чака дълго. След няколко минути подсиленият ѝ слух дочу звуци от приближаване на трима души. Джин пое дълбоко дъх, обърна се... и в следващия миг вратата се отвори и се появиха две жени и един мъж.

Първата жена беше най-важна в групата — това личеше както от богатото ѝ облекло, така и от почти царската ѝ осанка. Джин интуитивно разбра, че тази жена е уважавана от всички в къщата и ще изисква същото и от една непозната. Втората жена беше пълна противоположност: млада и семпло облечена, с вид на човек, чиято роля е да изпълнява задълженията си незабележимо. „Прислужница — помисли си Джин. — Или робиня. А мъжът...“

Очите му бяха пленителни. Буквално. На Джин ѝ беше потребна цяла секунда да откъсне поглед от тези тъмни магнити и да го огледа по-подробно. Беше млад — на нейна възраст, може би една или две години по-млад — но със същия величествен вид като по-възрастната жена. И със същите черти. „Роднини?“ — зачуди се тя. Напълно възможно.

По-възрастната жена спря на метър от Джин и наведе глава в лек поклон.

— От името на семейство Самън — каза тя доста хладно — те приветствам с добре дошла.

В израза ѝ имаше нещо очаквателно... Джин импулсивно повтори научения от Джизела жест на уважение, като допря събраните си пръсти до челото си. Изглежда, свърши работа.

— Благодаря — каза тя на по-възрастната жена. — Вашето гостоприемство е за мен чест. — Словесната реакция не беше според обичая — това бързо пролича по лицата на другите. Но те изглеждаха изненадани, а не разгневени и Джин мислено кръстоса пръсти измислената от нея история да прикрие достатъчно убедително пропуските ѝ. — Аз съм Джасмин, дъщеря на Джъстин Алвентин.

— Аз съм Иврия Самън — представи се по-възрастната жена. — Съпруга на Круин Самън и майка на неговите наследници. — Тя

посочи младежа, който стоеше до нея. — Това е първият син и наследник на Круин Самън.

— Вашата гостоприемство е за мен чест — повтори Джин и отново докосна челото си с пръсти.

Доло кимна в отговор.

— Твоите обичаи и маниери показват, че не си от тази част на Квазама — продължи Иврия, втренчила в нея немигащи очи. — Къде е твоят дом, Джасмин Алвентин?

— Живяла съм на много различни места — отговори Джин. Стараеше се да говори спокойно. Това беше най-деликатната част, — ако бяха много настойчиви, лъжата ѝ щеше да бъде разкрита. Следователно най-добрият ѝ шанс беше да посочи половин дузина градове от западната част на Кръста, където по-голямата гъстота на населението щеше да направи издирването поне малко по-трудно. — Сегашният ми дом се намира в град Солас.

За момент си помисли, че е направила грешка — че през годините от първото посещение на Квазама от баща ѝ в Солас може да се е случило нещо неизвестно. Суровият израз, който се появи за миг върху лицето на Иврия...

— Градски жител — отбеляза намусено Доло.

— Градски жител или не, сега тя е наша гостенка — отвърна Иврия и Джин отново започна да диша. Каквото и да имаха против градовете, поне не беше нещо, което веднага да я уличаваше като чуждоземка. — Кажете ми, Джасмин Алвентин, какво те накара да дойдеш в Милика?

— В Милика ли се намирам? — попита Джин. — Милика? Не знаех къде съм... катастрофата с колата ни... — Тя неволно потрепери, когато пред очите ѝ неканен се появи образът на разбитата совалка.

— Къде стана това? — попита Иврия. — Къде точно на пътя от Шага?

Джин махна безпомощно с ръка.

— Всъщност не зная къде бяхме. Моите другари... брат ми Мендър и двама приятели... ловяха насекоми за изследванията си.

— Били сте на излет в гората? — попита невярващо Доло.

— Не — отговори Джин. — Мендър изследва насекомите, опитва се да изучи техните тайни и да ги използва. Колата ни е специална — може да се движи между дърветата и под горските храсти. Всъщност

аз наистина бяха на излет с тях... исках да видя какво правят. — В гласа ѝ се промъкна нотка на учудване. — Сигурна съм, че Мендър знае къде точно се случи инцидентът. Защо не питате него?

Иврия и Доло се спогледаха.

— Брат ти и приятелите ти не са тук, Джасмин Алвентин — каза Доло. — Когато брат ми те е намерил на пътя, ти си била сама.

Джин го изгледа и зяпна с надеждата, че изглежда смаяна.

— Не... но те бяха там. С мен. Ние... ние вървахме през гората и... Мендър уби едно крисджо, което ме нападна... те трябва да са тук!

— Съжалявам — тихо каза Иврия. — Те с теб ли бяха, когато стигна до пътя?

— Разбира се, че с мен! — отговори нервно Джин. — И бяха с мен и когато ме качиха в камиона. Твоят брат ли ни е намерил, Доло? Той не ги ли е видял?

Брадата на Доло трепна.

— Джасмин Алвентин... когато Перто те е намерил, ти си била ухапана от моноте. Това предизвиква халюцинации. Брат ми не би изоставил другарите ти, ако са били някъде наблизо, повярвай ми. А и след като са те докарали тук, той е взел няколко души и се е върнал да претърсят по-основно както пътя, така и гората, по целия път до Шага.

„Достатъчно основно да намери пакетите, които скрих?“ — Стомахът на Джин се сви, после веднага се отпусна. Не, разбира се, че пакетите си бяха все още скрити. Ако някой ги беше намерил, тя щеше да се събуди в затвора със сериозна охрана... ако изобщо се събудеше.

— О, Мендър! — прошепна тя. — Но тогава... къде е той?

— Може би е още жив — успокои я Доло с неискрен оптимизъм. — Можем да изпратим още хора да го търсят.

Джин бавно поклати глава.

— Не. Пет дни... Сигурно вече е загинал...

Доло пое дълбоко дъх.

— Все пак ще изпратя още хора да търсят — каза тихо той. — Виж... ти беше много болна и мисля, че не си се възстановила напълно. Защо не вземеш една топла вана и не хапнеш нещо, а после да си починеш още няколко часа?

Джин затвори очи за миг, после каза:

— Да. Благодаря. Аз... извинете. Просто всичко е толкова ужасно...

— За нас е чест и удоволствие да ти окажем гостоприемство — каза Иврия. — Има ли някой, на когото би желала да изпратим съобщение?

Джин поклати глава.

— Не. Семейството ми... умря. Остана единствено брат ми.

— Ние скърбим заедно с теб — каза тихо Иврия, после направи знак на младата квазаманка и тя излезе напред. — Това е Ася. Тя ще ти бъде прислужничка, докато си под нашия покрив. Разпореждай се с нея както искаш.

— Благодаря. — Джин кимна. Мисълта за лична прислужничка я дразнеше — особено прислужничка, чиито маниери повече подхождаха на робиня — но отказът очевидно щеше да е подозрителен.

— Когато пожелаеш да се присъединиш към нас, кажи на Ася и тя ще ме намери — добави Доло. — Аз имам честта да те развеждам и придружавам, докато си в Милика.

— За мен това е голяма чест — отвърна Джин, опитвайки се да не обръща внимание на предупредителните аларми, които зазвъняха в мозъка ѝ. Най-напред прислужничка, после синът на домакина неин разводач. Обикновено гостоприемство... или първите признаци на подозрение?

За през следващите два дни това едва ли беше проблем. Докато лакътят и коляното ѝ напълно се възстановят, тя нямаше друг избор, освен да остане в Милика, а ако Самънови имаха намерение да я изследват под микроскоп, все щеше да може да го понесе.

— С нетърпение очаквам да разгледам вашата къща и селището ви — каза тя.

И за втори път състраданието, изглежда, изчезна от очите на Доло.

— Да — каза той сдържано. — Сигурен съм.

16.

Джин свикна изненадващо лесно с помощта на прислужничката.

Изключение беше банята. Тя не се беше къпала в компанията на друг от десетгодишна и сега ѝ беше едновременно и странно, и малко смущаващо до нея да стои човек, готов да ѝ подаде дрехите, сапуна и хавлията. Самата гореща вода беше чудно хубава, банята бе полуксозна от всички, които бе виждала, камо ли пък ползвала, но независимо от всичко тя съкрати къпането до минималното разумно време.

След като мина къпането обаче положението значително се подобри. Ася ѝ поръча богата вечеря и я настани до прозореца, от който се откриваше великолепна гледка към вътрешния двор. „Нещо като суетене на цялото семейство около болен — помисли си Джин, когато Ася я сложи да седне и започна да сервира. — Плюс по-малка сестра, която можеш да командваш както си искаш.“ — Последната роля си спомняше твърде добре.

Храната не беше с толкова странен вкус, колкото се страхуваше, че ще бъде, и Джин се изненада, че изяде всичко, което ѝ поднесе Ася. Травмата от падането и другите ѝ рани, комбинирани с пет дни пост, бяха изострили апетита ѝ повече, отколкото подозираше.

И очевидно беше и уморена. Едва успя да завърши храненето, когато усети сънят отново да затваря клепките ѝ. Джин остави Ася да раздига, върна се в спалнята и се съблече. „Дали не са ми сложили дрога в храната?“ — мина ѝ през ума.

Но даже и така да беше, нищо не можеше да направи. Докато беше в Милика и в къщата на Самънови, тя беше в тяхна власт. Най-добре да се прави колкото се може на по-наивна и по-малко да хитрува... и да се постарее да възстанови силите си.

Когато се събуди, стаята беше тъмна — само слаба светлина се процеждаше през тежките пердета на прозореца.

— Ася — прошепна тя и включи усилвателите си на светлина. Не последва никакъв отговор. Джин бързо огледа стаята и установи, че е сама. Включи звуковите усилватели и улови звуци от леко дишане зад вратата, водеща към мястото, където се намираше банята. Спомни си, че беше забелязала там легло. Стана, отиде тихо до вратата и погледна.

Ася беше там, сгушена под едно одеяло, и спеше. За един дълъг момент Джин остана загледана в нея, обмисляше какво трябва да направи... и неочаквано се сети, че никой от Самънови, които беше видяла досега, не беше придружаван от мохо. Нито беше облечен с дрехи, пригодени за носене на мохо.

Тя се намръщи. Беше ли успял планът? Бяха ли успели да отделят квазаманците от техните птици телохранители? „Ако е така, това обяснява тяхната реакция, когато им казах, че съм от Солас — помисли си тя. — Може би е започнала голямата вражда между селата и градовете.“

За нещастие беше напълно възможно поради някаква причина Иврия и Доло да са оставили мохите си преди да дойдат при нея. Тя трябваше да разбере със сигурност това... и колкото по-скоро, толкова по-добре.

Джин погледна към вратата, през която следобед бяха влезли нейните посетители. Съмняваше се, че предложеното от Доло гостоприемство включва среднощни разходки, но, от друга страна, никой не беше казал, че е затворничка тук. Джин отиде до гардероба, извади дрехите си и тихо се облече. После, наострила всичките си сетива, отвори вратата и излезе.

Беше приблизително по средата на дълъг коридор. Мъжделивата индиректна светлина бе достатъчно силна, за да вижда без помощта на оптични усилватели. В двата края имаше сводове, които водеха към други помещения. Всичко беше изискано, с изящни линии и навсякъде със златни и пурпурни филиграни.

Всичко това тя видя с периферното си зрение. Вниманието ѝ беше насочено главно към единия край на коридора, където стояха двама униформени мъже.

На рамото на всеки блестеше сребърносино мохо.

За секунда Джин се поколеба, но беше много късно да се връща. Охраната я беше видяла и ако засега бе събудило в тях само слабо любопитство, връщането ѝ в стаята можеше да възбуди интерес. В

другата посока... Тя погледна назад и видя в другия край на коридора още двама души. Джин скръцна със зъби, обърна се и тръгна по коридора. Вървеше колкото се може по-спокойно.

Пазачите я гледаха как върви към тях. Когато ги доближи, единият пристъпи напред.

— Привет, Джасмин Алвентин — каза той и докосна с пръсти челото си. — Ние сме на твоите услуги. Къде искаш да отидеш по това време на нощта?

— Събудих се — отвърна Джин — и тъй като не можах отново да заспя, реших да се поразходя.

Изразът на пазача с нищо не показва дали това обяснение му е прозвучало убедително.

— Почти всички вече спят — каза той, погледна към дъното на коридора и бързо даде знак с ръце. Джин също погледна натам и видя, че коридорът извива, вероятно следвайки периметъра на вътрешния двор, който се виждаше от прозореца. В дъното имаше други двама пазачи и единият вече правеше знаци на някого по-нататък. Тези пазачи също бяха с мохи.

— Ще проверя дали някой от семейство Самън, който може да те приеме, е буден — каза пазачът.

— Всъщност не е необходимо... — започна Джин.

Беше много късно. Пазачът в дъното вече жестикулираше в отговор.

— Свети в личния кабинет на Круин Самън — каза пазачът до нея. — Охраната там ще те придружи.

— Това наистина не е необходимо — възрази Джин. Сърцето ѝ се беше свило. Ако това беше същият Круин Самън, когото вече беше идентифицирала като най-стария представител на фамилията... — Не искам да го безпокоя ненужно.

— Круин Самън иска да бъде информиран, ако желаеш развлечение — тихо каза пазачът и Джин преглътна по-нататъшните си възражения. Охраната очевидно беше инструктирана как да се държи с нея... и освен това отказът на този етап можеше да се изтълкува неправилно.

— Благодаря — каза тя. И като си наложи да върви спокойно, тръгна по дългия коридор към мъжете с мохите, които я чакаха...

Круин Самън се облегна на възглавниците, на лицето му бе изписана смесица от раздразнение и дълбок размисъл.

— Докъде провери?

— Целия път до Шага и след това до Табрис — отговори Доло.
— Не намерихме абсолютно нищо. Нито кола, нито трупове, нито следи на кола в гората.

Круин въздъхна и кимна.

— Така. И какво е заключението ти?

За секунда Доло се поколеба, после с нежелание отвърна:

— Тя лъже. Измислила е катастрофата, дори може би сама си е нанесла тези рани, за да проникне в нашата къща.

— Не намирам основания да споря с теб — каза Круин, — но ако е така, ми се струва, че положените усилия не се оправдават. Има много по-лесни начини, с които би могла да постигне същото.

Доло стисна устни. Това беше аргументът, който не преставаше да го измъчва.

— Зная, татко. Но може ли някой да каже каква сложна схема са измислили нашите врагове? Може би искат да ни ангажират в опити да разгадаем нейните тайни и да изпуснем от внимание главния им удар.

— Вярно. Съгласен съм. Какво ще ме посъветваш — да се обадя ли на кмета Капарис да се свърже с властите в Солас?

— Тъй като изглежда достатъчно ясно, че тя е внедрена в нашата къща — каза Доло, — не мисля, че това ще ни помогне много. Такава проверка само ще потвърди, че тя лъже за своя дом, а междувременно тя може да предупреди своите приятели, че е заподозряна.

— Прав си. — Круин замълча, после въздъхна и поклати глава.
— Чувствам, че възрастта си казва думата, синко. Преди години с удоволствие щях да приема предизвикателството на една такава битка на интелекти. Сега виждам единствено опасността, която представлява тази жена за моето семейство и моя дом.

Доло облиза устни. Рядко в живота си бе получавал такъв свободен достъп до душата на баща си и това беше едновременно смущаващо и малко изнервящо.

— Дълг на главата на нашето семейство е да се грижи за благосъстоянието на този дом — каза той сдържано.

Круин се усмихна.

— В такъв случай това се отнася до твоето собствено бъдеще. Мисълта за такава голяма отговорност плаши ли те?

Лекият шум, прозвучал от долния край на бюрото на Круин, спаси Доло от необходимостта да отговаря на такъв неудобен въпрос.

— Влез — каза Круин Самън във вградения микрофон. Вратата се отвори и Доло се обърна. Влязоха двама пазачи от женското крило на къщата. И между тях...

— Джасмин Алвентин — каза тихо Круин, сякаш присъствието ѝ не го изненада. — До късно си будна.

— Прощавайте, ако съм нарушила границите на вашето гостоприемство — каза жената и направи знак на уважение по нейния странен начин. — Събудих се и си помислих, че мога да се поразходя.

— Страхувам се, че в Милика няма много нощни развлечения — каза Круин. — За разлика, предполагам, от онези, с които си свикнала в големите градове. Да наредя ли да ти донесат храна и напитки?

— Не, благодаря. — Тя поклати глава. Доло не видя никакви следи на смущение върху лицето ѝ.

— Много ми е неудобно, че ви прекъснах работата... не бих искала да ви безпокоя повече.

Доло най-после успя да отвори уста.

— Може би ще искаш да се разходиш във вътрешния двор — предложи той. — Ние с баща ми вече си свършихме работата и за мен ще бъде чест да те придружа.

Видя как в очите ѝ трепна изненада.

— Защо... за мен е чест — отвърна тя. — Но само ако наистина това не ти пречи.

— Ни най-малко — отвърна Доло и стана. Беше очаквал тя да посочи някакво извинение, за да откаже предложението му... ако беше дошла с някаква тайна поръчка и не искаше някой от семейство Самън да я наблюдава. Но сега, след като бе направил предложението, той не можеше да се откаже. — Разходката ще е кратка обаче — добави той.

— Чудесно — съгласи се тя. — Не ми се спи много, но пък все още не съм се възстановила напълно.

Доло се обърна към баща си.

— С твое разрешение...

— Разбира се — кимна Круин. — Не стойте много. Искам сутринта да отидеш в мината заедно с първите копачи.

— Да, татко. — Доло се поклони, после се обърна към пазачите. — Можете да се върнете на постовете си — каза им той. — Хайде — добави Доло към Джасмин и посочи вратата. — Ще ти покажа вътрешния ни двор. И докато се разхождаме, можеш да ми разкажеш по какво се различава нашият дом от твоя.

17.

„Чудесно — сърдито си помисли Джин, когато излязоха от кабинета на Круин и се отправиха по коридора към украсеното стълбище. — Наистина чудесно. Разходка на лунна светлина със сина на местния първенец и разговор за един дом, в който никога не си била. Страхотен начин да започнеш една акция, момиче.“

Когато първоначалната паника премина, Джин разбра, че положението не е чак толкова лошо. Тя беше проучвала стотици сателитни снимки на квазамански градове. И което бе по-важно, беше разглеждала всички направени от непосредствена близост през допълнителните „очи“ на чичо ѝ Джошуа видеофилми, когато той и баща ѝ са били в Солас преди тридесет години. Каквито и промени да бяха настъпили оттогава, тя най-малкото не трябваше да изсмуква историята от пръстите си.

Макар че може би щеше да е по-безопасно изобщо да избегне разговора за Солас... и може би по време на разговора да научи нещо.

Докато вървяха, тя погледна назад към отдалечаващите се пазачи и се престори, че леко потрепери.

— Нещо не е в ред ли? — попита Доло.

— О, не — увери го тя и пое дълбоко дъх. — Просто... мохите. Малко ме е страх от тях.

Доло се обърна.

— Мохи наистина има — каза язвително той. — Или може би предпочиташ да не защитаваме нашия дом по най-добрия възможен начин?

— Не, не исках да кажа това — поклати глава Джин. — Аз разбирам нуждата ви от тях, разположени сте толкова навътре в гората и така нататък. Просто не съм свикнала да виждам тези опасни птици толкова близко до мен.

Доло изсумтя.

— А стадата бололини, които вие позволявате да препускат през Солас, не се ли смятат за опасни?

— По-интелигентните от нас стоят колкото се може по-далеч от тях — отвърна тя.

— Което прави кмета Капарис и неговите хора два пъти по-глупави, така ли?

Кой, по дяволите, бе кметът Капарис? Някой, когото се очакваше тя да познава?

— Какво имаш предвид? — предпазливо попита тя.

— Имам предвид, че той има мохо и участва с хората си в стрелба по бололини, когато те влязат в града — отвърна Доло. — Или Азрас не се смята за град, тъй като се намира на края на Източния ръкав заедно с нас, провинциалистите?

Ясно. Азрас беше име, което тя знаеше: град в Плодородния полумесец, на югоизток отгук и на около петдесет километра югозападно от загадъчния покрит комплекс, който беше дошла да проучи.

И с тази макар и оскъдна полезна информация щеше да е разумно да прояви малко по-голяма сдържаност.

— Прощавай — каза тя. — Не исках да прозвучи надменно или като предразсъдък.

— Няма нищо — промърмори смутено Доло. Стигнаха до края на стълбището и той я поведе към голяма двойна врата. — Аз също не трябваше да реагирам така остро. Но ми е дошло до гуша от градовете и техните възражения по въпроса за мохите. Може би в Солас те създават повече проблеми и представляват по-голяма опасност, но там вас не ви застрашават нито рогати леопарди, нито крисджо.

— Разбира се — промърмори Джин. През последните тридесет години, най-малкото в някои градове, присъствието на мохите се беше превърнало от практически повсеместно в практически несъществуващо. До каква степен тази тенденция бе засегнала селата? — Главно когато излизате ли ги вземате? — попита тя.

Забеляза, че вратата към двора не се охранява както коридорите на горния етаж. Доло отвори и я погледна малко странно.

— Хората сами избират как и кога да носят собствените си мохи — каза той. — Някои само навън, други навсякъде. В Солас всички ли имат такова отношение към птиците?

Джин беше благодарна, че мракът на двора скри изчервяването ѝ.

— Извинявай... не исках да бъда досадна. Просто съм любопитна. Както казах, нямам голям опит с тях.

За момент Доло не каза нищо. Джин се възползва от мълчанието да хвърли поглед наоколо. Дворът, достатъчно впечатляващ, гледан от прозореца, беше още по-впечатляващ от ниско. В оскъдната светлина от глобусите на надвисналия втори етаж се виждаха плодни дръвчета, храсти и малки скулптури. Вдясно се чуваше ромон на вода от малък фонтан, лекият ветрец носеше аромат на цветя.

— Красиво е — промърмори тя почти несъзнателно.

— Моят праядо я е засадил, когато е построил къщата — каза Доло и в гласа му прозвуча нескрита гордост. — Дядо ми и баща ми малко са я променили, но в нея все още има много от древна Квазама. Във вашата къща има ли подобно нещо?

— Нашата къща има общ вътрешен двор с няколко други — каза Джин, спомняйки си видеофилмите, които беше проучвала. — Не е голям като този обаче. И, разбира се, не е толкова красив.

Думите още не бяха излезли от устата ѝ, когато тишината на нощта бе нарушена от пронизителен рев.

Джин трепна, мислите ѝ се върнаха към Авентини и горите, където нейната група се беше борила срещу рогати леопарди...

— Няма нищо — чу тя до ухото си гласа на Доло и неочаквано разбра, че той се е преместил по-близо до нея. — Просто скитащ рогат леопард се опитва да се прехвърли през стената.

— Просто? — попита Джин нервно. Мисълта за рогат леопард, който тича свободно наоколо... — Не трябва ли да се направи нещо?

— Всичко е наред, Джасмин Алвентин — повтори Доло. — Мрежата на стената е достатъчно висока, за да го държи отвън. Той или ще се откаже, или ще заплете лапи и бодили в мрежата и тогава нощната стража ще го убие.

Ревът отново прозвуча, този път по-яростен.

— Не трябва ли поне да отидем и да се уверим, че нещата са под контрол? — настоя тя. — Виждала съм какво... могат да направят... рогатите леопарди, когато са раздразнени.

— Е, добре. От звука разбирам, че е в нашата част на селото. Ти можеш да почакаш тук. След няколко минути се връщам. — Той я остави и се отправи към дълга стопанска постройка разположена в един ъгъл на двора.

— Чакай — извика Джин след него. — Искам да дойда с теб.

Той хвърли през рамо недоумяващ поглед и изръмжа:

— Не ставай смешна — И изчезна през една странична врата в стопанската постройка. Минаха няколко секунди. После с тихо бръмчене на предната страна на постройката се отвори голяма врата, от която излезе ниска кола. Движеше се съвсем тихо, което говореше за много модерен електродвигател. Втора врата, богато украсена с филиграни, се отвори към улицата.

Секунда по-късно Джин остана самичка.

„Е, това вече е прекалено — помисли си тя, докато вратата се затваряше. — Какво си мисли, че съм някакво безполезно и безпомощно девойче?“

„Разбира се, че си мисли така — припомни си тя и се намръщи. — Тяхното общество е силно патерналистично, забрави ли? Така че отпусни се, момиче, и се опитай да се успокоиш.“

Лесно е да се даде съвет, трудно е да се изпълни. Самата идея да бъде третирана, макар и временно, като човек втора категория я измъчваше. Но ако трябваше да остане неразкрита, тя нямаше друг избор, освен да приеме това положение.

Или най-малкото да не бъде хваната, че излиза извън него...

Ревът ставаше по-силен. Идваше от запад. Тя включи оптичните си усилватели и огледа вътрешния двор и прозорците и вратите на къщата към него. Не видя никого. Джин изтича към западния край на двора и отново го огледа, този път включвайки и инфрачервените сензори. Същият резултат: беше самичка и никой не я наблюдаваше. Тя погледна триетажната сграда извисяваща се над нея, прецени височината и скочи.

Малко беше прибързала с преценката си и секунда по-късно гледаше към покрива от въздуха. За щастие при строежа на къщата прадядото на Доло беше имал голяма слабост към орнаментите в каменната зидария и когато движението по инерция стигна връхната си точка и тя започна да пада, не ѝ беше трудно да намери къде да се задържи. Като внимаваше да не вдига шум, Джин се заизкачва към билото на леко полегатия покрив. От него можеше да вижда голяма част от селото. Там, може би на километър на запад, беше защитната стена.

Стената изглеждаше точно като онези, които бе виждала на снимките на квазаманските села на север и на изток. Главната част, изградена от твърда глина, беше висока три метра и достатъчно здрава и дебела да издържи атаките на бололини, вътрешната страна бе боядисана така, че да се слива с гората зад нея. За разлика обаче от другите, които беше виждала, тази имаше едно подобрение: на два метра над стената се издигаше метална мрежа.

По средата на тази мрежа, заплел четирите си крака, висеше рогатият леопард, който беше чула да реве.

Джин прехапа устна. Под животното имаше няколко души, въоръжени с големи пистолети. Тя се напрегна, но въпреки че оптическите ѝ усилватели бяха включени на максимално увеличение, не можа да види дали Доло е между тях. „Вероятно не — каза си тя. — Не би могъл толкова бързо да отиде там.“

В този момент до стената спря кола и от нея слезе Доло.

Той каза нещо на мъжете и двама от тях сложиха стълба, качиха се на стената и застанаха от двете страни на рогатия леопард. Под тях Доло и другите вдигнаха пистолетите си — стискаха ги с две ръце като опитни стрелци. Очевидно искаха да убият хищника и да вземат трупа преди той да падне на земята отвън.

„Идиоти“ — помисли си Джин и сърцето ѝ забумка в ушите. Ако разсеяни куршуми или рикошети не удареха мъжете горе, имаше голяма вероятност рогатият леопард да ги нарани в предсмъртните си конвулсии. С тяхната децентрализирана нервна система рогатите леопарди трудно се убиваха и умираха много бавно.

В усиленото ѝ зрение огънчетата от пистолетите бяха като слънчеви отблясъци по вълнуваща се вода. Тя прехапа устна... и когато звукът от скорострелните пистолети достигна до нея, всичко беше свършило. Още преди трупът на рогатия леопард да провисне на мрежата, мъжете бързо започнаха да освобождават заплетените му в мрежата предни крака. Още двама — Джин дори не ги беше видяла на стената — хванаха горния край на мрежата, прехвърлиха се от страната на рогатия леопард и в следващата секунда хванаха задните му крака. После четиримата вдигнаха трупа през мрежата и го пуснаха на земята.

Когато двамата мъже се прекатериха отново през мрежата, Джин облекчено си пое дъх. Разбира се, тези хора знаеха какво правят — в

края на краищата те имаха опита на цяло едно поколение, за да знаят как да се справят с рогатите леопарди, пратени им от световите на кобрите. Не трябваше да се безпокои за квазаманците.

Което означаваше, че може да съсредоточи цялото си внимание върху собствената си безопасност.

Доло вече се връщаше с колата. Джин внимателно отиде до края на покрива. Със серводвигателите на краката и покритите с тънки керамични пластинки кости, които щяха да поемат удара, най-бързият начин да слезе беше просто да скочи във вътрешния двор. Но имаше опасност шумът да е силен и някой да го чуе, а след стрелбата, на която бе станала свидетел, тя не изпиташе желание да рискува. Тя облиза устни, изви сервоусилените си пръсти като куки и започна да се спуска по каменната фасада.

Беше преминала почти един етаж, когато звуковите усилватели уловиха бръмченето от отварянето на външната врата. Джин стисна зъби и скочи на земята. Когато Доло пристигна и я потърси, тя вече седеше на една ниска пейка под някакво дърво и го чакаше.

— Добре ли си? — попита тя.

— О, разбира се — кимна той. — Един рогат леопард се беше заплел в мрежата на стената. Нямаше никакви проблеми.

— Добре — каза Джин и се изправи. — Е, тогава...

И внезапно спря, защото дворът се завъртя пред очите ѝ.

— Какво ти е? — извика разтревожено Доло и я хвана за ръката.

— Зави ми се свят — отвърна Джин и тежко преглътна. Макар че серводвигателите бяха поели по-голяма част от усилието, скачането на покрива и слизането после ѝ се бяха отразили по-силно, отколкото си даваше сметка. — Май не съм се възстановила толкова добре, колкото си мислех.

— Да извикам ли носилка?

— Не, не, добре съм — увери го тя. — Много ти благодаря, че ме доведе тук... Надявам се, че не съм отнела много от времето ти.

— За мен беше удоволствие, Джасмин Алвентин. Хайде, да тръгваме...

Доло настоя да я придружи чак до нейния апартамент въпреки уверенията ѝ, че наистина се чувства добре. А когато стигнаха до вратата, искаше да събуди Ася. Наложил се Джин да използва цялото си

красноречие, за да го убеди, че ще може да стигне от вратата до леглото без помощ.

Дълго след като стъпките му заглъхнаха в коридора тя гледаше тавана над леглото си, слушаше ударите на сърцето си и мислеше за скорострелните пистолети. След известно време сред комфорта и лукса на Самъновата къща започна да се успокоява... но една мисъл продължаваше да гложди ума ѝ. „Цялата Квазама е един голям богат вражески лагер“ — непрекъснато им беше повтарял Лейн.

Сега за първи път тя наистина го повярва.

18.

Събуди се от приятния аромат на топла храна, отвори очи и видя на масичката до прозореца солидна закуска.

— Ася? — извика Джин, стана от леглото и отиде до масичката.

— Да, господарке? — обади се Ася, появи се от другата стая и докосна челото си с пръсти. — Какво ще заповядате?

— Компания ли очакваме за закуска? — попита я Джин и посочи огромния куп храна.

— Храната е изпратена по нареждане на господаря Доло Самън — отговори Ася. — Може би той смята, че се нуждаете от усилено хранене. Позволете да ви напомня, че храната ви вчера беше също толкова.

— Храната ми вчера беше подир пет дни гладуване — изръмжа Джин. — Как се предполага да изям всичко това?

— Съжалявам, ако ви е неприятно — каза Ася и тръгна към интеркома. — Ако искате, ще се обадя да я отнесат и да донесат по-малка порция.

— Няма нужда — въздъхна Джин. От най-ранна възраст беше възпитавана да не разхищава храна и мисълта, че сега ще направи точно това, предизвика в нея чувство за вина, от което стомахът ѝ се сви. Но нищо не можеше да направи. Тя седна, пое дълбоко дъх и започна да се храни.

Успя да се справи със значителна част от храната преди накрая да помоли да я отнесат. Междувременно забеляза нещо, което беше пропуснала предния ден: всеки вид храна, независимо дали бе поднесена топла или студена, запазваше началната си температура по време на цялото хранене. Изящен трик. Крайното ѝ заключение беше, че във всяка чиния има вградени миниатюрни топлинни помпи или микровълнови системи, което ни най-малко не намали възхищението ѝ.

Възхитително или не, това беше трезво предупреждение за нещо, което тя проявяваше опасна склонност да забравя; че въпреки всичките

си колоритни навици и културни различия квазаманското общество определено не е примитивно.

— Какво ще правите сега, господарке? — попита Ася, когато Джин накрая се отмести от масичката.

— Бих желала да ми избереш дрехи — каза ѝ Джин, все още несигурна как да подбере тоалета си от гардероба, с който разполагаше. — После, ако е възможно, ще се разходя из Милика.

— Разбира се, че е възможно, господарке. Господарят Доло Самън предположи, че ще имате такова желание, и ми нареди да му съобщя, когато сте готова да излезете.

Джин преглътна. Заетият наследник отново нарушаваше програмата си, за да придружи една обикновена жертва на автомобилно произшествие...

— За мен ще е чест — каза тя през стиснати зъби.

Оказа се, че Доло е зает с някаква непредвидена семейна работа. Джин се опита да предложи Ася да я придружи, но човекът на другия край на интеркома учтиво я осведоми, че трябва да изчака Доло.

Чакането продължи почти цял час. Джин се раздражни от закъснението, но ако искаше да запази приетата си самоличност, трябваше да се примири. Накрая Доло се появи и двамата поеха към оживените улици на Милика.

Оказа се, че обиколката си бе струвала чакането. Джин отдавна знаеше, че градовете и селата на Авентини и другите светове на кобра се изграждат стихийно, без да се отделя голямо внимание на градоустройството, освен на абсолютно необходимите неща. Милика обаче очевидно бе детайлно планирана още от самото начало и беше поразителна противоположност на стихийното строителство в Авентини. Още по-впечатляващ беше фактът, че онзи, който бе извършил планирането, фактически бе вложил в работата си много разум.

Селото представляваше гигантски кръг с диаметър около два и половина километра с пет главни пътища, простиращи се като спици на колело между една вътрешна транспортна окръжност и един по-голям външен околоръстен път. В площта, заградена от малкия кръгов път, имаше добре поддържан обществен парк, наричан Вътрешен

зелен пояс. Доло ѝ каза, че около селото, между големия околоръстен път и стената, има по-голяма паркова площ, наричана Външен зелен пояс.

— Зелените пояси са предназначени за обществени събирания и отмора на петте семейства основатели на Милика — обясни Доло, докато минаваха през тълпите пешеходци по малкия кръгов път и пресякоха Вътрешния зелен пояс. — Подобно на твоя дом в града, повечето млади хора и работниците живеят в къщи с малки общи вътрешни дворове и Зелените пояси им осигуряват по-голямо открито пространство, отколкото биха имали иначе.

— Добра идея — кимна Джин. — Децата сигурно са особено доволни.

Доло се усмихна.

— Наистина са доволни. За тях са построени специални игрища... там и там. Във външния зелен пояс има и други. — Той махна с ръка към жилищните райони извън парка. — Първоначално всичките пет основни клиновидни секции са били собственост на по едно семейство. С годините, за нещастие, три от семействата основатели се разделили или смесили; онези три — добави той и показва посоките. — Само Самънови и Йитра са останали еднолични господари на своите секции.

Джин долови някаква горчивина в гласа му...

— Звучи така, сякаш предпочиташ единственото такова семейство да е твоето — каза тя, без да се замисля.

— И ти ли така предпочиташ? — попита Доло.

Джин го погледна, стресната от въпроса, но откри на лицето му маска на безразличие.

— Начинът на живот, избран от твоето село, не е моя работа — отвърна тя внимателно. В каква ли местна политика се беше набъркала? — Ако зависеше от мен, аз бих избрала мир и хармония между всички хора.

Той я погледна за момент мълчаливо, после обърна глава.

— Мирът не винаги е възможен — каза строго Доло. — Винаги има някой, чиято главна цел е да съсипе другите.

Джин облиза устни. „Не го казвай, момиче!“

— Това ли е целта на Самънови? — тихо попита Джин.

Доло я погледна остро.

— Ако вярваш в такава нещо... — Той млъкна. Изглеждаше ядосан на себе си. — Не, нашата цел не е такава — каза той. — Между нас има далеч повече малки конфликти... а и отдавна ми омръзна да прахосвам енергия за такива глупости. Нашият истински враг е ей там, Джасмин Алвентин: не в градовете или отвъд зелените пояси на селото. — Той посочи небето.

„Истинският враг: ние. Аз.“ Джин преглътна.

— Да — промърмори тя. — Тук няма истински врагове.

— Хайде — каза Доло и тръгна обратно през малкия кръгов път. — Ще те заведа до големия пазар в нашата секция на селото. След това може би ще пожелаеш да видиш Външния зелен пояс и нашето езеро.

Пазарът беше разположен по продължение на едната страна на клиновидната секция на Самънови. Местоположението му очевидно беше избрано с оглед да обслужва както тяхната секция, така и онази отгатак пътя. И освен това беше най-познатото нещо, което Джин видя в Милика, почти точно фотокопие на пазарите, посетени от чичо ѝ преди тридесет години. Лабиринт от малки павилиони, в които се предлагаше всичко — от храна и домашни любимци до строителни услуги и малки електронни прибори. Пазарът беше оживен и шумен. Джин никога не беше могла да разбере как някой може да продава в такава лудница, без да полудее; сега, когато го видя на живо, го разбираше още по-малко.

Докато си проправяха път през тълпата, тя следеше за мохи.

И наистина ги видя — сребърносини ловни птици, търпеливо стоящи на специалните еполети за кацане върху раменете на собствениците си — беше ги виждала на филмите от Квазама. Преди тридесет години на практика всеки възрастен беше бил съпровождан от птица. Сега, по една бърза оценка, хората с мохо на рамото бяха не повече от двадесет и пет процента. „Значи в градовете мохите силно са намалели — реши тя, като си спомни разговора с Доло от предната нощ, — докато в селата те са все още основна сила. Това ли е «въпросът за мохите», за който спомена Доло?“

И беше ли този въпрос една от основните причини за враждебността между селото и града, за която непрекъснато слушаше? Щом живеещите в градовете квазамански лидери най-сетне бяха разбрали, че мохите са опасни, щеше ли да има резултат, ако отвън се упражняваше малко натиск, за да се освободи от тях цялата планета?

Само че селата нямаше да се съгласят. Каквито и да бяха породените от мохите неблагоприятни дългосрочни последствия, не можеше да се отрече фактът, че те бяха невероятно добри телохранители... и хората в горите на Квазама определено се нуждаеха от тяхната защита. Джин лично се беше убедила в това.

Следователно предложението на Моро да развѣдят на Квазама рогати леопарди наистина бе разрушило съюза, от който световите на кобрите толкова се бяха изплашили... с риск да направят този свят още по-опасен за неговите жители.

„Винаги има някой, чиято главна цел е да съсипе всички други“ — беше казал Доло. Бяха ли виновни световите на кобрите за това заключение? От тази мисъл стомахът ѝ се сви.

Някой до нея я викаше: „Джасмин Алвентин“... „Уф... това съм аз“ — внезапно се сети тя.

— Извинявай, Доло Самън... какво каза? — попита тя и се изчерви от смущение и гняв от допуснатия гаф.

— Попитах дали има нещо, което би желала да си купиш — повтори Доло. — Все пак в катастрофата си изгубила всичко.

„Отново ли проверка?“ — зачуди се Джин. Нямаше представа какво може да носи една обикновена квазаманска жена, тръгнала в гората на лов за насекоми. „Не, вероятно просто е учтив — успокой се тя. — Не ставай параноичка, момиче... но и не ставай сантиментална.“

— Не, благодаря — отвърна тя. — Нямах нищо истински ценно с изключение на дрехите. Ако мога, когато си тръгна, да взема част от облеклото, което твоето семейство ми позволи да нося, ще ви бъда много задължена.

Доло кимна.

— Добре, но ако нещо ти дойде наум, не се колебай да ми съобщиш. Понеже спомена, мислила ли си кога би желала да си тръгнеш?

Джин вдигна рамене.

— Не искам да злоупотребявам с гостоприемството на семейството ти повече, отколкото е необходимо — каза тя. — Бих могла да си тръгна още днес, ако ви затруднявам.

Той едва забележимо присви очи.

— Ако това е желанието ти, то може да се уреди, разбира се — отвърна Доло. — Ти, разбира се, не ни затрудняваш. И освен това бих

те посъветвал да останеш, докато напълно се възстановиш от преживяното.

— Вярно е, че още не съм се възстановила напълно — призна Джин. — Не бих искала да припадна по пътя между Азрас и Солас... а да се надявам на такава грижа и помощ навън ще бъде прекалено много.

— Виждам, че добре си усвоила изкуството на ласкател — изсумтя той. Въпреки това казаното, изглежда, му беше приятно.

— Не на ласкател... а изкуството да казвам истината — възрази тихо тя. „С изключение на голямата лъжа, която ви поднасям за себе си.“ От тази мисъл бузите ѝ пламнаха и бързо потърси друга тема. Зад пазара, на северозапад, имаше сграда със странна форма.

— Какво е това там? — попита тя.

— Там са минните подемици — отговори Доло. — Е, сградата не е много привлекателна, но баща ми реши, че тя ще трябва много често да се мести и не е оправдано да се украсява.

— О, вярно... снощи баща ти спомена за някаква мина — кимна Джин. — Каква е тази мина?

Доло я погледна много странно.

— Не знаеш ли?

По челото на Джин изби пот.

— Не. А трябва ли?

— Мислех си, че когато някой планува пътуване, трябва да научи поне нещо за района, който ще посети — каза той малко сърдито.

— Брат ми Мендър се занимаваше с това — импровизира тя. — Той винаги... се грижеше за всичко. — Неканено пред очите ѝ се появи лицето на Мендър Сан. Лице, което никога нямаше да види пак.

— Ти много си обичала брат си, нали? — попита той с малко по-мек тон.

— Да — прошепна тя и очите ѝ се замъглиха от сълзи. — Много обичах Мендър.

Тълпата на пазара шумеше около тях като прибор.

— Миналото не може да се върне — каза най-послед Доло и стисна ръката ѝ. — Ела да ти покажа езерото.

При размерите на Милика Джин си представяше, че „езерото“ ще е колкото средно голям патешки гьол, разположен между пътя и къщите, затова се смая от огромната водна повърхност — езерото бе

дълго почти километър и по-голямата му част бе във владенията на Самънови.

— Колко е голямо! — промълви тя.

Доло се засмя доволно.

— Вярно е — съгласи се той. — Минава под външния кръгов път и продължава до Външния зелен пояс. Това езеро е източникът на всичката използвана в Милика вода, да не говорим за условията за почивка.

— Откъде идва водата? — попита Джин. — Не видях никъде нито реки, нито потоци.

— Захранва се от подземен извор. Или може би от подземна река, евентуално приток на река Сомиларей, която тече на север оттук. Никой не знае точно.

Джин кимна.

— Важен ли е, ако мога да попитам, един близко разположен източник на вода за работата на вашата мина?

И макар че гледаше към езерото, почувства очите му върху себе си.

— Не особено — отвърна Доло. — Самата мина не използва вода, а рафинирането се извършва каталитично. Защо питаш?

Джин се поколеба, но вече беше много късно да се върне.

— Ами ти спомена за хора, които искали да ви съсипят — предпазливо каза тя. — А виждам, че с мината и с вашата част от Милика вие контролирате водоснабдяването на селото. Твоето семейство наистина има голяма власт... а такава власт често става причина други да му завидват...

Изброи десет удара на сърцето си преди Доло да заговори.

— Защо се интересуваш от нашето семейство? — попита той. — Или всъщност от Милика?

Основателен въпрос. Тя вече беше научила всичко, което ѝ беше нужно да знае за Квазама и селската култура и, във всеки случай, имаше намерение след ден-два да се заеме с проучване на градовете. Политическите караници на едно забутано в гората село трябваше да стоят на дъното на списъка на приоритетите ѝ. И все пак...

— Не зная — призна честно тя. — Може би от благодарност за помощта; може би защото започвам да изпитвам симпатии към твоето

семейство. Каквато и да е причината, аз ви харесвам и ако има някакъв начин да ви помогна, съм готова да го сторя.

Джин не беше сигурна точно каква реакция очаква — благодарност, изненада, дори подозрение. Но подигравателният смях на Доло съвсем я смая.

— Да ни помогнеш? — каза презрително той. — Страхотно! Една жена без семейство?... И каква помощ ни предлагаш?

Джин почувства, че се изчервява. „Брой до десет, момиче — заповяда си тя и стисна зъби. — Започваш да се отклоняваш от приетия образ.“

— Извинявай — каза смирено тя. — Не исках да кажа това. Просто си мислех... е, макар че моето семейство е умряло, аз наистина имам приятели.

— Градски приятели? — попита пренебрежително той.

— Е... да.

— Хм — изсумтя Доло, после въздъхна. — Нека да забравим за това, Джасмин Алвентин. Оценявам жеста ти, но и двамата добре знаем, че е само жест.

— Аз... съгласна съм да го забравим.

— Добре. Хайде ела да те заведа във Външния зелен пояс.

Скърцайки със зъби, тя наведе очи, както подобава на послушна квазаманска жена, и последва Доло по моста.

19.

Вътрешният двор беше тъмен. Доло беше свършил късната си вечеря, съдовете и приборите бяха изнесени. И с тишината и самотата дойдоха мислите за Джасмин Алвентин.

Той не искаше да мисли за нея. Всъщност през последните няколко часа с големи усилия се потопяваше в работата, за да избегне мислите за нея. Давайки си вид, че е загрижен за още неукрепналото ѝ здраве, той беше завършил разходката из Милика рано следобед и беше отишъл направо в мината да наблюдава работата по укрепването. След това се беше прибрал вкъщи и бе прекарал два часа над документите, които мината, изглежда, бълваше в обем не по-малък от отпадъците. Сега, след като беше отложил вечерята си, за да не трябва да я вижда на общата семейна трапеза, той се беше надявал, че пълният му стомах ще се съюзи с умората от деня и ще може да заспи.

Не се получи. Въпреки че се бе отпуснал върху възглавниците, натезал от храната и уморен, умът му препускаше като побеснял бололин. С, разбира се, само един въпрос на преден план.

Джасмин Алвентин.

Като момче любимата му история беше за Гордиевия възел; като млад мъж едно от главните му удоволствия бе да решава проблеми, които, подобно на Възела, бяха довели други хора до отчаяние. Джасмин Алвентин беше точно такъв проблем, Гордиев възел под формата на гостенка.

За нещастие този възел отказваше да се разплете.

Той въздъхна и се изправи. Беше отлагал това почти цял ден, надявайки се в своята гордост, че може да се отърве от този фантом без изкуствена помощ. Но не можа... и ако съществуваше дори и най-малка възможност Джасмин Алвентин да представлява заплаха за семейство Самънови, той беше длъжен да направи необходимото, за да го защити.

Личният му сейф с дрога беше вграден в стената като част от тоалетното обзавеждане на банята — един подсилен шкаф с

достатъчно надеждна ключалка, която да обезсърчи и най-упоритите деца. Той имаше достъп до този свят на възрастните едва от една година и всеки път, когато отваряше шкафа, се чувстваше малко нервен. Бяха му казвали, че с времето ще свикне.

Доло дълго гледа в съдържанието на шкафа — чудеше се кое ще е най-добро за случая. Четирите червени етикета — различни видове стимуланти на ума — изкушаващо привличаха погледа му, но той се отказа от тях. Общото правило беше, че колкото е по-силна една дрога, толкова по-силна е реакцията след нея, а той нямаше особено желание да прекара нощ с кошмари или да се събуди с виене на свят. Затова избра слаб самохипнотизатор, който щеше да му помогне да систематизира фактите в рационална последователност. С малко късмет неговият собствен ум щеше да може да се ориентира сам. Ако ли не... е, в резерв имаше стимулантите.

Доло се върна на възглавниците, изпразни капсулата в кадилницата и я запали. От нея се издигна пушек — отначало тъничка ароматна струйка, след това все по-гъст и миришещ на масло. Той вдиша дълбоко и се опита отново да развърже Гордиевия възел, който беше Джасмин Алвентин.

Джасмин Алвентин. Загадъчната млада жена, оцеляла при „катастрофа“, която никой не беше видял и никой не можеше да потвърди. И подозрителното ѝ по време пристигане в Милика, съпадащо с оживената активност на дърводобивния бизнес на семейство Ийтра и новите поръчки за метали от Мангъс. С език на делови посредник, получил образование в града, но с маниери, повече подходящи на несретник, низвергнат от доброто общество. А историите, които разказваше с нейния литературен език...

Въпреки изкуственото спокойствие от хипнозата, създадена от обгърналия го пушек, Доло даде израз на обзелите го чувства. „Искам да дойда с теб“ — беше казала тя... сякаш е нещо съвсем обикновено в тъмнината на нощта жена да се справи с рогат леопард. — „Нека да ти помогна...“ — абсолютно смешни претенции от самотна жена без семейство и без собствеността. Тя сякаш живееше в някакъв различен свят. Свят със свои правила.

И все пак тя не можеше да бъде отхвърлена с кретенско лекомислие. Колкото пъти се беше опитвал да го направи, Джин винаги беше вършила или казвала нещо, което показваше, че съвсем не

е глупава. В ума му нахлуха половин дузина примери, най-очевидният от които беше чистосърдечно изказаното разбиране за ролята на езерото на територията на Самънови. Още по-смущаващо беше, че тя имаше определен талант да отклонява въпросите, на които не искаше да отговори... а такъв талант сам по себе си говореше за интелигентност.

Каква беше тя? Невинна жертва, за каквато се представяше? Или агент, изпратен от някого да им създава проблеми? Фактите почти визуално се подреждаха пред очите на Доло в стройна последователност... без да предвещават нещо добро. Възелът оставаше здраво завързан и единственото ново заключение, до което можа да достигне, беше, че напълно против своята воля и здрав разум той беше започнал да я харесва.

Смешно! Той се изкикоти и неочаквано нарушеният ритъм на дишане предизвика кратък пристъп на кашлица. Беше смешно... абсолютно смешно. Без положение в обществото тя беше в най-добрия случай дори под собствения си социален статут, а в най-лошия може би хладнокръвно искаше да разруши всичко, на което той държеше.

И все пак, дори когато преглеждаше в ума си списъка на всички пунктове срещу нея, той беше принуден да признае, че в нея има нещо, на което не може да устои.

— Какво точно ми трябва — тихо измърмори той. Нещо друго около Джасмин Алвентин, което да се разплете. Какво може да е то? Не нейното лице или тяло — те бяха доста приятни, но той беше виждал и много по-хубави без тази заплаха за неговото емоционално равновесие. Сигурно не беше нейното възпитание — та тя дори не можеше да направи знак на уважение както трябва.

— Добър вечер, Доло.

Стреснат, Доло се обърна и през дима видя баща си да се движи тихо между параваните.

— О... татко — възкликна той и понечи да стане.

Круин го спря с жест.

— Нямаше те на обичайното ти място на трапезата — каза той, придърпа една възглавница до сина си и седна. — Дойдох да видя дали нямаш някакъв проблем. — Той подуши въздуха. — Хипнотизиращо? Мислех, че след този напрегнат ден би било по-подходящо сънотворно.

Доло погледна разбиращо баща си. Последните остатъци от хипнотичния ефект се изпаряваха от ума му. Беше се надявал да се отърве от фикс-идеята за Джасмин Алвентин преди някой да забележи.

— Бях много... претоварен днес — предпазливо каза той. — Нямах желание да вечерям заедно с всички.

— Утре може да се чувстваш по-зле — предупреди го Круин и посочи последните струйки пушек, извиващи се в създадената от сядането му вихрушка. — Дори тези слаби дроги обикновено имат неприятни странични ефекти. — Той премести очи от пушека към лицето на Доло. — Джасмин Алвентин пита за теб.

По лицето на Доло трепна гримаса, която не успя да скрие.

— Вярвам, че възстановяването ѝ протича добре.

— Така изглежда. Тя е много необикновена жена, не мислиш ли?

Доло въздъхна тихо, признавайки поражението си.

— Не зная какво да мисля за нея, татко — каза той. — Единственото, което зная, е, че съм... застрашен да изгубя своята обективност, когато съм с нея. — Той посочи кадилницата. — Опитвах се да туря мислите си в ред.

— И успя ли?

— Не съм... сигурен.

Круин дълго мълча.

— Знаеш ли защо живееш в тази къща, синко? Сред този лукс и престиж?

„Започва се — помисли си Доло и стомахът му се стегна. — Строго напомняне откъде идва семейното богатство... и задължението ми да го защитавам.“

— Защото ти, твоят баща и неговият баща преди него сте се трудили с пот на челото в мината — каза той.

За негова изненада баща му поклати глава.

— Не. Мината направи нещата по-лесни, разбира се, но не в това е нашата сила. А в това... — той посочи очите си — и това... — Круин докосна челото си. — Материалното богатство е много добро, но никой човек не може да задържи това богатство, ако не се научи как да разпознава враговете си... и да усеща момента, когато някои от верните нему му изменят. Разбра ли ме?

Доло преглътна.

— Мисля, че да.

— Добре. Сега ми кажи каква форма приема тази липса на обективност.

Доло махна безпомощно с ръце.

— Не зная. Тя е просто толкова... различна. По някакъв начин. В нея има сякаш някакъв вид духовна сила, нещо, което не съм виждал в никоя жена.

Круин кимна замислено.

— Почти сякаш е мъж, а не жена.

— Да. Тоест... — Доло спря, когато през ума му мина ужасна мисъл. — Нали не искаш да кажеш...

— Не... не, разбира се, че не — побърза да го успокои Круин. — Забрави ли, че когато я докараха тук, я прегледа доктор? Не, тя си е жена. Но може би не е от обичайната квазаманска общност.

Доло се замисли над казаното. Какво обяснение можеше да намери за наблюдаваните в нея странности?

— Но аз мислех, че всички в Квазама живеят в Голямата дъга. И освен това тя твърди, че е от Солас.

— Е, строго погледнато, ние не живеем в Голямата дъга — вдигна рамене Круин. — Вярно, че сме съвсем малко извън нея, но е така. Кой може да каже, че други не живеят дори по-далеч? Колкото до града, в който претендира, че живее, възможно е да се е страхувала да посочи истинския си дом. По причини, за които не мога да се досетя — добави той, когато Доло отвори уста.

— Интересна теория — призна Доло. — Не съм сигурен, че ще издържи на бръснача на Окам.

— Може би малко допълнителна информация ще я спаси от този бръснач — каза Круин. — Мислих за катастрофата, която Джасмин Алвентин твърди, че е преживяла, и ми дойде наум, че ако се е случила близо до Табрис, някой там може или да е чул, или да е намерил някой от нейните другари.

— Джасмин не би могла да дойде чак оттам — възрази Доло. — Освен това ние проверихме целия път.

— Зная — кимна Круин. — И вярвам на твоите заключения. Но в случай като този мисля, че идеята за малко допълнителна информация не е за пренебрегване, затова тази сутрин изпратих там съобщение. Някои наистина чули шум като от голяма и силна катастрофа... но не

близко до пътя или до селото. Била е най-малко на няколко километра. Навътре в гората.

Устата му пресъхна. Няколко километра на север от Табрис означаваше, че инцидентът е станал на пет до десет километра от мястото, където я беше намерил Перто. Предположението, че е могла да измине това разстояние от Табрис, цели двадесет километра горски път, беше съвсем абсурдно, но...

— Не е възможно да е оцеляла по такъв път — каза спокойно той. — Без значение с колко другари е тръгнала, тя просто не е могла да го измине.

— Страхувам се, че и аз съм на това мнение — кимна неохотно Круин. — Особено при засилената активност на животинския свят след миграцията на бололините отпреди няколко дни. Но дори ако допуснем, че по някакво чудо Бог я е спасил, ние сме изправени пред още една невъзможност: на първо място да се вкара кола толкова навътре в гората.

Доло облиза устни. Това, за нещастие, беше очевидно.

— Значи не е било автомобилна катастрофа. Бил е самолет.

— Така започва да изглежда — съгласи се строго Круин.

Което означаваше, че тя чисто и просто ги беше излъгала. Нямаше друго обяснение. Гняв и срам се надигнаха в стомаха на Доло, бореха се за надмощие. Самънови й бяха спасили живота, бяха я приели, а тя се беше отблагодарила за тяхното гостоприемство с лъжа... беше го направила на глупак.

— Има много причини, поради които може да лъже за инцидента — каза тихо баща му. — Не всички имат нещо общо с теб или нашето семейство. Затова въпросът ми към теб, моя син, е следният: по твоя преценка тя наш враг ли е, или не е?

— Моята преценка по този въпрос не изглежда да има голяма стойност — възрази Доло огорчено.

— Да не искаш да кажеш, че поставяш под въпрос моето желание да чуя мнението ти? — неочаквано хладно попита Круин. — Ти си длъжен да отговориш на въпроса ми, Доло Самън.

Доло с мъка преглътна.

— Прощавай, татко... не исках да прозвучи като дързост. Аз просто...

— Не си търси извинение, Доло Самън. Поставих ясно въпроса и искам ясен отговор.

— Да, татко. — Доло пое дълбоко дъх, опитвайки се отчаяно да подреди мислите си. Факти, емоции, впечатления... — Не — каза най-после той. — Не, не вярвам да е дошла с намерение да ни навреди. Не зная защо мисля така, но не вярвам.

— Точно както казах — отвърна Круин и хладното му държане малко поомекна. — Семейство Самън е оцеляло, защото притежава способност да чете намеренията на другите. Още от детска възраст съм се старал да възпитам това качество в теб. Бъдещето ще покаже дали съм успял. — С грациозно движение той се изправи. — Тази вечер на трапезата Джасмин Алвентин съобщи, че според нея вече се е възстановила и може да се върне в своя дом. Заминава утре сутринта.

Доло го погледна.

— Утре сутринта? Тогава защо беше цялата тази тревога дали може да ѝ се вярва, или не?

— Тревогата е — каза хладно Круин — дали е разумно да я пуснем извън нашия контрол.

Доло стисна зъби.

— Да, разбира се. Извинявай, татко.

Круин леко се усмихна.

— Аз ѝ казах, че ще ѝ осигурим превоз чак до Азрас. Ако искаш, можеш да я придружиш дотам.

— Благодаря ти, татко — отвърна сериозно Доло. — Това ще ми даде възможност да обсъдя и бъдещите доставки с някои от нашите клиенти там.

— Разбира се — кимна Круин. Доло помисли, че видя одобрение на лицето на баща си. — Тогава ще те оставя да спиш. Лека нощ, синко.

— Лека нощ, татко.

„Всичко е свършено — помисли си Доло, когато отново остана сам. — Утре тя си отива и край. Ще се върне в загадъчното село, от което е дошла, и вече никога няма да я видя.“ — От тази мисъл почувства някаква болка, може би дори малко гняв. Но трябваше да признае, че главната реакция беше облекчение.

Гордиевият взел най-после се беше разплел. Следващият най-добър ход беше да го махне от очите си.

20.

„Един час — мислеше си Доло, докато двамата с Джасмин пътуваха по виещия се горски път към Азрас. — Още един час ще бъдем заедно и след това никога няма да я видя.“

Той обаче грешеше. Пътуваха заедно значително по-малко от един час.

— Това е лудост — промълви той, когато стражът затвори тежката северна врата на село Шага и колата спря. — Тук няма нищо, което можеш да желаш.

— Откъде знаеш? — попита Джин, суетейки се за момент преди да може да отвори вратата. — Благодаря ти за возенето, Доло Самън...

— Ще ме чуеш ли за минутка? — изръмжа той, слезе и я погледна над купето на колата. — Ти не познаваш тази част на Квазама, Джасмин Алвентин... сама го призна. Уверявам те, че Шага не е по-близо до твоя дом от Милика.

— Разбира се, че е... с десет километра — отвърна тя.

Отдавна никой не беше говорил на Доло така и за момент той сякаш онемя. Джасмин се възползва от паузата да измъкне от задната седалка малката пътна чанта, която ѝ бе дала майката на Доло.

— Добре, чудесно — най-последно успя да каже Доло, когато тя затвори вратата и праметна чантата през рамо. — Значи сега си с десет километра по-близо до Азрас. И какво печелиш от това? Особено след като тук вероятно никой няма да предложи да те закара до Азрас? Престани с тази глупост. Връщай се в колата.

Тя го погледна над покрива на колата... и отново това не беше поглед, който беше свикнал да получава от жена.

— Виж, Доло Самън — каза тихо Джин. — Има нещо, което искам да свърша... самичка... и трябва да го свърша тук. Моля те не ме питай повече. Просто ми повярвай, когато ти казвам, че колкото по-малко работа имаш с мен, толкова по-добре.

— Добре тогава — отсече той. — Щом така искаш. Довиждане. — Почувствал, че лицето му гори, той се качи в колата, включи на

скорост и продължи към центъра на селото.

Но не отиде далече. За разлика от Милика, Шага беше строена хаотично, улиците на селото бяха криви и Доло не беше минал повече от сто метра, когато образът на жената в огледалото за задно виждане изчезна зад завоя. След по-малко от две минути той се върна на мястото, където я беше оставил.

Нямаше причина, поради която да е решила да остане в Шага. Това можеше да означава единствено, че онова, което цели, е замислено отдавна. Тя или беше решила да се върне в Милика по неизвестни нему причини... и също толкова неизвестни цели... или щеше да се срещне с някого тук. И двете предположения му даваха достатъчно основание да я проследи.

Но каквато и да беше целта ѝ, тя, изглежда, не включваше центъра на селото. Той подкара предпазливо към северната порта и видя Джасмин да се отдалечава бързо, успоредно на стената. Доло намали малко, за да е достатъчно далеч зад нея. В тази част на Шага имаше малко сгради и това означаваше, че може да я следи от приемливо разстояние, но и че тя по-лесно може да го види.

Джин обаче очевидно не допускаше, че някой може да я наблюдава. Нито веднъж не погледна през рамо... И продължи да върви. Доло забеляза, че се насочва към стената.

Смяташе да се изкачи на стената и да излезе отвън? Беше смешно. Щеше да изчезне от Шага може би без никой да я види, но къде можеше да отиде? „Навън на горския път, ето къде — помисли си мрачно той — сред рогати леопарди и крисджо. На десет километра от най-близкото безопасно място.“

И все пак тя очевидно се беше насочила към стената. Доло прехапа устна и се запита дали първоначалната му оценка все пак не е права. Може би тя просто беше глуповата и лекомислена.

Джин стигна до стената, спря и се огледа. Навярно търсеше стълба. Доло се напрегна. Дали щеше да го види в колата?...

В следващия миг Джин беше на върха на стената.

Доло ахна от изненада. Боже Господи! Никакво катерене, никакво засилване и скачане... просто присви колене и се метна.

Горният край на стената беше най-малко с метър по-висок от нея.

Тя се хвана с една ръка за мрежата против рогати леопарди и със същата лекота подскочи нагоре, отклони тялото си в дъга, прелетя от

другата страна и изчезна.

Доло гледаше втрещено стената.

А Джасмин се отдалечаваше!

Доло трепна, излезе от вцепенението и обърна колата към портата.

Когато излезе на пътя, тя вече не се виждаше, но гората ги обграждаше от двете страни, така че имаше само едно място, където можеше да е отишла. И тъй като вече беше отхвърлила предложението му да я закара до Азрас... Опитвайки се едновременно да следи двете страни на пътя, Доло подкара обратно към Милика.

Няколко болезнени минути се чудеше дали не е сбъркал в предположението си. С не повече от три минути преднина дори и при нарочно избраната от него малка скорост просто нямаше начин да е отишла толкова далеч. Той вече се чудеше дали да не обърне, когато я зърна на завоя отпред.

Трябваша му няколко минути експериментиране, за да намери скоростта, с която да може да я следи, без да се приближава прекалено много. Оказа се, че е толкова добра на бягане, колкото и на висок скок.

„Не я изпускай от очи — каза си мрачно той, стиснал зъби от напрежение поради непривичното каране. — С това темпо не може да продължи дълго. Само не я изпускай от очи.“

Джин обаче продължи със същото темпо, и то значително по-дълго, отколкото той допускаше за възможно. Чак когато минаха половината път обратно към Милика, тя намали малко, а после тръгна към дърветата от западната страна на пътя.

Доло бързо отби от пътя и спря. Джасмин не се обърна, само свали чантата от рамото си, пусна я зад един храст и продължи да върви...

Навътре в гората!

„Не — помисли си той. — Тя не отива в гората. Тя само прави малко отклонение, за да скрие следите си. Или...“

Докато част от мозъка му се опиташе да намери по-безопасни алтернативи, той бръкна под седалката, взе скорострелния пистолет и тихо излезе от колата. Имаше само едно нещо, което може би си

заслужаваше тя да рискува и да се изложи на опасността от рогатите леопарди и крисджо.

Нейният катастрофирал кораб. Космическият кораб, чието съществуване тя беше положила толкова усилия да скрие... и който вероятно си заслужаваше да види.

Освен това — Доло беше достатъчно честен да признае — неговата гордост не му позволяваше сега да я изпусне. Той пое дълбоко дъх, стисна пистолета и влезе под зеления балдахин на гората.

Доло беше ходил много пъти в суровата квазаманска гора, но никога при такива условия. И разбра колко различно е сега. Преди той винаги беше част от дружина селски ловци, които със своите оръжия и опит го предпазваха от опасности. Сега беше самичък. Нещо повече, опитваше се да следва друго лице, без да бъде открит — задача, която изискваше много по-голяма концентрация, отколкото му харесваше.

И никой от близките му не знаеше, че е тук. Нито дори че ще отсъства няколко часа.

Ако загинеше, щеше ли някой да намери тялото му?

Няколко минути той се бори с нарастващия страх... а после неочаквано му се стори, че не е толкова важно дали той лично ще открие с какво се занимава Джасмин Алвентин. „Това е лудост — каза си той и избърса потта от челото си с разтреперана ръка. — Тя иска да вземе нещо от кораба си?... чудесно. Може да го има.“ — Каквото и да беше, то вече не си заслужаваше да рискува живота си... особено след като можеше да докара цяла група въоръжени мъже там, където бе оставила чантата си. Той провери за последен път дали тя не гледа назад и се обърна...

Ръмженето прозвуча отляво и сърцето му прескочи един удар. Рогат леопард, готов за скок.

Едно беше да видиш рогат леопард, хванат в мрежата на стената; съвсем друго — да го срещнеш свободен в гората. Доло дори не разбра, че беше вдигнал пистолета, докато той не подскочи в ръката му и в гората не проехтя изстрел. През ехото на изстрела той чу как ръмженето се превърна в рев... видя предните лапи с остри нокти да се приближават към него като две ракети...

С блясък като изпратена от Бог гръмотевица рогатият леопард бе обгърнат от светкавица и огън.

Звярът се блъсна в него, от ноздрите му излизаше воня на обгорено месо и козина. Доло залитна назад, задави се, опита се да отблъсне от раменете и гърдите си мъртвото тяло...

— Доло... наведи се!

Предупреждението не помогна. Вцепенените от ужас мускули на Доло не можаха да реагират преди в лицето му да избухне сребърносиня светлина.

Към вонята се прибави и болка.

Болка, каквато никога по-рано не беше изпитвал — нажежени игли го пробождаха и се въртяха, разкъсваха месата му. Той се чу като отдалеч, че пищи; усети, че усилията му да отблъсне звяра от себе си само правят болката още по-силна. Едното му око беше затворено от нещо, което го удари; с другото видя Джасмин да тича към него — лицето ѝ бе като на ангел-отмъстител. Ръцете ѝ се протегнаха... „Не — опита се да изкрещи той, — не го сваляй от мен...“

И тогава от ръцете ѝ сякаш блесна светлина... и забитите в лицето му нокти неочаквано спряха да се движат.

— Доло! — извика Джасмин и внимателно смъкна звяра от него. — О, Господи... добре ли си?

— Аз... да, мисля, че съм добре — успя да каже той, борейки се да възстанови достойнството си пред тази жена. — Какво стана?

— Опита се да застреляш един рогат леопард — каза тя строго, докато сваляше ръцете му от изподраните му бузи, за да прегледа раните му. — Успехът не беше пълен.

Той погледна безжизнения труп на звяра.

Главата му беше откъсната! Изгорена!

— Слава на Бога! — въздъхна Доло. — Тази светкавица беше... — И млъкна, по гърба му пропълзя странно усещане. Вторият нападател... видя къде го беше захвърлила Джасмин. Мохото на рогатия леопард, разбира се. Също обгорено.

Той бавно погледна Джасмин Алвентин. Джасмин Алвентин, некултурната жена, която се беше появила отникъде... и която беше минала самичка през гората... и чиито ръце бълваха смъртоносен огън.

Накрая всичко стана ясно.

— Боже Господи! — изстена той.

И за свой вечен срам изгуби съзнание.

21.

Доло беше в безсъзнание само десетина минути. Все пак това време беше достатъчно на Джин да превърже раните му, да превлече труповете на рогатия леопард и на мохото надалеч преди да са привлекли лешоядите и да нарече себе си с всички синоними на идиот, които знаеше.

Най-лошата част беше признанието, че нейните критици от Съвета бяха прави. Напълно. Тя просто не притежаваше онова, което беше необходимо, за да бъде кобра — емоционална устойчивост, способност да държи вниманието си съсредоточено върху задачата. Не притежаваше дори елементарна интелигентност.

Джин погледна Доло и стисна зъби толкова силно, че я заболяха. Това бе краят... задачата бе провалена. Само час след като той се върнеше в дома си, половината планета щеше да я подгони. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се скрие в гората и да чака с напразната надежда, че по някакъв начин ще успее да се свърже със следващата изпратена от световите кобра група. Независимо колко дълго трябваше да чака.

Не че имаше някакво значение. В този момент за всички засегнати най-добре щеше да е тя да умре тук.

Доло изстена и притисна ръце до гърдите си. След минута щеше да дойде в съзнание и за момент Джин се запита дали ще е безопасно да го остави тук самичък. Във всеки случай пътят беше на не повече от двадесет минути, а раните му нямаше да го забавят толкова много. Пък и той имаше пистолет.

Джин въздъхна и бързо се огледа. В края на краищата нямаше голям смисъл да убива рогат леопард и мохо, за да спаси един човек, а после да го остави самичък в гората, за да попадне на друга опасност.

Когато отново погледна към него, очите му бяха отворени. Гледаше я.

Няколко секунди никой от двамата не проговори. После Доло пое тежко дъх.

— Ти си демон-боец — изграчи той. В гласа му нямаше въпрос.

Нито нещо, което да изисква словесен отговор. Джин просто кимна и зачака. Доло вдигна ръце до бузата си и внимателно опипа носната кърпа, с която Джин го беше превързала.

— Колко... лошо съм ранен?

Очевидно се мъчеше да се държи естествено.

— Не много лошо — увери го тя. — Някои от раните са дълбоки, но мисля, че няма засегнат главен мускул или нерв. Сигурно обаче адски болят.

На устните му се появи лека усмивка.

— Позна — призна той. — Предполагам, че нямаш със себе си никакви болкоуспокояващи.

Тя поклати глава.

— Тук не, но наблизо. Ако чувстваш, че можеш да вървиш, ще отидем да ги вземем.

— Къде са?... В разбития космически апарат?

Джин се намръщи. Значи в края на краищата бяха намерили совалката.

— Ти си добър актьор — каза тя злобно. — Бях готова да се закълна, че никой от вас не знае за катастрофата. Не, болкоуспокояващото е в моята чанта, скрита близо до пътя. Освен ако вашите хора вече не са я отмъкнали, разбира се.

Тя го хвана за ръката да му помогне да се изправи, но той я спря.

— Защо? — попита Доло.

— Какво защо? — изръмжа тя.

— Защо спаси живота ми?

— Глупав въпрос. Хайде... Трябва да си взема пакетите преди останалата част от вашата войска да започне да се вре под храстите да ме търси. Дължиш ми малък аванс.

Тя отново понечи да го вдигне. Той пак я спря.

— Ти не се нуждаеш от аванс — каза Доло с леко треперещ глас. — Никой не знае за теб. Сам те проследих.

Джин го погледна изпитателно. Истина ли бе? Или някаква проверка?

Или номер да я задържи тук, докато я обградят?

„Всъщност няма значение — каза си уморено тя. — Щом Доло е жив, дните ми са преброени.“

— Е... — каза най-после Джин. — Все пак се налага да отидем и да вземем болкоуспокояващите. Хайде.

Беше очаквала, че ще се наложи да го подпира, и се изненада, че той тръгна без нейна помощ. Или шокът на нервната му система не бе толкова голям, колкото предполагаше тя, или глупавото мъжко високомерие, с което толкова пъти вече се бе сблъсквала на Квазама, имаше и своята добра страна. Върнаха се на пътя за малко повече от петнадесет минути... и там наистина не ги чакаше никаква войска.

— Така — каза Доло с претенциозна небрежност, след като тя обработи раните му с дезинфекциращ-обезболяващ спрей и смени носната кърпичка с подходящ бинт за бързо зарастване на рани. — Предполагам, че следващият въпрос е къде отиваме.

— Не виждам голям смисъл от такъв въпрос — изръмжа Джин. — Ти се връщаш в Милика и съобщаваш за мен, а аз трябва да бягам.

Той мълчаливо се вгледа в нея... и, много странно, зад безизразната маска тя видя, че в него се води истинска война на емоции.

— Виждам, че не знаеш много за Квазама, демон-боецо — каза той след малко.

Минаха секунди преди тя да разбере, че той очаква отговор.

— Не, всъщност не — призна Джин. — Не повече от онова, което научих през последните два дни. Това е една от причините, поради която дойдохме — да научим повече.

Той облиза устни.

— Тук ние държим много на честта, демон-боецо. На честа и на плащане на задълженията.

Тя току-що беше спасила живота му... Джин бавно разбра, че опасността още не е преминала.

— Разбирам твоята дилема — кимна тя. — Ще ти помогне ли, ако ти кажа, че не съм тук да воювам срещу Квазама?

— Може би... ако мога да ти повярвам. — Той пое дълбоко дъх. — Твоят космически кораб наистина ли се е разбил?

Джин потрепери като си спомни за случилото се.

— Да.

— Тогава защо се върна тук?

Вече нямаше начин да увърта. Трябваше да признае публично какъв емоционален идиот е.

— Трябваше бързо да напусна мястото на катастрофата — каза тя. Думите сякаш разкъсваха вътрешностите ѝ. — Мислех, че то веднага ще бъде открито и ще започнат да търсят хората от кораба... — Тя млькна и замига от гняв поради сълзите, които се появиха в очите ѝ. — Във всеки случай напуснах мястото... но ми се струваше, че ако го бяхте намерили, властите щяха претърсят всички съседни села да търсят чужденци. Щяха ли да го направят?

Доло мълчаливо кимна.

— Е, не разбираш ли? — неочаквано троснато попита тя. — Вие не го намерихте... а аз избягах и оставих приятелите си тук. Аз не мога просто... Аз трябва да...

— Разбирам — тихо каза Доло и се изправи. — Хайде. Да отидем и да ги погребем.

Трябваша им само няколко минути да изкарат колата от пътя и да я скрият сред дърветата. После се отправиха към гората.

— Колко далеч ще трябва да отидем, демон-боецо? — попита Доло и погледна зеления свод над главата си.

— Пет-шест километра, струва ми се — отвърна Джасмин. — Трябва да можем да го изминем много по-бързо, отколкото го изминах аз първия път. Благодарение на медицинските умения на вашите хора.

— Тези умения са дошли от живота ни във враждебен свят — каза назидателно той. — Разбира се, напоследък той е значително по-враждебен... примерно през последните двадесет или тридесет години.

Тя не отговори.

— Чу ли ме, демон-боецо? — попита той. — Казах, че...

— Престани да ме наричаш така — озъби се тя. — Знаеш името ми.

— Зная името ти? — иронизира я той. — Искаш да кажеш, че зная истинското ти име?

Тя въздъхна.

— Не, всъщност не го знаеш. Истинското ми име е Джасмин Моро от свят Авентини. Можеш също да ме наричаш Джин.

— Джин! — възкликна стреснато той. В главата му нахлуха всички страшни истории от детинството, свързани със зли духове... —

Дадено ти, когато си станала демон-боец, предполагам?

Тя го погледна и се намръщи.

— Не. Защо?... О, разбирам. Хм. Знаеш ли, това никога не ми е идвало наум. Не, името няма нищо общо със значението на „джин“ от фолклора... само произношението е същото. Това име ми даде баща ми, когато бях много малка.

— Хм. Е, тогава, Джин Моро, аз все пак очаквам отговор на въпроса си...

— Спри!

За момент той си помисли, че е отишъл твърде далеч и след всичко това тя е решила да го убие. Джин легна на една страна, повдигна левия си крак изпод полата...

Блесна ослепяваща светкавица и от обгорените листа падна мъртво крисджо.

— Добре ли си? — попита тя, изправи се и се огледа.

Доло си възвърна дар слово.

— Да. Това е... невероятно оръжие — успя да каже той, мигайки от виолетовия образ от светкавицата.

— Понякога върши работа. Да тръгваме... и щом извикам, веднага лягай на земята, разбра ли? Ако и днес тук има толкова животни, както първия път, ще си имаме доста работа.

— Не трябва да има — поклати глава той. — Ти дойде веднага след като беше минало стадо бололини, а те винаги провокират голяма активност сред животните.

Той остана доволен, като видя, че тази информация е съвсем нова за нея.

— Е, това е добре. В такъв случай за два часа ще стигнем до совалката.

— Чудесно — кимна той. — И може би, за да ни мине по-бързо времето, ти ще ми обясниш защо вашият свят ни обяви война.

— Ние не сме ви обявили война — намръщи се Джин. — На нас ни казаха, че Квазама представлява потенциална заплаха за нас. Ние дойдохме да проверим дали е вярно.

— Каква заплаха? — присмя се той. — От свят, който няма дори примитивни космически кораби? Как можем да представляваме заплаха за вас, отдалечени на светлинни години... особено на свят, защитаван от демони-бойци?

— Ти не помниш това време, Доло, но през по-голяма част от съществуването на Квазама всички вие сте живели в пълно отсъствие на съперничество и вътрешни борби.

— Зная — изръмжа той. — Ние не сме невежи диваци, които нямат история.

Тя се изчерви.

— Зная. Извинявай. Все пак на нас ни се стори странно, че едно човешко общество може да бъде толкова... е, толкова задружно. Опитвахме се да намерим причината...

— Завидяхте ни — отсече Доло. — Така ли е? Завидяхте ни за обществото, което сме създали, и ни изпратихте тези рогати чудовища да ни избият и да ни премахнат...

— Знаеш ли, че мохите могат да контролират постъпките на своите собственици?

Той спря по средата на изречението.

— Какво?

Тя въздъхна.

— Те влияят върху мислите им. Карат ги да вземат решения, които са от полза първо на мохите и чак след това на техните собственици.

Доло отвори уста, после отново я затвори.

— Това е абсурд — каза най-после той. — Те са телохранители, това е всичко.

— Наистина ли? Баща ти има ли мохо? Не съм го виждала.

— Не...

— А какво ще кажеш за семейство Ийтра? Или за някой от големите лидери на Милика или Азрас?

— В градове като Азрас едва ли изобщо има мохи — отговори машинално той, умът му трескаво работеше. — Не! Това е лъжа. Лъжа, пусната от авентинските владетели, за да оправдаят стореното от тях зло на Квазама.

И все пак... той беше принуден да признае, че винаги бе чувствал нещо различно у малкото притежатели на мохи, които познаваше. В тях имаше някакво спокойствие, може би.

— Няма никакъв смисъл в това — каза най-после той.

— Разбира се, че има — отвърна Джин. — На свобода мохите се чифтосват с крисджо за ловуване... ловуване, а за мохите и за достъп

до носители на техните зародиши.

— Да, зная естествения възпроизводствен цикъл — бързо каза Доло, смутен от обсъждането на такива въпроси с жена. — Затова градовете са построени така, че стадата бололини да минават през тях и мохите да покрият тарбините, които яздят на гърбовете на бололините.

— Правилно — кимна тя. — Вие можете да оградите градовете със стени подобно на селата и изобщо да не пускате бололините да влизат в тях. Това ще спести много скръб... само че тогава мохите не могат да имат наблизко бололини, затова сте ги изградили по този начин. И понеже мохите не искат да рискуват собствения си живот с поемане на повече задължения като телохранители, отколкото могат да си позволят, те са направили да си сътрудничите във всичко в живота.

— И по този начин ние не воюваме и нямаме конфликти между селото и града — озъби се Доло. От хладнокръвното отмъщение на авентинците стомахът му се сви. — Затова вие сте решили да се намесите... и с изчезването на крисджо почти навсякъде от Голямата дъга да насочите мохите другаде. Затова им дадохте рогатите леопарди.

— Доло...

— Не виждаш ли каква стана Квазама оттогава? — прекъсна я грубо той. — Добре, чудесно... може би сте се надявали да промените малко нашия живот, за да приемем други същества. Тази цена не е ли много висока за мира?

— За висока ли я смяташ? — тихо възрази тя.

Очевидният отговор дойде на устните му... и остана неизказан. Ако казаното от нея беше вярно, наистина ли си заслужаваше цената?

— Не зная — отвърна най-последно той.

— Аз също — прошепна тя.

22.

Ходенето продължи по-малко от два часа... и за Джин то беше коренно различно от мъчението преди една седмица.

Не можеше да се каже доколко разликата се дължеше на намаляване на последствията от бололините, за които беше споменал Доло, и доколко на възстановяването ѝ от раните. Разбира се, сега нямаше и толкова схватки — само един друг хищник освен крисджото си опита щастието с тях в сравнение с няколкото единични и групови атаки, които беше отбивала предния път. От друга страна, с възстановената бдителност и концентрация ѝ беше съвсем лесно да открива потенциалната заплаха достатъчно рано, за да не може нищо да я изненада.

Но в края на краищата истинската причина нямаше значение. Тя беше превела себе си и един нетрениран цивилен безопасно през най-критичната област на Квазама... и това възстанови засегнатото ѝ самолюбие.

— Стигнахме — каза тя и посочи смачканата совалка, когато разчистиха сплетената папрат и излязоха на мястото на катастрофата.

Доло промърмори нещо и погледна най-напред совалката, после дългата ивица опустошена гора.

— Не ти вярвах. — Той млъкна и поклати глава. — И ти си оцеляла при тази катастрофа?

— Извадих късмет — тихо каза тя.

— Бог е бил с теб — поправи я той и пое дълбоко дъх. — Прощавай, че се съмнявах в твоята история. Твоите другари...

Джин скръцна със заби.

— Вътре са. Ела.

Люкът си беше както го бе оставила, заял, отворен няколко сантиметра, и тя трябваше да запъне крак в корпуса, за да го отвори. „Това означава — помисли си мрачно тя, — че големите хищници не са ги ръфали. Дано да са ми благодарни за тази малка услуга.“ Тя пое последна глътка чист въздух, събра сили и воля и влезе.

Миризмата беше почти толкова отвратителна, колкото се страхуваше, че ще бъде. Телата изглеждаха може би малко по-зле.

— Вратата не е спряла насекомите — каза Доло зад нея. Гласът му прозвуча съвсем малко по-напрегнато; беше ясно, че диша през устата. — Има ли лопата на борда?

— Би трябвало да има поне една. Нека да проверим тук.

Почти веднага я намериха, заедно с принадлежности за аварийен подслон. Беше здрава, но малка, очевидно предназначена за малка изкопна работа. Джин обаче нямаше намерение да копае много дълбоко, а допълнителната сила на нейните кобренски сервомотори компенсират неудобството от късата дръжка. След половин час близко до мястото на катастрофата бяха готови пет гроба.

Доло я чакаше до совалката. Докато тя беше копала, той бе импровизирал носилка от тръби и възглавници от седалки и беше разрязал пет използвани противоудари надувни торби за погребални чували. „Докато бяха живи, те не им помогнаха кой знае колко — помисли си мрачно тя, докато пъхаха телата в тях. — Сега могат с успех да се използват за друга цел.“

Няколко минути по-късно тя и Доло стояха един до друг пред гробовете.

— Аз... всъщност не зная погребалната служба — призна Джин отчасти пред Доло, отчасти пред телата в гробовете. — Но ако целта е да помним и да скърбим за мъртвите... ще кажа няколко думи.

След това не си спомняше какво точно беше казала или колко дълго беше говорила. Спомняше си само, че когато свърши, бузите ѝ горяха. Мълчаливо сбогуване с всеки поред... Джин вече вдигаше лопатата, когато Доло я докосна по ръката.

— Те са били твои приятели, не мои — тихо каза той. — Но ако ми разрешиш...

Джин кимна и Доло пристъпи напред.

— В името на състрадателния и милостив Бог...

Говори само няколко минути. И въпреки това за тези няколко минути Джин дълбоко се развълнува. Макар думите да изразяваха нормална човешка реакция, в молитвата на Доло имаше нещо, което я поразя като силно лично. Каквито и да бяха неговите чувства към Джин и към световите кобра изобщо, той не изпитваше никаква омраза към мъртвите ѝ другари.

— ...Ние принадлежим на Бога и към Него се връщаме. Нека душите ви намерят мир.

Молитвата свърши и за момент двамата останаха мълчаливи.

— Благодаря — тихо каза Джин.

— Мъртвите не са врагове на никого — отвърна той. — Сега само Бог може да одобри или осъди тяхната постъпка. — Той пое дълбоко дъх и колебливо погледна Джин. — Един от тях... ти нарече Мендър?

— Мендър Сан, да — кимна тя. — Един от моите най-добри другари... демон-боец.

— Наистина ли беше твой брат, както го нарече в историята, разказана пред моето семейство?

Джин облиза устни.

— Във всичко освен по кръв той беше мой брат. Може би единственият, когото някога ще имам.

— Разбирам. — Доло погледна гробовете, после слънцето. — Най-добре да тръгваме. Отсъствието ми ще бъде открито и ако започнат да търсят колата, вероятно ще намерят и твоите пакети.

Джин кимна и вдигна лопатата.

Заравянето на гробовете й отне няколко минути и когато свърши, тя върна лопатата в совалката.

— Няма смисъл да стои отвън и да ръждясва — обясни тя.

— Правилно.

Нещо в гласа му я накара да се обърне и да го погледне.

— Има ли нещо?

Той гледаше намръщен дупката от взрива в совалката.

— Сигурна ли си, че не е вътрешен взрив?

— Абсолютно — кимна тя. — Защо?

— Когато по-напред ти се изненада, че совалката не е била открита, аз заключих, че по някакъв начин причината за това е в самата совалка. Но това... — Той махна с ръка към съборените дървета. — Това не би могло да се скрие от самолетно разузнаване.

— Съгласна съм. Това е твоят свят... имаш ли някаква представа защо още никой не се е появил?

Той бавно поклати глава.

— Този район е доста настрана от редовните въздушни пътища, с което може да се обясни защо мястото не е открито случайно. Но аз не

разбирам защо нашата отбрана не е издирила резултата от сполучливия си удар.

Джин пое дълбоко дъх. Дълго си беше задавала същия въпрос... и беше стигнала само до един приемлив отговор.

— Освен ако се дължи не на вашата отбрана.

Доло се намръщи.

— Кой друг би могъл да бъде?

— Не зная. Но тук стават някои странни неща, Доло. Точно затова дойдохме, за да ги изясним.

— И да промените онова, което не ви харесва? — подхвърли язвително той.

Лицето ѝ пламна.

— Не зная. Надявам се да не е така.

Той я гледа няколко секунди.

— Аз мисля — каза най-после Доло, — че останалата част от този разговор трябва да довършим в присъствието на баща ми.

Устата на Джин пресъхна.

— Почакай минутка, Доло...

— Сега можеш да избираш между три възможности, Джасмин Морю. — Лицето на Доло отново се беше превърнало в безизразна маска, гласът му бе суров, почти студен. — Да дойдеш с мен и да приемеш решението на моето семейство какво да правим с теб. Или да откажеш да признаеш истинската си самоличност и цел на пристигане пред моя баща и веднага да си тръгнеш, в който случай до полунощ цяла Квазама ще бъде на крак да те търси.

— При условие че ще можеш да се върнеш самичък през гората — тихо каза Джин.

— При това условие, да. — На лицето на Доло трепна един мускул, но иначе то остана непроменено. — Кое то, разбира се, е последната ти възможност: да оставиш гората да ме убие. Или ти лично да го сториш.

Джин въздъхна с чувство на поражение.

— Ако баща ти реши да ме предаде на властите, аз няма да остана пасивна — предупреди го тя. — А ако бъда принудена да се бия, много хора ще бъдат ранени или убити. При това положение все още ли искаш да ме върнеш във вашата къща?

— Да — без колебание отвърна той.

И тогава Джин разбра, че изборът наистина е ясен. Тя можеше или да го приеме, или да го отхвърли.

— Добре — въздъхна тя. — Да тръгваме.

23.

— Моят син знаеше още от началото, че си различна — каза Круин Самън, втренчил немигащ поглед в Джин, докато премяташе в ръка блокче храна за критична ситуация от отворения ѝ на масата пакет. — Виждам, че е сбъркал само в мащаба.

Джин се насили да посрещне погледа на по-възрастния Самън. Вече нямаше смисъл да продължава да се прави на покорна квазаманска жена. Единственият ѝ шанс беше да ги убеди, че е равна на тях, човек, с когото може да се сключи сделка.

Да ги убеди да сключат такава сделка, разбира се, беше нещо съвсем различно.

— Съжалявам, но беше необходимо да ви излъжа — каза тя. — Трябва да разберете, че тогава бях безпомощна и се страхувах за живота си.

— Един демон-боец безпомощен? — изсмя се Круин. — В историята за вашите нападения на Квазама не се споменават такива случаи.

— Обясних нашата версия на всичко онова...

— Да, вашата версия — пресече я грубо Круин. — Вие чувате от тези... чувате от тези...

— Трофти — подсказа тихо Доло от мястото си зад възглавниците на баща си.

— Благодаря. Вие чувате от тези чудовища, трофтите, които ни посетиха и говореха за мир, ще подчертая аз... вие чувате от тях, че ние сме опасни, и без дори да помислите за възможността, че те може да грешат, се готвите да ни обявите война. И недей да твърдиш, че това е грешка на други... Ако моят син не е познал името ти, аз го познах.

— Името ѝ? — намръщи се Доло.

Джин облиза устни.

— Името на моя баща е Джъстин Моро — каза спокойно тя. — Името на брат му е Джошуа.

Доло пребледня и прошепна:

— Демонът-боец и неговата сянка.

Значи историите за баща ѝ и чичо ѝ като призраци не бяха забравени. Тя се намръщи.

— Трябва да разберете, Круин Самън, че според нас мохите бяха заплаха не само за нашите хора, но и за вашите. Когато взехме решение, обсъждахме въпроса и за вашето благосъстояние.

— Добрината ви очевидно е останала невъзнаградена — изръмжа саркастично Круин. — Може би шахни ще оценят по достойнство вашите действия.

— Алтернативата беше обща война — тихо каза Джин. — И не се присмивайте... имаше такива, които смятаха, че това е наложително. Мнозина сред нас бяха ужасени от онова, което една планета под контрол на мохите би могла да направи, когато хората ѝ преодолеят ограниченията на своя свят и овладеят междузвездните полети. Не пише ли в хрониките ви, че вашите хора заплашват някой ден да овладеят Космоса и да ни унищожат?

— Това ли е оправданието за вашия опустошителен изпреварващ удар? — попита Круин. — Заплаха, отправена при самоотбрана?

— Нищо не оправдавам — каза Джин. — Само се опитвам да обясня, че не сме действали, подтиквани от омраза или враждебност към вас.

— Ние може би бихме предпочели по-разгорещена реакция пред такова хладнокръвно действие — отвърна Круин. — Да изпратите хищни животни да се бият с нас вместо сами да си свършите работата...

— Но нима не разбирате? — отвърна Джин. — Това беше единственият начин да прогоним мохите от вас, без да причиняваме трайни вреди върху вашата сигурност и благосъстояние.

— Без да причинявате трайни вреди? — прекъсна я Доло. — За какво мислиш е тази допълнителна мрежа над стената?

Круин го прекъсна с махване с ръка.

— Обясни.

Джин пое дълбоко дъх.

— Достатъчно е повечето рогати леопарди да са съпроводени от мохи и техни атаки на хора ще престанат.

— Защо? — изръмжа Круин. — От добри спомени на мохите за нас?

— Не — поклати глава Джин. — Защото вие можете да убивате рогатите леопарди.

Круин се намръщи.

— Това няма смисъл. Ние не можем да избием достатъчно от тях, за да променим положението.

— Не е необходимо — каза замислен Доло. — Ако Джасмин Моро е права, за мохите ще е достатъчна самата възможност да ги избием.

Круин повдигна въпросително вежди.

— Обясни, Доло Самън.

Доло погледна Джин.

— Мохите са достатъчно интелигентни и разбират силата на нашите оръжия, прав ли съм? — Джин кимна. — В такъв случай мохите имат голям интерес стълкновенията между нас и техните рогати леопарди да са колкото се може по-малко.

— А какво ще кажеш за инцидента в гората тази сутрин? — присмя се Круин. — Леопардът е имал мохо и въпреки това те е нападнал.

Доло поклати глава.

— Мислих и върху това, татко. Той не ме нападна, докато аз не стрелях.

— Предположение — поклати глава Круин и се намръщи.

— Спомнете си историята на вашия свят — напомни му Джин. — Вашите хора си ни разказвали, че крисджо някога също били относително безопасни за квазаманските хора. Едва след като мохите започнали да ги напускат и да идват при вас, те станали така опасни.

Круин премести поглед към чуждоземните неща, подредени върху масата.

— Ти каза, че шахни са знаели за влиянието на мохите върху нас. Защо тогава са рискували своята вътрешна хармония и са очистили градовете от своите мохи?

Джин поклати глава.

— Не зная. Може би мохите са напуснали градовете по-бързо след възникването на алтернативата да тръгнат с рогатите леопарди.

— Или може би градовете са разбрали, че главният конфликт ще бъде не с техните собствени жители, а с онези от селата — промърмори Доло.

— Може би. — Круин погледна строго Джин. — Но независимо от причината или мотивацията онова, което е важно, е, че хората от Авентини са се намесили в нашето общество. И с това са ни създали трудности и са ни докарвали смърт.

Джин го погледна право в очите. Не искаше да я третират като подсъдима.

— Онова, което има значение — тихо го поправи тя, — е, че вие бяхте роби. Нима предпочитате да ви бяхме оставили да сте роби, вместо свободни хора?

— Винаги е възможно действията на някого да се облекат в благородни мотиви — каза Круин и на лицето му се появи горчива усмивка. — Кажи ми, Джасмин Моро: ако вие бяхте на наше място и ние ви бяхме направили онова, което вие направихте на нас, бихте ли ни благодарили?

Джин прехапа устна. Много лесно беше да излъже... и също толкова безсмислено.

— На историческия етап, на който се намирате... не. Мога само да се надявам бъдещите поколения да разберат, че стореното от нас наистина е било необходимо да се направи. И да приемат, че мотивите ни са били благородни, дори ако не могат искрено да ни благодарят.

Круин въздъхна и се загледа в нещата на масата. Джин погледна Доло, после се обърна към прозореца. Следобедните сенки бяха започнали да се удължават. Скоро щеше да стане време за вечеря.

Идеална възможност да я дрогират или отровят, ако решат, че е прекалено опасна, за да сключат сделка с нея...

— Какво искаш от нас? — попита строго Круин и прекъсна мислите ѝ.

Джин го погледна. Въпросът беше неизбежен и тя много беше мислила каква част от истината да им разкаже. Всеки път, когато мислеше над този проблем, стигаше до едно и също заключение: трябваше да каже истината. Независимо колко ѝ вярваха сега — тя не се заблуждаваше, че е много — това доверие щеше напълно да се изпари, ако я хванеха в друга лъжа. А без тяхното доверие нямаше никакъв шанс да изпълни задачата си. И дори да остане жива.

— Преди всичко — каза тя — искам да ви кажа, че през последните тридесет години ние ви следим посредством шпионски спътници, които кръжат по орбита около вашия свят.

Тя се приготви да последва взрив на възмущение, но Круин само кимна.

— Това не е тайна. Всички в Квазама са ги виждали — неясни точки, движещи се по нощното небе. Говори се, че любима тема на шахни, когато се срещнат, била как можем да ги унищожим.

— Не мога да ги виня — призна Джин. — Е, във всеки случай, изглежда, някой е намерил начин.

Круин вдигна вежди.

— Интересно. И ти си дошла тук да му попречиш?

Джин поклати глава.

— Всъщност не. Нашата група дойде само да събере информация за това. Не е толкова просто, колкото изглежда: нашите спътници не са разрушени, просто временно излизат от строя... и ние не можем да разберем защо.

Тя описа колкото се може по ясно празнотите в направените от спътниците записи.

— Накрая открихме, че това става по определена схема. Повечето от тези липсващи записи са за покрития комплекс североизточно от Азрас.

— Имаш предвид Мангъс? — попита Доло.

— Така ли се нарича? — Джин се намръщи. Думата ѝ напомняше на нещо познато... — Мангъс нечие име ли е?

Доло поклати глава.

— Това е старинен корен на думата мангуста. Не зная защо го наричат така.

Устата на Джин пресъхна. Мангуста! Животно от легендарната стара Земя... прочута с това, че убива кобри. „Е, аз мога да ви кажа — помисли си мрачно тя — защо са го нарекли така.“

— Имате ли представа какво точно правят там?

Круин я погледна сурово. Но изненадващо не попита за онова, което видя в очите ѝ.

— Изследвания и производство на електронна апаратура — каза той. — Съвсем очевидно, ако се съди по количествата чисти метали, които купуват от нас.

— Купуваните количества изглеждат ли необикновено големи за този вид производство? — попита Джин.

— Какви количества могат да се считат за необикновено големи?
— попита Круин. — Преди да направя някакво сравнение, трябва да зная обема на тяхната продукция.

— Е, какво точно произвеждат? Имате ли някакви образци тук?

Круин поклати глава.

— Техните стоки отиват главно в градовете.

„Или поне те казват така на селата“ — помисли си Джин.

— А някакъв начин да се провери какъв е действителният обем на производството им?

Круин и Доло се спогледаха.

— Може би можем да получим приблизителни цифри за Азрас — каза Круин. — За другите градове... едва ли. Може би ще помогне, ако знаем какво точно търсиш.

Джин пое дълбоко дъх.

— Групата за анализи на Авентини, изглежда, смята, че Мангъс е площадка за ракетни изпитания.

Лицето на Круин внезапно стана сурово.

— Изпитания на ракети? Какъв вид ракети?

Джин разпери ръце.

— Това е едно от нещата, които трябва да разбере. Но аз се сещам само за две приложения на ракети — като транспортни средства за космически пътувания... и като оръжия.

Един дълъг момент Круин мълчаливо я гледаше.

— И ако е първото, ще докладваш, че ние отново представляваме заплаха за вас? — каза строго той. — И демоните-бойци отново ще дойдат тук и като предупреждение ще разрушат Мангъс? Докато ако градовете само планират шантаж или открита война срещу селата, вие ще се усмихвате и ще ни оставите да се избиваме?

Джин издържа погледа му, без да мигне.

— Ако искахме да ви унищожим, можехме да го направим по сто различни начина. Това не е заплаха, това е просто реалност. Вие сте дошли от човешкия Доминион... и сигурно си спомняте за ужасните оръжия, които може да създаде един технологически развит свят.

— Така е — призна намръщено Круин. — Това е била една от причините, поради която нашите предци са го напуснали.

— Добре тогава. Ние няма да се опитаме да ви унищожим... независимо дали вярвате, или не, това е самата истина. Истина е също,

че ние нямаме никакъв интерес да водим с вас ненужна война. Преди всичко ние нямаме за губене нито време, нито пари, нито животи. Ако Квазама разработва ракети за космически полети... е, ние ще трябва да приемем тази реалност. Ако обаче, това е задължително условие, можем да сме достатъчно сигурни, че цялата планета няма да са надигне масово и да ни нападне.

— Кои ще са онези глупаци на Квазама, които да предприемат подобно самоубийствено нападение? — засмя се Доло. — И кои ще са толкова глупави, за да ги последват?

Джин поклати глава.

— Не зная. Това е едно от другите неща, които трябва да открия.

— А ако Мангъс строи ракети за вътрешна междуособна война? — каза Круин. — След като вашите хора възстановят способността ни да се унищожаваме, ще ни обърнат ли гръб?

Джин стисна зъби. Отново нямаше смисъл да лъже.

— Възможно е. Аз се надявам да не стане така, но това се решава от нашите лидери. Имайте предвид обаче, че тъй като моите другари са мъртви, аз съм тази, която изпълнява задачата. Ако в моя доклад пише, че вие не представлявате заплаха за нас и че ние ще имаме по-голяма полза да установим политически и търговски отношения с вашата култура, отколкото да оставим тази култура да се самоунищожи... — Тя вдигна рамене. — Кой може да каже какво ще направят те? А с моя чичо в Директорията поне има вероятност гласът ми да бъде чул.

— Онзи, който едва не се прости с живота си на Квазама? — остро попита Круин.

Тя поклати глава.

— Не, друг мой чичо. Коруин Моро, губернаторът на Авентини.

Круин се намръщи.

— Твоето семейство има такъв статут и власт във вашия свят?

По гърба на Джин преминаха тръпки. Баща ѝ под домашен арест; политическата власт на чичо ѝ Коруин несигурно балансирана върху нейните рамене...

— Поне за момента — въздъхна тя. — Има сили, които се опитват да го променят.

— И решението зависи от доклада, който ти ще занесеш? — попита Круин.

— По-скоро от това как ще изпълня задачата си. — Джин поклати глава. — Но това няма значение. Аз ви казах защо съм тук и доколкото можах, отговорих на всичките ви въпроси. Трябва да знаая... сега... дали ще ми позволите да изпълня задачата си.

Круин стисна устни.

— Сигурен съм, че разбираш колко опасно е за семейството ни запазването в тайна на твоята самоличност. Ако по някакъв начин те разкрият, последствията за нас ще са катастрофални. Какво ни предлагаш срещу този риск?

— Вие какво искате? — попита Джин, като се постара гласът ѝ да прозвучи спокойно. „Постигнах го — помисли си тя, без да е достатъчно сигурна, за да го повярва. — Той всъщност ми предлага сделка.“

Само дано поискаше нещо, което тя да може да изпълни.

— Както разбираш — каза Круин, — вашият план да разцепите нашето общество на враждуващи фракции успя изключително добре. Каквото и да се окаже, че е Мангъс, вие също знаете, че съществува конфликт като цяло между градовете и селата. Освен от въпроса с мохите напрежението се подхранва и от факта, че тежката индустрия е съсредоточена в градовете, докато контролът на ресурсите е главно в ръцете на хората от селата.

Джин кимна. Ситуацията беше класическа, вероятно повтаряна стотици пъти още от първите дни на човешката история. Ех, да знаеше как старите култури на Земята са се справяли с нея!

— Надявам се, не искате да се опитам да оправя тази ситуация...

— Позволи ми да съм малко по-интелигентен — пресече я хладно Круин. — Това е наш свят... наша политика, наша култура, наш народ... и всеки съвет, който един чуждоземец като теб може да ни даде, ще бъде без полза.

Джин преглътна.

— Извинете ме. Моля, продължете.

Круин я погледна строго.

— Ние вече се подготвяме да дадем отпор на опитите ви да господствате над нас... селските лидери в тази част на Квазама периодически се събират да обсъждат положението и да съгласуват действията си. Но има някои, които разглеждат вълненията като благоприятна възможност за заграбване на власт... а ако в близко

бъдеще има вълнения, аз искам семейство Самън да ги посрещне без такава опасност зад гърба си.

Джин се намръщи.

— Вълненията като тези, създавани от семейство Йитра отвъд Вътрешния зелен пояс?

— Виждам, че Доло ти е разказал за тях — изръмжа Круин. — Тогава значи разбираш, че ние трябва да се справим с тяхната фикс-идея да ни съсипят. Моментът сега изглежда подходящ.

— Да не искате да убия един-двама от тях? — тихо попита Джин. — Защото трябва направо да ви кажа, че не мога да го направя.

— Ти си боец, нали? — намеси се Доло.

— Убиването във война е съвсем различно — възрази тя.

— Не те моля да убиеш никого — поклати глава Круин. — Моля те просто да намериш начин да намалиш влиянието на Йитра в това село. Това е сделката, която ти предлагам, Джасмин Моро: унищожаване на властта на Йитра срещу убежище в нашето семейство.

Джин облиза устни. Трябваше да е възможно, разбира се, макар че в момента тя нямаше ни най-малка представа как ще успее да изпълни такава трудна задача. „Но какво ще стане тогава? — зачуди се тя. — Какво означава в тази култура загубата на такъв вид власт?... Загуба на домове може би, дори изгонване на семейството от селото? Може би това до води до смърт на цялото семейство или самоубийство, или убийство?“

Моралните последствия бяха достатъчно лоши... но възможните политически последствия бяха още по-лоши. Това щеше да е явен прецедент за намеса на един свят на кобра във вътрешните работи на Квазама с всички последици в перспектива за двете страни. Директорията може би щеше да приветства идеята за полезно сътрудничество с квазаманците, но от квазаманска страна поведението на Круин в сделката намирисваше на предателство. Можеше ли тя да си позволи да се замеси в такова нещо?

А имаше ли избор?

— Аз правя контрапредложение — каза най-после тя. — Няма директно да унищожа властта на семейство Йитра, но ще повиша вашия престиж и репутация и те няма да посмеят да ви се противопоставят.

Круин я гледаше, преценяваше я.

— И как смяташ да го направиш? — попита той.

— Не зная — призна Джин. — Но ще намеря начин.

Цяла минута в стаята беше тихо. После Круин пое дълбоко дъх и кимна.

— Сделката е сключена. Ти, Джасмин Моро, си под закрилата на моето семейство. Нашият дом е и твой дом; ние ще те защитаваме с цената на живота си.

Джин преглътна.

— Благодаря, Круин Самън. Няма да предам вашето гостоприемство нито ще наруша нашата сделка.

Круин кимна и стана. Доло го последва.

— Утре представители от Мангъс пристигат в Милика да получат доставка от нашите метали. Можеш да започнеш разузнаването си.

— И ще го направя — отвърна Джин.

— А сега... — Круин се наведе над бюрото си и натисна един звънец — е време за вечеря. Хайде да отидем при другите.

Джин запази маската на спокойствие. Дрога или отрова в храната...

— Да — каза тя. — Да отидем.

24.

Настойчиво бръмчене на телефона до леглото разбуди Коруин. „Сигурно пак някаква неприятност — беше първата му мисъл, след като с усилие фокусира поглед върху часовника. Все пак не беше посред нощ — беше само малко след шест, почти време за ставане. — Може би е Тена с промяна на някоя ранна среща или нещо от този род“ — реши той и вдигна слушалката.

— Ало?

Но лицето, което се появи на екрана на видеотелефона, не беше на Тена. Беше на генерал-губернатора Чандлър. Толкова мрачно не го бе виждал досега.

— Най-добре веднага отивай на космодрума — каза той без никакви предисловия. — „Южен кръст“ пристига след петнадесет минути и ти сигурно ще искаш да научиш онова, което имат да ни съобщят.

— „Южен кръст“? — намръщи се Коруин и в стомаха му започна да се събира буца. — Какво се е объркало?

— Всичко — изръмжа Чандлър. — Тръгвай.

Коруин скръцна със зъби.

— Да, сър.

Екранът на видеотелефона изгасна.

— По дяволите! — промърмори Коруин, стана и започна да се облича. Имаше само една възможна причина за преждевременното завръщане на „Южен кръст“ — квазаманската акция е претърпяла неуспех.

Какво бе станало? Катастрофа? Бедствено положение, изискващо бързи действия... а дългогодишният опит показваше, че комитетите и комисиите не са от най-бързите.

„Повечето работи са свършени — спомни си Коруин старата поговорка — от комитети от по един човек.“

Той стисна зъби, вдигна телефона и набра един номер.

След двадесет минути Коруин пристигна на космодрума и видя, че Чандлър е ангажирал една от конферентните зали. Двама други членове на Директорията — Телек и Прийсли — бяха пристигнали преди него... и един поглед към лицата им му показва, че положението е по-лошо, отколкото бе предполагал.

Беше прав.

Докладът на капитан Коджа беше кратък отчасти защото нямаше много за казване, отчасти защото увеличената телефотоснимка на дисплея на стената зад него разказваше всичко.

— Решихме да не чакаме да видим дали кобрата е намерила капсулата за оцеляване — заключи капитанът, — защото допуснахме, че ще можем да помогнем повече като се върнем и лично докладваме за положението. — Той погледна Чандлър. — Това всъщност е всичко, което имам да съобщя, сър. Имате ли някакви въпроси?

Чандлър попита нещо и той му отговори, но Коруин не чу нищо от отговора. Между него и залата сякаш беше паднала ужасна мъгла. Между него и останалата част от Вселената. Пред очите му, пред компютърната увеличена снимка на гибелта на совалката като призрак се въртеше последният образ на Джин, застанала на входа на „Южен кръст“ — и как му маха... „Аз я изпратих там. — Тази мисъл се въртеше в ума му като хладен ураган. — Аз ги притиснах да я приемат за кобра. И след това я изпратих на Квазама... и всичко това само за да попреча на политическите си врагове...“

В името на политиката.

Някой го питаше нещо. Той се обърна към гласа. Чандлър го гледаше.

— Да?

— Попитах дали имаш някакви коментари или предложения — повтори равнодушно генерал-губернаторът.

За момент Коруин се втренчи в него. Чандлър отвърна на погледа му спокойно, без да мига. Държавнически поглед, какъвто Коруин беше виждал толкова често в него... и винаги бе мразил. С този поглед Чандлър искаше да покаже, че стои над политиката или отхвърля цялата отговорност за нещо, в което е участвал. „Значи така ще е и сега — помисли си Коруин. — Няма да приеме по-голяма отговорност, отколкото е абсолютно задължен. Е, сега ще разберем.“

Но преди това трябваше да зададе един въпрос. Той погледна Коджа, облиза устни и попита:

— Капитане, има ли... Има ли някакви сведения... коя от кобрите може да е оцеляла?

— Съжалявам, губернаторе, но няма — отвърна Коджа съчувстващо. — Сто пъти прегледахме данните. Няма начин да се установи.

Коруин кимна. Чувстваше как другите го гледат.

— И все пак може би Джин е останала жива, нали?

Коджа вдигна рамене.

— Може да е тя, да. Може да са всички кобри, доколкото можем да кажем.

„Без напразни надежди“ — предупреди се Коруин. Но напомнянето не беше сериозно и той го знаеше. Без надеждата умът му можеше да се обърне навътре, далеч от вълната на вина, застрашаваща да го залее. Но с надеждата... същата вълна може да бъде обърната навън. Обърната навън да търси отмъщение за случилото се с племенницата му. Жива или мъртва, той й дължеше това.

— За момента — каза той и погледна Чандлър — можем да прескочим взаимните обвинения защо „Южен кръст“ не е носил никаква техника за такова бедствие. Сега наш първи приоритет е да съберем спасителен екип и колкото се може по-бързо да го изпратим на Квазама. Какво сте предприели в тази насока?

— Вече говорих с координатора Монг Ка — каза Чандлър. — Директорите на Академията ще ни изготвят списък.

— Който ще бъде готов кога? — попита Коруин.

Прийсли се размърда на стола си и попита:

— Искаш да го имаш бързо или искаш да бъде добър?

— Искаме го и бързо, и добър — отговори Телек преди Коруин да успее да отвори уста.

— Вижте, губернаторе... — започна Прийсли.

— Мистър Чандлър — прекъсна го Телек, — предполагам, че съм включена в този военен съвет заради моя непосредствен опит в отношенията с квазаманците. Тогавя любезно ви моля да обърнете внимание на този ми опит, когато ви казвам, че Моро е прав. Ако искате вашата кобра да се върне жива, трябва да държим сметка

буквално за минутите. Квазаманците са и бързи, и умни и след като направят своя ход, не оставят големи възможности за маневриране.

— Разбирам — каза Чандлър, видимо наложил си да бъде търпелив. — Но както посочва губернатор Прийсли, за да се свърши добре задачата, се изисква известно време.

— Това зависи колко далеч в сложните бюрократични канали настоявате да тласнем целия процес — каза Коруин.

— Каналите съществуват с определена цел — озъби се Прийсли. — Академията има компютри и списъци, които трябва да прегледаме, за да намерим най-добрите за тази задача хора. Освен ако не предпочиташ сам да събереш някаква паплач от кобри.

— Няма да се наложи да го правя — отвърна спокойно Коруин. — Вече е направено.

Всички обърнаха очи към него.

— Какво означава това? — попита предпазливо Чандлър.

— Това означава, че преди да напусна дома си извиках Джъстин и му казах, че нещо се е объркало.

— Какво си направил? — изръмжа Прийсли. — Моро...

— Млъкни! — сръза го Чандлър. — И?...

— И му казах да организира спасителен екип — отвърна спокойно Коруин. — За около час трябва да подготви списък.

В стаята настъпи продължителна, напрегната тишина.

— Много си превишил правата си — каза най-после Чандлър. — За това мога да те сваля от поста.

— Известно ми е — кимна Коруин. — Има и още нещо: Джъстин ще ръководи екипа.

— Джъстин Моро е под домашен арест — напомни Прийсли. — Позволявам си да ти припомня, в случай че си го забравил, че той е обвинен в нападение над невъоръжен човек.

— В такъв случай това обвинение трябва веднага да се снее.

— Как не! — озъби се Прийсли. — Да не би да очакваш, че ще променим мнението си?

— Джъстин е бил на Квазама — отвърна Коруин и погледна Чандлър. — Той е видял Квазама отблизо и в бойна, и в мирна обстановка. Няма друг в световите на кобрите с такъв опит.

— Има четиридесет и осем кобри, които са участвали във втората акция на Квазама — каза Чандлър. Лицето му беше

непроницаема маска, но зад нея Коруин почувства гняв... и може би нарастващо примирение. — Някой от тях може да ръководи акцията.

— Само че никой от тях няма опита на Джъстин в отношенията с квазаманското общество — изтъкна Телек и поклати глава. — Коруин е прав, мистър Чандлър. Най-добрият избор за ръководител на групата може да бъде само някой от нашата първа шпионска акция. И има само една друга достатъчно млада личност, която може да бъде обсъждана.

— Добре, тогава да вземем него — съгласи се Прийсли.

Телек го изгледа ледено.

— Веднага щом кажеш. Става дума за Джошуа Моро.

Отново настъпи тишина.

— Не трябва да те пусна да се измъкнеш без наказание за това, което си направил — каза много тихо Чандлър на Коруин. — Мога да пренебрегна неправомерните препоръки на брат ти и вместо тях да приема тези на директорите на Академията. И мистър Прийсли е прав — можем да изберем друг за ръководител на мисията.

— И тогава ще можете да чуете какво ще кажат хората на Авентини — също толкова тихо му отвърна Коруин, — когато научат, че техните лидери са си губили времето да се карат за такива дреболии. И след това избират не най-добрия.

— Това е шантаж! — озъби се Прийсли.

Коруин го погледна право в очите и каза:

— Това е политика. — После се изправи и се обърна към Чандлър. — Ако сме свършили, сър, аз отивам в кабинета си... Джъстин ще ми се обади, когато е готов. Сигурен съм, че той ще иска лично да организира екипа, когато членовете му пристигнат в Капитолия. Да смятам ли, че до обяд ще подпишете заповедта за неговото освобождаване?

Чандлър скръцна със зъби.

— Може да се уреди. Предполагам, че искаш пълно оправдаване.

— Пълно оправдаване или официално оттегляне на обвиненията. Каквото решите, че по-добре ще свърши работа.

Той тръгна към вратата, но Чандлър го спря.

— Ти разбираш, естествено — каза строго генерал-губернаторът, — че отгук нататък поемаш цялата отговорност за спасителната акция. Ако тя се провали... по някаква причина... вината за неуспеха ще понесеш лично ти.

— Разбирам — отвърна през стиснати зъби Коруин. — Разбирам също, че ако акцията успее, мистър Прийсли и неговите приятели ще направят всичко възможно да получи колкото се може по-малко доверие.

— Ти разбираш много добре политиката — промърмори Телек. — Почти те съжалявам.

Коруин я погледна.

— За нещастие разбирам и от семейна лоялност. И зная кое от двете е по-важно.

И кимна на Чандлър и излезе.

Коруин много пъти беше виждал организационните умения на Джъстин, но въпреки това се изненада от бързината, с която брат му събра спасителния екип в Капитолия. До осем вечерта, само петнадесет часа след като „Южен кръст“ беше влязъл в авентинската система, „Капка роса“ беше натоварен и готов да отлети.

— Сигурен ли си, че си взел всичко необходимо? — попита Коруин. Дватамата с Джъстин стояха до „Капка роса“ и наблюдаваха как последният багаж изчезва в товарния люк.

— Ще проверим на място — отвърна Джъстин с ледено спокойствие.

Коруин го погледна. За човек, който току-що бе изгубил дъщеря — мъртва или пленена, — Джъстин беше прекалено спокоен и това много изнервяше Коруин. Каквото и да чувстваше брат му, не беше здравословно да го държи в себе си. По някакъв начин трябваше да излее мъката си... а ако Джъстин пестеше гнева си, за да го излее върху Квазама, това наистина щеше да е кърваво отмъщение.

— Искаш да кажеш нещо ли? — попита Джъстин, без да откъсва очи от товарния люк.

Просто се чудя за твоите хора — импровизира Коруин. — Прекалено бързо ги подбра... сигурен ли си, че си събрал най-добрите?

— Ти видя биографиите им — отговори Джъстин. — Четирима ветерани от последната квазаманска акция, осем млади, но опитни кобри с впечатляващи успехи в лова на рогати леопарди.

— Но без никаква военна подготовка — посочи Коруин.

— За това имаме цели шест дни.

— Да, но...

— Още не съм ти благодарил, задето накара Чандлър да снесе от мен онези измислени обвинения — прекъсна го Джъстин.

— Няма проблем — вдигна рамене Коруин. — Всъщност те просто нямаха избор.

— Оценявам и постъпката ти да си туриш главата в торбата заради мен. Ако трябваше да седя и да чакам две седмици... щеше да ми е доста трудно. По този начин поне ще правя нещо.

— Да, но... Виж, ако Джин е... ако не е успяла, искам да кажа... отмъщението няма да помогне.

— Зависи какво ѝ се е случило, нали? Ако е загинала при катастрофата... е, за това ще държа отчасти отговорни трофтите. Те твърдяха, че тяхната совалка е невидима за квазаманските детектори. Но ако е пленена... — Лицето му стана сурово. — Даването на един урок на квазаманците няма да я върне, не. Но може да предотврати смъртта на нечие друго дете от техни ръце.

— Не забравяй, че имаш още две дъщери — тихо му напомни Коруин. — Погрижи се да се върнеш.

Джъстин тържествено кимна и се подсмихна.

— Не се безпокой, Коруин. Квазаманците дори няма да разберат какво ги е ударило. — Товарният люк на „Капка роса“ се затвори с приглушен звук. — Е, това е... време е за тръгване. Ти дръж фронта тук.

Джъстин прегърна Коруин набързо, почти хладно и миг по-късно се качи по рампата към главния люк на „Капка роса.“

„Те дори няма да разберат какво ги е ударило“ — мина като ехо през ума на Коруин... Той потрепери от лъжата на тези думи. Джъстин щеше да се постарее квазаманците да разберат какво ги е ударило. Какво и защо ги е ударило.

Дали не беше изпратил брат си да умре на Квазама? Както беше направил с племенницата си.

25.

Джин винаги бе избягвала да прави бърза преценка на хората, но в случая с Радиг Нардин беше силно изкушена да направи изключение.

— Властен тип, нали? — промърмори тя на Доло. Двамата стояха на известно разстояние от мястото, където Нардин шумно надзираваше товаренето на метала.

— Да — съгласи се напрегнато Доло. Джин забеляза, че цялото му внимание и погледът му са насочени към Нардин.

Напрежението около тях беше толкова голямо, че изглежда, можеше да хвърли сянка. Стомахът на Джин се сви. Каквото и да ставаше тук, нещата, изглежда, се развиваха бързо. Тя се дръпна на крачка от Доло, за да има простор за маневриране в случай на нужда. Двамата шофьори и помощници на Нардин бяха... ето там. Наблизо нямаше прикритие, в случай че Нардин реши да се бие...

— Спри! — извика Доло.

Нардин се обърна почти мързеливо към тях — тъкмо бе вдигнал ръка, готов да удари един от изпотените работници на Самън. Погледът му се плъзна оценяващо по дрехите на Доло, после се върна върху лицето му.

— Нима търпиш неподчинение от страна на работниците си, господарю Самън? — викна той.

— Когато има неподчинение — отвърна спокойно Доло, — работникът ще бъде наказан. И аз съм този, който налага наказанията.

За момент двамата млади мъже впериха очи един в друг. После Нардин въздъхна, отпусна ръка, обърна гръб на Доло и се отмести от мястото на товарене.

„Случаен спор? — зачуди се Джин. — Или Нардин се държи така, за да дразни хората.“

— Успокои ли се? — тихо попита тя Доло.

— Да — отвърна той и си пое дъх. — Някои хора просто не знаят как да използват властта си толкова млади.

Джин го погледна. Дали той забелязваше иронията в думите си? Та той бе само деветнадесетгодишен.

— Радиг Нардин високо място ли заема в йерархията на Мангъс?
— попита тя.

— Баща му, Оболо Нардин, е владетел.

— Значи Мангъс е семеен бизнес като вашия?

— Разбира се. — Доло явно беше изненадан, че му задава такъв въпрос.

Последните няколко контейнера бяха натоварени на камиона.

— Колко често идват от Мангъс за тези доставки? — попита тя.

Доло се замисли.

— Приблизително на всеки три седмици. Защо?

Джин кимна към камиона.

— Пътуването в контейнер е може би най-лесният начин да влезе в Мангъс.

Доло замислено смръщи чело.

— Само ако имаш достатъчно време да излезеш преди да заключат всички контейнери в някой склад.

— Заключват ли ги?

— Не зная... никога не съм бил там. Мангъс винаги изпраща свой човек да приеме доставките.

— Това нормално ли е?

— За Мангъс е нормално. Макар че ако си права за онова, което правят там, наистина има смисъл да не пускат селяни да влизат.

— Само селяни ли? Хората от града могат ли да влизат?

— Редовно — кимна Доло. — На всеки две-три седмици Мангъс вкарва работни групи за по една седмица. За прости монтажни операции, предполагам.

— Не разбирам — намръщи се Джин. — Искаш да кажеш, че взимат цялата работна сила отвън?

— Не, не цялата работна сила. Те имат постоянни работници, повечето от тях вероятно членове на рода Нардин. Предполагам, че монтажните операции възникват периодично и те предпочитат през останалото време да не поддържат постоянно работници.

— Това ми изглежда неефективно. Ами ако някои от тези работници междуременно си намерят друга работа и не са свободни, когато потрябват?

— Не зная. Но както казах, това са прости монтажни операции. Обучението на нови работници не е трудно.

Джин кимна.

— Познаваш ли лично някой, който е бил в някоя от тези работни групи?

Доло поклати глава.

— Нали ти казах, че това са само хора от града? Ние знаем за това само благодарение на връзката на баща ми с кмета на Азрас Капарис.

— Вярно... ти ми спомена за него. Той ли ви информира за онова, което става в Азрас и в другите градове?

— Донякъде. Срещу съответна цена, разбира се.

Несъмнено тази цена бе преференциалният достъп до семейната мина на Самънови.

— Останалите политически лидери на Азрас имат ли дял в тази сделка?

— Някои. — Доло вдигна малко неловко рамене. — Както всички други, и кметът Капарис има врагове.

— Хм. — Джин отново погледна високомерния Нардин и в ума ѝ се появи един образ. Питър Тодор от времето на тяхната подготовка като кобри, видимо и нетърпеливо очакващ момента, когато Джин най-после ще се предаде и ще напусне групата. Моментът, когато той ще може да злорадства над нейното поражение. — Има ли някаква причина — внимателно попита тя, — поради която враговете на кмета Капарис да негодуват срещу Милика?

Доло се намръщи.

— Защо например?

Тя се овладя.

— Възможно ли е да им вземате повече за стоката, отколкото те смятат за справедливо?

Доло я погледна сурово.

— Ние не продаваме стоката си по-скъпо, отколкото струва — отвърна студено той. — Нашите продукти са редки и ценни метали с висока степен на чистота. Те са скъпи, независимо кой ги продава.

— Ами какво ще кажеш за семейство Ийтра? — попита Джин.

— Какво искаш да кажеш?

— Те продават дървен материал, нали? Продават ли го по-скъпо на градовете?

— Не, всъщност не — каза Доло. — Фактически по-голяма част от бизнеса с дървен материал се извършва без участието на Милика. Река Сомилари, която минава през главния район на дърводобив на север, тече директно през Азрас, така че голяма част от дървения материал се пуска по реката до местата за обработване. Ийтра всъщност се специализират в производството на някои продукти от дървесина като хартията рела... неща, които повечето търговци на едро с дървен материал не могат да правят добре. При минаването ви над гората вероятно си видяла от кораба дървета рела — ниски, с черни стебла и листа с форма на ромб.

Джин поклати глава.

— Гледах повече какво може да се крие под тях, отколкото самите дървета. Тези дървета редки ли са?

— Не толкова, но хартията, произвеждана от тяхната дървесина, е предпочитана за юридически договори и много се търси. Писането или печатането на свежа хартия от рела дава релефен отпечатък на повърхността, разбираш ли — добави той, — който се запазва. Така че ако по някакъв начин написаното бъде променено, това веднага може да бъде открито.

— Удобно — съгласи се Джин. — И скъпо, предполагам?

— Струва си парите. Защо питаш?

Тя кимна към Нардин.

— Има вид на човек, който е готов да злорадства — отвърна тя. — Чудех се дали очаква да злорадства над селата изобщо или специално над Милика.

— Е... — Доло се поколеба. — Трябва да кажа, че дори между квазаманските села нас ни считат нещо като... не точно изменници, но и не съвсем като част от цялата общност.

— Защото не сте включени в централната подземна комуникационна мрежа?

Той я погледна изненадан.

— Как... О, вярно! Научили сте за нея, когато миналия път окупирахте онова село в Източния ръкав. Да, голяма част се дължи на това. И макар че сега отвъд Голямата дъга израснаха други селища, ние

бяхме едно от първите. — Той я погледна. — Всичко това част ли е от твоето разузнаване?

— Донякъде — призна Джин. — Обаче е свързано и с проблема за Мангъс.

Доло дълго мълча. Джин отмести очи от рампата и се огледа. Беше хубав ден, от югоизток духаше слаб прохладен ветрец. Звучите от работата около тях създаваха приятен фон; към шума от гласовете на работниците се прибавяха подрънкванията на вериги и стърженето на въжета от намиращия се наблизо вход на мината.

Тя почти се стресна, когато погледна на запад и видя стената. Стената и металната мрежа, издигната допълнително от селото срещу високо скачащите рогати леопарди... рогати леопарди, които нейните хора им бяха изпратили.

По предложение на собствения ѝ дядо. По гърба ѝ пробяга внезапна тръпка. „Какво ще си помислят Доло и Круин — чудеше се мрачно тя, — ако научат за ролята на моето семейство в стоварването на това бреме върху тях? Може би затова съм изолирана тук. Може би това е Божието отмъщение?“

— Какво ти е? — попита Доло.

Тя го погледна.

— Разбира се. Просто... си мислех за вкъщи.

Той кимна.

— Двамата с баща ми снощи се чудехме какви ли планове подготвят твоите хора, за да те върнат.

Тя потрепери притеснено.

— Едва ли планират друго освен да извършат възпоменателно богослужение. С разбитите предаватели на совалката няма начин да се свържа с нашия кораб майка. И освен това от видяното от орбита те са предположили, че всички са загинали. Затова ще се върнат на Авентини, ще жалеят за нас известно време, а след това в Директорията ще започнат да дебатираат какво да правят по-нататък. Може би след няколко месеца ще се опитат да пратят друга група. А може да минат и години.

— Говориш язвително.

Джин премигна през сълзи.

— Не, не язвително. Просто... се страхувам как ще го понесе баща ми. Той толкова много искаше да бъде кобра...

— Да бъдеш какво?

— Кобра. Това е правилното име на онова, което вие наричате „демон-боец“. Той толкова много искаше аз да продължа семейната традиция... и сега ще се измъчва дали не ме е тласнал в насока, която не съм искала.

— Наистина ли? — тихо попита Доло.

Много странно, но Джин не се възмути от въпроса.

— Не, той не ме е тласнал. Аз много го обичам, Доло, и може би точно от обич исках да стана кобра. Но, не... аз исках това толкова, колкото и той.

Доло леко изсумтя.

— Жена-боец. Изглежда почти несъвместимо.

— Само във вашата история. Във всички наши светове кобрите са повече цивилни мироподдържащи служители, отколкото бойци.

— Почти каквито бяха мохите за нас — отбеляза Доло.

Джин се замисли, после призна:

— Интересна аналогия.

Той изсумтя, а може би се изкиска.

— Помисли си каква мироподдържаща сила можем да имаме, ако комбинираме двете.

— Кобри и мохи? — Тя поклати глава. — Няма начин. Всъщност понякога съм си мислила, че точно тази възможност най-много е изплашила нашите лидери: идеята, че вашите мохи могат да се разпространят на Авентини и да имаме кобри, управлявани от чуждеземни умове.

— Но ако ги направите по-малко опасни...

— Мохите имат свои собствени приоритети и цели — напомни му Джин. — Страх ме е да си помисля какво биха могли да направят.

— Може би си права — въздъхна Доло. — И все пак...

— Господарю Самън? — извика един глас зад тях. Обърнаха се и Джин видя шофьора на Доло да им маха от вратата на бизнес-центъра на мината. — Търсят те. Било важно.

Доло кимна и се затича да се обади. Джин погледна към Нардин. Мангъс. Мангуста. Самото име показваше, че всички нейни приказки за война между града и селото са неверни. Комплекс с името „Мангуста“ можеше да има само една цел и тя бе извън Квазама. Една мисъл я загложди: трябваше ли да остави Доло и баща му да вярват, че

Мангъс готви заговор срещу селата? Особено след като те можеха да оттеглят поддръжката си от нея, ако научат истината?

— Джасмин Алвентин!

Тя се стресна и се обърна. Доло енергично ѝ махаше от колата. Шофьорът също вече беше седнал зад волана. Сърцето ѝ подскочи и Джин затича към тях.

— Какво има? — попита тя, отвори дясната врата и седна на седалката до Доло.

— Един от нашите хора е видял камион на семейство Телек да влиза през южната врата — отговори Доло. Беше видимо напрегнат. — В каросерията му имало нещо като дънер, завит с някакъв плат, така че да не се вижда.

Джин се намръщи.

— Необичайно дърво, което не желаят никой да види?

— Така мисли нашият съгледвач. Но си помислих, че може да е нещо друго с такава форма, което те още повече желаят да скрият.

Устата на Джин пресъхна. Ракета?

— Това е... лудост — успя да промълви тя. — Откъде може да са взели ракетата?

Доло погледна към шофьора.

— Каквото и да е, искам да го видя.

Шофьорът тръгна по пътя спица, стигна до малкия пръстен и продължи в посока обратна на часовниковата стрелка.

— Най-простият маршрут е да хванем директно по пътя от южната врата до Малкия пръстен — промърмори Доло. — Но в този случай... предполагам, че ще завият по големия пръстен, ще стигнат до секцията на Ийтра, а после ще слязат по пътя до къщата. Какво ще кажеш, Уейлър?

— Прав сте, господарю Доло — кимна шофьорът. — Да обърна ли и да видим дали можем да ги настигнем?

— Обърни.

Шофирайки умело през тълпите пешеходци, Уейлър зави през Вътрешния зелен пояс, пресече пътя от южната врата и продължи към голямата къща, която Доло беше посочил преди няколко дни като дом на семейство Ийтра. Точно пред нея се отклоняваше под ъгъл друг път спица и Уейлър зави по него. Докато се отдалечаваха, Джин погледна към къщата... и видя стражите в ливреи на външните входи...

— Ето го — каза Доло и посочи един камион, който идваше срещу тях. Джин включи оптическите си усилватели да огледа тримата души в кабината. Всичките изглеждаха странно напрегнати, но никой нямаше вид на особено подозрителен към приближаващата ги кола. Минута по-късно двата автомобила се разминаха и Доло и Джин се спогледаха.

От каросерията на камиона наистина стърчеше нещо неприятно цилиндрично. И наистина беше завито с някакъв бял плат.

— Обърни и го последвай — заповяда Доло на Уейлър. — Е, Джасмин Алвентин?

Джин стисна устни, опитвайки се да оцени дължината и диаметъра на предмета.

— Много е голямо, ако е онова, което мислим, че е — каза тя. — При това го превозват много открито.

— Точно така — съгласи се Доло. — Да не говорим, че след като редовно извозват трупи, биха могли да докарат такова нещо, без изобщо да се вижда. Смяташ, че е дърво ли?

Джин прехапа устна. Може би беше възможно дори през плата да открие нещо.

— Нека да опитам нещо — каза тя, подаде глава от прозореца и включи оптическия усилвател за инфрачервена светлина.

Отражателно-радиационният профил на предмета беше ясен и категоричен — въпреки фоновия шум от камиона и паважа нямаше място за две мнения.

— Метал — каза тя.

Доло кимна и се навъси.

— Сигурен съм че разбираш какво означава това. Семейство Ийтра е сключило сделка с Мангъс.

— Или я е откраднало. Което може да създаде неприятности на цялото село.

— Неприятности от агенти, които я търсят да си я върнат! — изсъска Доло.

„Или просто да отмъстят“ — помисли си Джин. Но нямаше смисъл да тревожи Доло и с това.

— Главно — отговори тя. — От друга страна, сега имаме възможност да съберем малко информация, без да се налага да ходим чак в Мангъс.

Той я погледна.

— Сериозно ли говориш? Не можем да влезем в къщата на Ийтра.

— Не съм си й помисляла — отвърна категорично тя. — Затова трябва да действам тук, и то сега.

Той възрази нещо, но Джин беше прекалено заета, за да му обърне внимание. Имаше поне дузина начини да унищожи един камион, но всички те моментално щяха да я разкрият като демон-боец. Отдясно покрай улицата се простираше друг пазар на Милика, препълнен с потенциални свидетели на всичко, което би се опитала да направи.

Потенциални свидетели... но също и потенциална възможност за отвличане на вниманието.

— По-бързо — заповяда тя на шофьора. — След минута искам да го задминем.

— Господарю Доло? — попита той.

— Изпълнявай — отвърна Доло. — Какво си намислила, Джин?

— Когато минем покрай камиона, ще скоча в него — отвърна тя, свали стъклото и загледа пазарните павилиони напред. Там някъде трябваше да намери онова, което търсеше...

Да... вдясно до улицата на петдесет метра напред шестима купувачи оживено разговаряха с продавач на храна и напитки... четирима бяха с мохи на раменете.

— По-бързо! — заповяда тя на Уейлър. — Доло Самън, ще те срещна при къщата. — Вече доближаваха камиона. Джин активира системата за търсене и захващане и се прицели в три от мохите. Знаеше, че даже и на дневна светлина е рисковано да стреля дори с маломощните лазери на кутретата си. Но не можеше да направи нищо освен да кръстоса мислено пръсти и да се моли никой да не я забележи. Сега бяха точно зад камиона и Уейлър вече беше започнал да го изпреварва... и когато минаха покрай павилиона за храна, Джин стреля три пъти.

Стана точно както беше предполагала. Крясъците на птиците разцепиха въздуха като три сирени, следвани непосредствено от рева на трима души. Опърлените мохи яростно връхлитаха от въздуха и всички побягнаха да търсят убежище от неочаквано освирепелите птици. И когато цялата тази суматоха остана зад нея, Джин отвори

вратата. За миг се задържа на стъпалото, за да запази равновесие, после затвори вратата и се хвърли напред. Координацията ѝ беше идеална: Уейлър тъкмо изпреварваше и нейната страна на колата беше в мъртвия ъгъл на огледалото за обратно виждане на камиона. Тя скочи, хвана се за една от отворените задни врати, издърпа се нагоре и се настани на сянка в каросерията.

Пое дълбоко дъх. Нямахше никакво време. След пет минути или дори по-малко камионът щеше да стигне до къщата на Ийтра и ако дотогава не слезеше, вероятно щеше да трябва да си пробива път със стрелба. Тя коленичи до цилиндъра, разкъса белия плат... и замръзна.

Платът не беше обикновено платно. Беше лек и плътен, завързан за цилиндъра с въжета.

Парашут.

Цилиндърът под него беше гладък и бял, с черни следи от обгаряне по повърхността. Следи, които не можеха да скрият надписа върху свободно закрепения панел за достъп:

ТРАНСПОРТЕН КОНТЕЙНЕР 6-КХ:

САМО ЗА ПРАВИТЕЛСТВЕНИ ПРАТКИ.

„Божичко! — помисли си тя и изтръпна. — Семейство Ийтра нито са купили, нито са откраднали ракета. Те са намерили нещо много по-лошо: прощален подарък от «Южен кръст».“ Подарък за нея!

26.

Цяла секунда умът ѝ сякаш беше в лед. Съществуването на капсулата беше достатъчно лошо, но попадането ѝ в ръцете на квазаманците бе още по-лошо. В мига, в който Ийтра разберяха какво са намерили и съобщиха на властите...

А тя разполагаше с може би не повече от три минути да намери начин да предотврати това. Джин стисна зъби, зарови пръсти под края на панела за достъп и го отвори.

Съдържанието не я изненада: пакети с храна за аварийна ситуация, леки одеяла, санитарни пакети, раница и съд за вода... всички неща, от които се нуждае един корабокрушенец на враждебна територия, за да оцелее. И всички ясно надписани на английски.

Което означаваше, че ако по някакъв начин успееше да заличи надписа от външната страна на капсулата, нямаше да спечели нищо. Освен ако не можеше напълно да унищожи съдържанието ѝ...

По бузата ѝ се стече струйка пот. Тя зарови из пакетите, проучваше съдържанието им и отчаяно се мъчеше да измисли нещо. Лазерите ѝ не бяха конструирани за запалване на такъв вид огън, но ако бяха изпратили някакво гориво за готвене...

Блуждаещите ѝ пръсти напипаха нещо, което прошумоля — сгънато парче хартия. Тя се намръщи, извади го и го отвори. Беше съобщение. Кратко.

Не можем да слезем при теб. Ако можеш да издържиш, ще се върнем и ще ти помогнем колкото се може по-бързо. Ще слушаме да ни се обадиш по изгрев, по пладне, по залез и в полунощ местно време. Ако ни изпратиш сигнал, ще слезем и ще те намерим.

Кураж!

Капитан Риверо Коджа

Джин прехапа устна. „Ще слезем и ще те намерим.“ — Представи си как цяло отделение кобри стреля безразборно в Милика, докато се опитват да я намерят... Изруга тихо и зарови в пакетите с подновена енергия — търсеше предавателя, за който Коджа намекуваше, че е в пратката. Но той или беше някъде надълбоко...

Или работниците на Ийтра, които бяха намерили капсулата и я бяха отворили, вече го бяха извадили.

По дяволите. Той трябваше да е там, само на няколко метра от нея, в кабината на камиона... За миг тя си представи как взривява кабината с бронебойния си лазер, как стреля със звуковото оръжие да зашемети хората вътре и да вземе предавателя...

И после се скрива в гъстата гора. А Самънови отиват на съд за предателство.

Разгневена, Джин отхвърли тази мисъл. Предавателя го нямаше, край. Тя пхна бележката на Коджа в джоба си, върна капака за достъп на мястото му и отиде до задната страна на каросерията. Камионът направи остър десен завой и тя се хвана за вратата, за да не падне. Бяха завили...

Което означаваше, че камионът е напуснал пътя-спица и всеки момент щеше да стигне до къщата на семейство Ийтра. Джин облиза устни и надзърна през пролуката между вратите. Дали имаше нещо, което да използва за отвличане вниманието на хората наоколо? Имаше много пешеходци и след като скочеше от камиона, тя можеше лесно да се смеси с тълпата. Но нищо не можеше да направи, за да прикрие самото скачане. Джин стисна зъби, приготви се и когато камионът рязко намали, скочи. Тича няколко крачки, спря, после се обърна и бързо тръгна в обратна посока, оставяйки зад гърба си къщата на Ийтра.

Не последваха никакви викове. Чу как камионът спря за малко и след това отново тръгна, последван от бръмченето на затваряща се врата.

Круин Самън остави смачканото листче на бюрото си и я погледна.

— Така — каза той. — Като че ли настъпва краят на твоята анонимност.

— Така изглежда — кимна Джин.

— Не разбирам защо — възрази Доло от обичайното си място малко зад баща си. — Ийтра не могат да ти създадат неприятности, докато не представят на шахни някакво доказателство. Защо просто не проникнеш в дома на Ийтра тази нощ и не разрушиш или откраднеш капсулата?

Джин поклати глава.

— Няма да стане. Преди всичко има голяма вероятност дотогава съдържанието на капсулата да е разпръснато из цялата къща и няма никаква гаранция, че ще мога да събера всичко. И което е по-важно, самият факт, че съм влязла и излязла в една охранявана къща, без да бъда хваната, ще е достатъчно доказателство, че не съм обикновен чуждоземец, а демон-боец. А ние не искаме да създадем такава паника, нали?

— Значи Ийтра ще информират шахни, че при нас тайно е кацнал чуждоземец. — Круин не свалеше очи от лицето на Джин. — И за своята бдителност и патриотизъм Ийтра ще спечелят още престиж. Така ли ще ни помогнеш да ги поставим на мястото им?

— Разбирам, че имате свои собствени приоритети, Круин Самън — каза Джин студено, — но според мен е по-добре да забравите, че Самънови могат да пострадат, и вместо това да се съсредоточите върху проблемите, които може да създаде всичко това на Милика.

— Проблемите, които всичко това може да създаде на теб, искаш да кажеш — отвърна Круин. — Ние от Милика нямаме вина, Джасмин Моро, ако сме измамани от хитър чуждоземец и сме му предложили гостоприемството си.

— Значи ли това, че анулирате нашата сделка? — попита Джин.

Той поклати глава.

— Не, ако не е наложително. Ако обаче стане ясно, че залавянето ти е сигурно, няма да допусна семейството ми да бъде съсипано. — Той се поколеба. — И ако шахни научат за теб... най-малкото ще те предупредя да напуснеш къщата ми.

За да няма престрелки в къщата на семейство Самън! Това беше всичко, което можеше да очаква при създалите се обстоятелства... и вероятно повече, отколкото би могла да получи другаде.

— Мисля, че сте доста честен с мен — каза тя.

— Във всеки случай повече, отколкото ти с нас — каза Круин Самън.

Стомахът на Джин се сви.

— Какво имате предвид?

— Имам предвид истинското ти име — отвърна спокойно той. — И връзката на това име с Мангъс.

Джин почувства неочакван хлад в стаята и погледна към Доло. Той отвърна спокойно на погледа ѝ; лицето му, също като това на Круин, бе непроницаемо.

— Никога не съм ви лъгала — отвърна тя, без да сваля очи от Доло. — И двамата.

— Премълчаването на истината не е ли лъжа? — тихо попита Доло. — Ти разбираш значението на думата мангуста, но не ни го каза.

— Ако нарочно съм искала да го скрия, защо изобщо ви казах, че ни наричат кобри? — възрази тя. — Истината е, че не го смятах за толкова важно.

— Не е важно ли? — изсъска Круин. — Мангуста едва ли е име на място, което иска просто да господства над квазаманските села. И ако Мангъс е истински опит за съпротива срещу нашите общи врагове, как може семейство Самън да ти помогне да го унищожиш?

— Аз не искам да го унищожа...

— Пак полуистини — отвърна Круин. — Може би ти лично не искаш, но след теб сигурно ще дойдат други, които ще го сторят.

Джин пое дълбоко дъх. „Спокойно, момиче! Съсредоточи се и мисли трезво.“

— Вече ви казах, че не зная какво ще направят моите хора с моя доклад... и подчертавам, че мирните отношения с Квазама са предпоставка за връщането ви в Космоса. Но ако шахни имат намерение да ни нападнат, наистина ли мислите, че ще го направят без поддръжката на цяла Квазама? Или казано другояче, няма ли да искат и градовете, и селата да дадат всичките си ресурси и човешки сили?...

— Джин за миг погледна Доло. — Независимо дали вие искате, или не?

Круин мълчеше и я гледаше. Тя си наложи да издържи погледа му.

— Отново се опитваш да докажеш, че Мангъс представлява директна заплаха за нас — каза той. — И отново без никакво

доказателство.

— Такова доказателство може да се намери само в Мангъс — отговори Джин и почувства, че топката в стомаха ѝ започва да се отпуска. Каквото и да бе мрачното ѝ предчувствие, беше ясно, че Круин е достатъчно умен, за да разбере, че в описания от нея сценарий има много истина, за да го пренебрегне напълно. — Единственият начин да сме сигурни е да влезем там и да се уверим лично.

— Да влезем там? — На устните на Круин се появи язвителна усмивка. — Колко бързо се преобразяваш от чуждоземец в квазаманец, Джасмин Моро. И не ти ли минава през ума, че след като влезеш в Мангъс, ще поставиш вашите приоритети пред нашите?

Джин стисна юмруци.

— Обиждате ме, Круин Самън — озъби се тя. — Аз не си играя с живота на хората... нито на моя народ, нито на вашия. Аз искам да зная дали Мангъс застрашава някого... Авентини или Квазама... Това е моят единствен приоритет.

За момент Круин само я гледаше, после тихо каза:

— Мислех, че си боец, Джасмин Моро. Сега виждам, че съм сбъркал.

Тя примигна.

— Не разбирам.

— Бойците — все така тихо продължи той — не се интересуват от хората, които им е заповядано да убият.

Джин потръпна от възмущение. Не беше искала да убеждава Круин толкова разпалено... и определено не бе искала да каже, че благосъстоянието на Милика наистина е нейна грижа. Напомни си строго, че е тук само с една цел: да научи дали световите на кобрите са застрашени. Ако една група квазаманци се готвеше да избие друга, това не я засягаше.

Само че я засягаше.

И за първи път беше принудена да признае този факт пред себе си. Тя беше живяла с тези хора; беше живяла с тях, беше яла тяхната храна, беше приела тяхната помощ и гостоприемство... и нямаше начин просто да им обърне гръб и да си тръгне. Круин беше прав — тя не беше боец.

Което значеше, че не е кобра.

Джин гневно примигна, за да не видят сълзите ѝ. Всъщност това нямаше значение — тя вече така беше оплескала работата, че никакъв друг провал не би имал съществено значение.

— Няма значение какво съм или не съм — озъби се тя. — Сега единственото важно нещо е дали ще ми помогнете да вляза в Мангъс, или ще трябва да се справя сама.

— Аз вече ти обещах помощта си — каза студено Круин. — С този си въпрос ти ме обиждаш.

— Е, днес, изглежда, е ден на обиди — каза уморено Джин. Преживяванията от борбата избледняваха и оставяха след себе си само умора.

— Доло говореше за работни групи, набирани в Азрас. Можете ли да помолите вашия приятел кмета да ме включи в една от тях?

Круин погледна сина си.

— Може би е възможно — каза той. — Ще ми трябва обаче една седмица да го уредя.

— Не можем да загубим толкова много време — каза Джин. — Трябва да вляза и да изляза от Мангъс през следващите шест дни.

— Защо? — намръщи се Круин.

Джин кимна към писмото на Коджа върху бюрото.

— Защото тази бележка променя всичко. Сега няма да има половин година дебат дали да изпратят тук друга група. Коджа веднага се е върнал на Авентини и щом съберат спасителен екип, ще тръгнат насам.

Круин стисна устни.

— И кога ще пристигнат?

— Не зная точно. Може би след седмица.

— След седмица? — възкликна Доло.

— Лошо — съгласи се Круин. — Но можеше да е и по-лошо. С новата доставка на метал за Мангъс оттам скоро ще поискат допълнителни работници.

— Колко скоро? — попита Джин.

— В рамките на шестдневния ти срок, предполагам — отвърна Круин. — Още следобед ще пратя съобщение до кмета Капарис и ще го попитам дали в една от групите може да бъде включен член на моето семейство.

— Моля те, попитай го дали може да включи двама души — тихо каза Доло.

Круин повдигна вежди.

— Благородно желание, синко, но необмислено. Поради каква причина... освен любопитство... трябва да ти позволя да придружиш Джасмин Моро в това пътуване?

— По причина, че тя все още познава Квазама съвсем слабо — отвърна Доло. — И по хиляди начини може да се издаде, че е чуждоземка. И което е още по-лошо, след като е вътре може да не научи или дори да не забележи нещо жизненоважно.

Круин погледна Джин.

— Имаш ли нещо против?

— Ще се справя самичка — отвърна хладно тя. — Благодаря ти за предложението, Доло, но нямам нужда от ескорт.

— Неговите аргументи не са ли валидни? — настоя Круин.

— Не непременно — призна Джин. — Но рисковете са по-големи от ползата. Тук вашето семейство е добре известно и вероятно почти толкова в Азрас. Дори и със средствата за дегизиране, с които съм снабдена, има голяма вероятност Доло да бъде познат от някого в работната група, от Радиг Нардин например. И тогава и аз ще бъда разкрита. — Тя се поколеба — не, по-добре бе да не го казва.

Круин видя колебанието ѝ и я подкани:

— И?...

Джин стисна зъби.

— И ако възникне проблем... аз имам много по-голям шанс да се измъкна самичка, отколкото ако Доло е с мен.

В следващия момент съжали, че не си е държала устата затворена, защото Доло я изгледа сърдито и викна:

— Не се нуждая от защитата на една жена! И ще дойда с теб в Мангъс.

Със свито сърце Джин разбра, че повече няма място за спор. Логиката ѝ беше неоспорима, но поставена срещу емоциите на засегнатото мъжко честолубие, тя нямаше изход.

— В такъв случай — въздъхна тя, — за мен ще бъде чест да ми правиш компания и да ме защитаваш.

Едва много по-късно ѝ дойде наум, че може би тя беше допуснала същото нерационално мислене... че може би самото

забравяне на нещо толкова основно за Квазама като мъжкото самолюбие показваше, че наистина знае твърде малко за Квазама, за да се справи в Мангъс сама.

Потискаща мисъл.

27.

— Разгледах записите от този следобед — каза Доло — и ми се струва, че предположението на баща ми е малко песимистично. Най-много след два до три дни Мангъс ще поиска Азрас да събере работна група.

Джин кимна мълчаливо. Вървяха през тъмния вътрешен двор към успокояващия ромон на фонтана. „Странно — мислеше си тя — колко лесно човек може да свикне с едно място и да го чувства познато и комфортно. Прекалено комфортно може би?“ Лейн ги беше предупреждавал срещу загубата на скритото настроение на умерена параноя, която всеки боец на вражеска територия трябва да поддържа, и тя си спомни как тогава мислеше за невъзможно някой в такова положение да се отпусне толкова много. Сега, изглежда, правеше точно това.

Което още повече налагаше да тръгне към Азрас и Мангъс колкото се може по-скоро.

— Защо мълчиш? — попита Доло.

— Просто си мисля колко спокойно е тук — отвърна тя. — Милика изобщо. И вашата къща в частност. Почти ми се ще да можех да остана.

— Не се впечатлявай много от това — изсумтя той. — Ако поживееш с нас няколко месеца, бързо ще разбереш, че тук не е такъв рай, какъвто си мислиш. — Той се спря. — Значи... какво е вероятно да направят вашите хора, ако се окаже, че си права? Че за теб трябва да отмъстят на Мангъс?

Джин вдигна рамене.

— Може би отчасти зависи от това вие какво ще направите.

Той се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Доло Самън, не се прави на наивен. Ако Мангъс не е заплаха за Милика, ти и твоят баща нямате никакво основание да ми помагате. Дори фактически имате всички основания да ме предадете.

Той я погледна строго.

— Самънови държат на семейната си чест, Джасмин Моро. Ние се заклехме да те защитаваме и ще изпълним сключената сделка. Независимо от всичко.

Тя въздъхна.

— Зная. Но нас ни... предупредиха да не се преверяваме.

— Разбирам — каза Доло. — Обаче не ти остава друго освен да приемеш честната ми дума.

— Така е. Но не съм длъжна това да ми харесва.

В тъмнината ръката му плахо потърси нейната. Това ѝ върна спомените за Мендър Сан и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Ние не искаме да бъдем ваши врагове, Джин Моро — тихо каза Доло. — Имаме си достатъчно много тук, на Квазама. И се бием с тях отдавна. Не сме ли заслужили правото си на малко отдиш?

Тя въздъхна. През ума ѝ преминаха мисли за Селиан... и за баща ѝ и чичо ѝ.

— Да. Както са заслужили и всички останали, които познавам.

Продължиха да се разхождат из вътрешния двор и да мълчат, заслушани в нощните звуци на Милика извън къщата.

— Какво означава името ти? — неочаквано попита Доло. — Зная, че Джасмин е име на цвете от старата Земя, но единственото значение на Джин, което съм чувал, е за духовете от приказките.

Бузите ѝ пламнаха.

— Това е прякор, даден ми от баща ми като малка, казваше, поне на мен, че било съкращение от Джасмин. — Тя облиза устни. — Може би наистина означава това... но когато бях осемгодишна, в градската библиотека намерих една магнитна карта от стария човешки Доминион с няколко хиляди имена и техните значения. В нея Джин се обясняваше като старо японско име, означаващо „свръхпревъзходен“.

— Наистина ли? — промърмори Доло. — Моите поздравления към баща ти за това име.

— Може би е доста пресилено — призна Джин. — В списъка беше отбелязано, че рядко се дава, защото неговото значение поставяло прекалено големи изисквания към човека.

— И оттогава се стараеш да живееш така, че да го оправдаеш?

Често бе мислила за това.

— Не зная. Възможно е. Спомням си, седмици след това имах чувството, че всички ме гледат очаквателно, сякаш се надяват да направя нещо свръхпревъзходно.

— И сега си на Квазама. И продължаваш да се опитваш да оправдаеш името си.

— Е, чак пък толкова... Поне се опитвам да направя така, че баща ми да се гордее с мен.

— Разбирам го може би по-добре от теб — каза Доло. — Нашите семейства не са толкова различни, Джин Моро.

Някакво трепване в един от прозорците над тях привлече вниманието на Джин и я освободи от задължението да търси добър отговор.

— В кабинета на баща ти има някой — каза тя и посочи.

Доло настръхна, после се успокои.

— Един от нашите хора... куриер. Навярно носи отговор от кмета Капарис на изпратеното тази сутрин писмо.

— Хайде да отидем и да разберем — каза Джин и тръгна към вратата. Доло имаше вид сякаш го теглят насила. — Ако нямаш нищо против — бързо добави тя.

Последното очевидно удовлетвори мъжката му гордост и напрежението му се стопи.

— Разбира се. Да тръгваме.

Доло поведе Джин по празните коридори към кабинета на баща си със смесено чувство на объркване и вина. Всички вече се бяха прибрали по стаите си и коридорите ехтяха от стъпките им. „Трябваше да я върна в апартамента ѝ преди половин час — мислеше си той и се надяваше, че червенината на бузите му не се вижда. — Татко сигурно ще се разсърди.“ За момент потърси някакво извинение да я отведе на нейния етаж, но не му дойде наум нищо, което да не звучи нелепо или скалъпено.

Когато стигнаха до вратата на Круин Самън, стражът пред нея вдигна пръсти до челото си каза:

— Господарю Самън. С какво мога да ти услужа?

— Куриерът, който дойде при баща ми... още ли е вътре? — попита Доло.

— Не, преди малко излезе. Искаш да говориш с него ли?

Доло поклати глава.

— Не, искам да говоря с баща си.

Стражът отново кимна и се обърна към интеркома.

— Господарю Самън, Доло Самън и Джасмин Алвентин са тук и искат да те видят. — Последва отговор и стражът каза: — Можете да влезете.

Ключалката изтрака.

Круин Самън седеше пред бюрото си с перо в ръка. Изглеждаше странно напрегнат.

— Какво има, синко? — попита Круин Самън, когато влязоха.

— Видяхме от вътрешния двор, че е пристигнал куриер, татко — каза Доло и се поклони. — Помислих, че може да има новини от Азрас.

Лицето на Круин стана още по-строго.

— Да, така е. Кметът Капарис е намерил квартира за двама души и обещава да помогне за включването ви в работната група, когато Мангъс съобщи за нейното набиране.

— Чудесно — каза Доло и се намръщи. Изражението на баща му... — Нещо лошо ли се е случило, татко?

Круин облиза устни и като че ли пое дълбоко дъх.

— Ела тук, Доло — въздъхна той.

Доло притеснено стисна ръката на Джин и пристъпи към бюрото на баща си.

— Прочети това — каза Круин Самън и му подаде един лист, без да го поглежда в очите. — Имах намерение да ти го дам утре сутрин, един час преди зазоряване. Но сега...

Доло предпазливо взе листа. Сърцето му се беше свило. Какво бе разстроило баща му така?

ДОЛО,

В МОЕТО ПИСМО ДО КМЕТА КАПАРИС ТОЗИ СЛЕДОБЕД АЗ ГО ИНФОРМИРАХ, ЧЕ СЕМЕЙСТВО ИЙТРА СА ОТКРИЛИ ЧУЖДОЗЕМЕН АРТЕФАКТ. ТОЙ НА СВОЙ РЕД МЕ ОСВЕДОМИ, ЧЕ МОЕТО СЪОБЩЕНИЕ Е БИЛО ИЗПРЕВАРЕНО ОТ ШАХНИ,

КОИТО ЩЕ ИЗПРАТЯТ ГРУПА ДА РАЗПИТА ИЙТРА ЗА ТЯХНОТО ОСНОВАНИЕ ДА НЕ GI ИНФОРМИРАТ ЗА ТОЗИ АРТЕФАКТ.

ТИ И ДЖАСМИН МОРО ЩЕ ТРЯБВА ДА ТРЪГНЕТЕ ВЕДНАГА ЩОМ СТАНЕ ВЪЗМОЖНО — ТВЪРДЕ МНОГО ХОРА ИЗВЪН НАШЕТО СЕМЕЙСТВО СА Я ВИЖДАЛИ, ЗА ДА ОСТАНЕ СКРИТА ТУК. ПРИГОТВЕНА Е КОЛА ЗА ВАС, СЪДЪРЖАЩА ВСИЧКО НЕОБХОДИМО ВИ ЗА ЕДНА СЕДМИЦА ПРЕСТОЙ В АЗРАС. КМЕТЪТ КАПАРИС ПРЕДЛАГА, ДОКАТО ЧАКАТЕ МАНГЪС ДА ЗАПОЧНЕ ДА НАЕМА РАБОТНИЦИ, ДА ИЗПОЛЗВАТЕ НЕГОВАТА КЪЩА ЗА ГОСТИ.

БЪДИ ВНИМАТЕЛЕН, СИНКО, И НЕ ВЯРВАЙ НА ДЖАСМИН МОРО ПРЕКАЛЕНО МНОГО.

КРУИН САМЪН

Доло вдигна поглед от листа и погледна баща си и попита:

— Защо? — сърцето му сякаш чукаше в ушите.

— Защото беше необходимо — отговори Круин. Погледът му обаче опровергаваше казаното.

— Нямах право, татко. — Гласът на Доло трепереше от яд и срам. „Самънови държат на семейната си чест — беше казал той на Джин преди малко. — Ние се заклехме да те защитаваме...“ — Ние имаме сделка с Джасмин Моро, която тя не е нарушила.

— И която аз също не съм нарушил, Доло Самън. Нали искахте да отидете в Азрас. Сега това просто ще стане по-скоро, отколкото очаквахме.

— Ти се закле да не я предаваш.

— Не съм я предал! — тросна се Круин. — Можех да кажа на кмета Капарис всичко за нея, но не го направих. Можех да скрия и от двама ви, че шахни изпращат следователи. И това не направих.

— Красивите думи не скриват истината — озъби се Доло. — Истината е, че ти се закле да ѝ осигуриш защитата на нашия дом. А сега я лишаваш и от нашия дом, и от нашата защита.

— Внимавай какво приказваш, Доло Самън — предупреди го баща му. — В думите ти се долавя опасна липса на уважение.

— Думите ми са отражение на мислите ми — отвърна Доло. — Срамувам се от семейството си... и от баща си.

Двамата дълго се гледаха и мълчаха. И изведнъж Доло чу гласа на Джин и почти подскочи.

— Мога ли да видя това? — тихо попита тя.

Без да промълви и дума, той ѝ подаде листа. „Идва краят на света — някъде отдалеч прозвуча в главата му. — Отмъщението на предадения демон-боец.“ Спомни си за обезглавения от нея рогат леопард и му се догади...

Сякаш мина безкрайно много време преди тя да му върне листа и да погледне Круин.

— Кажете ми — промълви тихо Джин, — щеше ли семейство Ийтра да задържи дълго тайната за капсулата?

— Съмнявам се — отвърна Круин Самън. Гласът му беше спокоен... но Доло видя в очите на баща си следи от собствените си стракове. — Щом разкрийт всички тайни на капсулата, те сами щяха да съобщят на шахни.

— До една седмица ли?

— Вероятно по-рано — отговори Круин.

Тя погледна Доло.

— Съгласен ли си?

— Да — каза Доло. — С това Ийтра щяха да се издигнат в очите на шахни и все пак първи да разгледат всичко ценно в капсулата.

Джин отново се обърна към Круин и каза:

— Разбирам. Наистина беше неизбежно накрая да бъде прогонена от Милика.

Доло не се усети, че е задържал дъх.

— Ти... не разбирам. Ти не се сърдиш?

Джин се обърна към него и той се сви от горящия в очите ѝ огън.

— Казах, че беше неизбежно — отвърна тя — и че разбирам. Не съм казала, че не се сърдя. Баща ти няма право да върши такова нещо, без първо да се посъветва с мен. Можехме да тръгнем следобед и вече да сме се скрили на сигурно място в Азрас. При дадените обстоятелства, ако чакаме да съмне, има голяма вероятност да бъдем заловени. Дотогава те не само ще са обкръжили Милика, но и наоколо

ще летят самолети да търсят разбитата совалка. И ще издигнат бариери по пътя. Което означава, че трябва да тръгнем още сега. Веднага. Поне аз трябва да тръгна. Ти можеш да останеш, ако искаш.

Доло скръцна със зъби. При нормални условия беше страшна обида тя да му предлага да се откаже от думите си. Но при създадите се обстоятелства беше заслужено.

— Казах, че ще дойда с теб, Джасмин Моро и ще го направя. — Той погледна баща си. — Провизиите, за които спомена, приготвени ли са?

— Вече са в колата. — Круин стисна устни. — Доло...

— Ще се опитам да ти се обадя, когато се сформира работната група — прекъсна го Доло. Не беше в настроение да е учтив. — Надявам се, че дотогава поне ще успееш да задържиш всякакви разследвания, отнасящи се до самоличността на Джасмин Моро.

— Можеш да си сигурен — обеща Круин Самън.

Доло кимна. Беше огорчен. Обещанието на баща му... чиято дума винаги му се бе струвала неизменна като природните закони. Да види тази дума съзнателно нарушена беше като да изгуби част от себе си.

И всичко това заради тази жена. Жената, която не само не беше от Самънови, но всъщност беше враг на неговия свят. Идеше му да заплаче... или да мрази.

Той стисна зъби и пое дълбоко дъх. „Ние се заклеваме да те защитаваме — бяха й казали — и ще удържим на думата си.“

— Хайде, Джин — каза високо той. — Да се махаме оттук.

28.

Джин знаеше, че през деня от Милика до Азрас с кола се стига за един час. През нощта, тъй като Доло караше малко по-бавно, пътуването продължи половин час по-дълго, в резултат на което пресякоха река Сомилари и влязоха в града почти в полунощ.

— Сега накъде? — попита Джин и се взря малко нервно в пустите улици. Последното нещо, което искаше, беше да изглеждат подозрителни.

— Отиваме в апартамента, който кметът Капарис ни предлага, разбира се — отвърна Доло.

— Изпрати ли ти ключа, или трябва да будим някого?

— Изпрати ми комбинацията — отвърна Доло. — В Азрас повечето съвременни домове използват цифрови ключалки. По този начин единственото, което трябва да направят обитателите, когато напуснат къщата, е да сменят комбинацията.

Което беше в основата си същото като използваната в световите на кобрите система.

— Ясно — каза Джин. Чувстваше се малко глупаво. Минаха през центъра на града, продължиха към източната част и спряха пред голяма постройка, наподобяваща къщата на Самънови в Милика. За разлика от нея обаче, тази беше разпределена на апартаменти, които, ако се съдеше по техния, не бяха значително по-големи от предоставения ѝ от семейството на Самън двустаен апартамент. Имаше малка кухня, дневна и баня.

Единична баня.

— Нищо чудно, че хората от града негодуват срещу нас — отбеляза Доло и остави багажа в ъгъла на дневната, за да надникне в другите стаи. — В моето семейство средният работник от обслужващия персонал живее на по-голяма площ.

— Сигурно е жилище на хора от долната класа — промърмори Джин. Дойдоха ѝ наум сто начина за разглеждане на въпроса, но

нямаше смисъл да се впуска в подробности. — Виждам обаче, че има само едно легло.

Един дълъг момент той просто я гледаше... не тялото, отбелязая тя, а лицето.

— Да — отвърна най-после Доло. — Всъщност не беше необходимо да те моля.

— Толкова ли са лесни квазаманките? — попита тя без заобикалки.

Доло стисна устни.

— Понякога забравям колко си различна... Не, квазаманките не са лесни; просто са реалистки. Те знаят, че жената не се чувства добре без мъж... и като наследник на влиятелно семейство аз не съм точно онзи, на когото искат да откажат.

Тръпка на отвращение пробяга по гърба на Джин. За секунда учтивата обвивка около Доло се пропука и под нея се показва нещо далеч по-малко привлекателно. Богат, силен, разглезен... той навярно бе постигнал своето в живота още с раждането си. На Авентини този тип хора винаги израстваха в егоистични, незрели възрастни. На Квазама разпространяващото се навсякъде мъжко презрение към жените, изглежда, беше много по-лошо.

Джин отърси от ума си тази мисъл. „Това е различна култура — напомни си строго тя. — Тези допускания и екстраполации тук може би не са валидни.“ Беше видяла неговата дисциплинираност по отношение на семейния бизнес; част от това навярно се бе просмукала и в личния му живот.

Но вярно или не, тук и сега тя трябваше да формулира точно основните правила в отношенията помежду им.

— Така — каза хладно тя. — Означава ли това, че ти злоупотребяваш с властта на семейството си и използват млади жени, които нямат никакъв избор? И още по-лошо — с намек, че някой ден можеш да се ожениш за някоя от тях? Рогатите леопарди поне са честни към жертвите си.

Очите на Доло блеснаха от гняв.

— Твоят народ не знае нищо за нас — озъби се той. — И още по-малко за мен. Аз не използвам жените като играчки. Нито правя предложения, които не възнамерявам да изпълня. Но ти би трябвало да го знаеш... иначе защо ще съм тук?

— Тогава няма никакъв проблем — тихо каза тя. — Никакъв. Огънят в очите на Доло бавно изгасна.

— Сега ти си тази, която си играе с мен — каза тихо той. — Аз рискувам чест и положение за теб, а в отговор ти предизвикваш в мен гняв, който да прогони всички чувства.

— Това ли е причината, поради която дойде с мен? — контрира го тя. — И при първия удобен случай ми го каза? Ако приема твоите ухажвания, няма ли един ден да се питаш дали не съм те манипулирала в тази насока?

За момент Доло я гледа мълчаливо. После въздъхна.

— Може би. Но така по-добре ли е? Може би сега ти ме манипулираш посредством загадъчността си, загадъчност, която може да изчезне, ако в отношенията си с един мъж се окажеш с обикновено женско поведение.

Джин поклати глава.

— Аз не те манипулирам, Доло Самън. Ти ми помагаш по лични причини, които вече сме обсъждали. А и си достатъчно интелигентен, за да вземеш решение под влияние на хормоните си.

Той се усмихна горчиво.

— Излиза, че е въпрос на чест да стоя далеч от теб като жена. Добре си играеш игричките, Джасмин Моро.

— Това не е игричка...

— Няма значение. Резултатът е един и същ. — Той ѝ обърна гръб, нахвърли се с ожесточение върху торбите, които бяха донесли, и започна да рови в тях. — Сега най-добре да поспиш — утре ще трябва да ставаме рано за богослужение. — Доло измъкна едно одеяло, отиде до дивана в дневната и се приготви за лягане.

„Богослужение? — зачуди се Джин. — В Милика нямаше такова нещо. В този свят само на определени места ли се провежда богослужение?“ Тя отвори уста да попита... но идеята да продължат разговора не ѝ се стори добра.

— Разбирам — каза тя. — Лека нощ, Доло.

Той само изсумтя нещо. Джин стисна устни, обърна се, отиде в спалнята и затвори вратата.

Седя дълго на леглото. Чудеше се дали не се е държала погрешно. Наистина ли щеше да е толкова лошо, ако беше приела ухажванията му?

Да, разбира се, че щеше да бъде лошо... защото щеше да го направи от користи подбуди. Може би за да избегне спора с него или да се отблагодари на семейството му за гостоприемството, или дори цинично да си осигури сътрудничество като го обвърже емоционално.

Нейното оборудване на кобра ѝ осигуряваше арсенал от страхотни оръжия. Тя нямаше намерение да включва в този списък и тялото си.

Надяваше се, че един ден Доло също ще го разбере.

Доло се събуди малко подир изгрев слънце. Използваха един подир друг банята и излязоха на улицата.

През деня Азрас беше поразително различен от онова, което Джин беше видяла през нощта. Подобно на градовете, които чичо ѝ Джошуа беше видял при своето посещение на Квазама, долните части на сградите в Азрас бяха изрисувани така, че да приличат на гора. А над тази окраска блестяха от белота, грижливо поддържани, което свидетелстваше или за богат бюджет на градската управа, или за силна гражданска гордост, или и за двете.

Вниманието ѝ обаче привлякоха най-много хората.

Бяха цяла тълпа, поне триста души, и всичките вървяха в същата посока като нея и Доло. „Всичките отиват на богослужение?“ — зачуди се Джин.

— Къде отиваме? — тихо попита тя.

— В една саджа в града — отговори Доло. — В петък всички... дори гостите на града... отиват на богослужение.

Саджа. Думата ѝ беше позната. В следващия миг си спомни. При първата обиколка в селото Доло ѝ беше показал саджата в Милика, но тогава тя все още се предоставяше за квазаманка и не беше посмяла да попита какво значи това. Но защо не бяха ходили на богослужение в Милика?... Ах, разбира се! Вероятно този тип богослужение се провеждаше само в определен ден от седмицата, а единствения петък в Квазама тя беше прекарала на легло.

От което веднага произтече друг проблем: тя нямаше ни най-малка представа къде я води Доло нито как трябва да се държи там.

— Доло, аз не зная нищо за вашето богослужение.

Той се намръщи.

— Какво искаш да кажеш? Богослужението си е богослужение.

На това имаше няколко възможни реакции. Джин избра онази, която се надяваше да е най-сигурна.

— Вярно, но на различните места то много се различава.

— Мислех, че си научила всичко за нас от посещението на баща ти тук.

По челото на Джин изби пот. Сега, сред тълпата квазаманци, едва ли беше най-подходящото време за такива подмятания.

— Неговите домакини не са му показали всичко — промърмори основателно тя. — И имаш ли нещо против да говориш по-тихо?

Той ѝ хвърли бегъл поглед и млъкна. „Не — мислеше си мрачно тя, — още не ми е простил за нощес.“ Надяваше се засегнатото му самолюбие да се успокои преди да е извършил нещо опасно.

След няколко минути стигнаха саджата — внушителна сграда в бяло и златно, която приличаше на уголемена версия на видяната в Милика. Тя си спомни, че и на филмите саджите бяха с почти идентична конструкция. Съответствие, което, като се вземеше предвид коментарът на Доло за богослужението, означаваше, че в цяла Квазама се изповядва една религия. Означаваше ли това контролирана от държавата религия? Или просто такава, която се е наложила самостоятелно? Реши да си изясни въпроса когато и ако Доло избобщо се успокои.

Следвайки потока от хора те се изкачиха по стълбите и влязоха.

— Е? — попита Доло един час по-късно, когато излязоха от саджата. — Какво ще кажеш?

— Никога не съм изживявала такава нещо — отвърна честно Джин. — Беше... много вълнуващо.

— Или примитивно, с други думи?

Гласът му беше изпълнен с предизвикателство.

— Съвсем не — увери го тя. — Може би по-емоционално, отколкото съм свикнала, но богослужение, което не вълнува, е чисто губене на време.

— Съгласен съм — кимна Доло.

Джин забеляза, че тълпите, които се връщаха по домовете си, изглеждат по-малки, отколкото когато отиваха към саджата, и попита

Доло за това.

— Повечето останаха в сажката със своите хеятси — обясни той.

— Хеятси?

— Групи от приятели и съседи, които се уговарят за бъдещото богослужение — обясни той и я погледна особено. — Няма ли подобно нещо... при вас? — И се огледа да види дали някой не го е чул.

— Е... във всеки случай не се наричат хеятси — каза тя и сериозно се замисли. Беше очевидно, че квазаманците се отнасят към своята религия много сериозно. Ако искаше да спечели отново Доло за свой съюзник, бе по-добре да намери отговор, който изтъква сходството между квазаманското и авентинско богослужение, и да сведе различията до минимум. — Но както ти сам каза, богослужението си е богослужение — продължи тя. — При нас само стилът е различен. Намерението сигурно е същото.

— Това разбирам. Искам да науча за стила.

— Стилът всъщност не е от значение... — Тя млъкна, тъй като нещо пред тях привлече вниманието ѝ. — Доло... много ли личи, че не сме от града?

— Онези галаси пред нас ли те разтревожиха?

— Не зная какво означава тази дума — промърмори тя, — но ако имаш предвид онези младежи до стената, да, това имах предвид. Могат ли по дрехите ни да познаят, че сме от село?

— Вероятно — отвърна спокойно Доло. — Но това да не те тревожи. Те няма да ни безпокоят. — Доло замълча. — А ако се опитат, остави ги на мен. Разбра ли?

— Разбрах — отвърна Джин. Пулсът ѝ се ускори. Рошавите младежи — седем души, преброи ги тя — определено гледаха нея и Доло.

И определено се отдалечаваха от стената към тротоара. Да им препречат пътя.

29.

Капка пот се търколи между лопатките на Джин. Пресичат улицата — искаше да го предупреди тя... но разбираше много добре, че Доло знае как да реагира. Дали пък да не му предложи да изтичат назад и да потърсят убежище в саджата?

Най-малко един от препречилите тротоара младежи, изглежда, беше въоръжен. Това не беше приятно.

— Ако трябва да се биеш — промърмори тя, — стой колкото се може по-далеч от тях. Разбра ли?

Той я погледна, но преди да успее да каже нещо, един от младежите наперено пристъпи напред.

— Какво правиш тук, пазител на баелкра? — каза той, когато Джин и Доло спряха. — Да не би нощес твоята саджа да е изгоряла или е станало нещо друго от този род?

— Не — отговори Доло с ледена нотка в гласа. — Макар че ако става дума за саджа, вие не изглеждате облечени за такова посещение.

— Може би сме били там по-рано — подхвърли друг младеж и лукаво се ухили. — Може би на теб и на твоята жена не ви е останало време да отидете по-рано, тъй като сте били заети с фарпезинг?

Друга дума, която трофтийските речникови фондове не съдържаха. Доло трепна като ужилен.

— И кой може да знае за фарпезинга повече от един галас като теб? — озъби се той.

Очевидно се разменяха обиди, но никой от хулиганите не изглеждаше особено разтревожен. Фактически за Джин те изглеждаха почти доволни от реакцията на Доло. Сякаш нарочно се опитваха да го раздразнят.

Всъщност сигурно целяха точно това. При отношение седем към един това нямаше да бой, а побой. При това побой над важна личност — дрехите на Доло свидетелстваха за неговото високо социално и материално положение. А ако успееш да накарат Доло да нанесе първия удар, може би дори щяха да могат да го съдят за нанесени

щети. Това обясняваше защо младежите не ги бяха заобиколили — така можеха след това да претендират, че Доло ги е заплашил.

Какво можеше да направи Джин, за да осуети подлия им план?

— Трябваше да се промъкнем в твоето мръсно село и да се погрижим за твоето фарпензинг, а, женичке?

Джин усети как Доло се разтрепери. Каквото и да означаваше тази дума, той едва се владееше. Тя стисна зъби и пое дълбоко дъх. Това беше...

— Добре — озъби се тя и неочаквано пристъпи напред. — Достатъчно. Махайте се от пътя ни.

Хулиганите зяпнаха от учудване — доказателство, че наистина беше подкопала увереността им. Приемането на бой в отношение седем мъже срещу един мъж беше едно; приемането на същия бой с една жена беше нещо съвсем различно. Дори паричното уреждане нямаше да компенсира уронването на репутацията им.

— Затвори си устата, жено — изръмжа първият младеж. — Освен ако този твой приятел с лице на фхах не предпочете да се скрие зад...

— Казах да се махнете от пътя ни! — извика Джин и се хвърли към него.

Атаката го завари напълно неподготвен и преди той да успее да вдигне ръце и да я спре, тя го удари с рамо в ребрата.

Не го нарани, разбира се — просто се възползва от възможността, без в сблъсъка да прибъгва до силата си на кобра. Надяваше се единствено да засегне гордостта му. Той изръмжа нещо под нос, хвана я за ръцете и я блъсна към двама от другарите си...

И в същия момент юмрукът на Доло го удари в лицето.

Хулиганът се олюля. Доло го удари в слънчевия сплит и го събори на земята.

— Остави го! — извика Джин, когато двамата, които я държаха, я дръпнаха настрана, а другите четирима със закъснение тръгнаха да обградят Доло. Ръцете, които я държаха за раменете, я стиснаха по силно. Джин кръстоса ръце на гърдите си, пресегна се и притисна ръцете им към раменете си.

И ги прикова на място.

„Един съборен, двама не участват в боя“ — отметна тя наум. Доло и противниците му бяха приклекли в някакъв вариант на

стойка за борба, сякаш несигурни дали да продължат боя.

И после, като по команда, четиримата скочиха срещу Доло.

Доло знаеше достатъчно за уличния бой, за да не позволи и четиримата да го доближат едновременно. Той направи една голяма крачка наляво и удари силно единия младеж.

И замръзна от изненада, когато младежът падна и остана на земята.

Втори хулиган се засили да ритне Доло, който отскочи със закъснение, но това се оказа ненужно, защото младежът залитна, загуби равновесие и падна на тротоара.

Това беше достатъчно за останалите двама. Те се спогледаха, погледнаха и двамата си другари, които все още държаха Джин — точно тя ги държеше, — и побягнаха.

— Е? — попита Доло последните двама.

Джин разбра намека и отпусна ръце им, но остана нащрек в случай, че в отчаянието си опитат нещо глупаво.

Не се опитаха. Пуснаха я и също побягнаха.

Доло пристъпи към Джин и попита:

— Добре ли си?

Тя кимна.

— А ти?

Той я изгледа странно.

— Да. По-добре да се махаме оттук преди да последват някои неудобни въпроси.

Джин се огледа. Никой не идваше към тях, но неколцина минавачи ги гледаха от безопасно разстояние.

— Правилно.

Чак когато свиха на ъгъла, той зададе неизбежния въпрос:

— Какво им направи?

Джин повдигна смутено рамене. Въпросът беше деликатен...

— Да започнем с това, че не пуснах онези, които ме държаха, не им позволих да се намесят в боя. Другите... ги поразих с ултразвук в главите.

— Заради което искаше да стоя настрана, нали? И от това те изпаднаха в безсъзнание?

— Не, не исках да ги зашеметявам толкова силно. Исках само да им размътя мозъците и да наруша равновесието им.

Тя почувства как ръката му се разтрепери. „Охо — помисли си неспокойно Джин. — Това е прекалено много за неговото самолюбие на квазамански мъж!“

— Доло? Добре ли си?

— О, разбира се — отвърна той. Гласът му също трепереше. — Просто се чудя какво ще кажат приятелите им, когато чуят за станалото. Седмина прогонени от един селянин и една жена.

Тя се намръщи... и чак тогава разбра, че треперенето не е от ярост или срам.

Беше потиснат смях.

След това Джин замълча, което даде възможност на Доло през останалата част от пътя към временния им дом да се опита да разбере защо всичко му е толкова смешно.

От една страна, станалото беше недопустимо. Това му беше съвсем ясно. Да бъде защитен от жена беше нещо, от което трябваше да потъне в земята от срам, не да се тресе от смях. Дори тя да беше демон-боец и дори алтернативата да беше да бъде смлян на кайма.

„Не — каза си категорично той. — Не трябва да мисля по този начин за станалото. Това е повече като двама селяни, които си помагат срещу банда градски галаси. Или между селянин и осиновен селянин, във всеки случай.“

Мисълта го стресна. „Осиновен селянин.“ Наистина ли беше започнал да мисли за Джасмин Моро с такива приятелски категории? Не... невъзможно беше — увери той сам себе си. Тя беше временен съюзник, временно под негова защита като знак на чест. Нищо повече. След няколко дни щяха да дойдат спасителите ѝ и тя щеше да си отиде, и той никога вече нямаше да я види.

Доло се зачуди — макар и не много — защо тъкмо тази мисъл тури край на смеха му.

— Свършиха ли всички формалности за деня? — попита тя, когато пристигнаха в апартамента. — Искам да се преоблека.

— Поне до залез слънце — кимна Доло, въведе кода и отвори вратата. — И не е задължително.

— Добре — каза тя и влезе. — Мисля, че основна човешка слабост е да не се чувства така удобно в официални дрехи, както в

ежедневни... Каква е тази светлина?

— Телефонно съобщение — каза Доло и се намръщи. — Кой можеше да знае за тях, за да ги търси тук?

Той отиде до апарата и го включи на приемане.

Телефонът избибипка и от отвора за съобщения се плъзна тънка хартиена лента.

— Какво е? — попита Джин.

— От кмета Капарис — отговори Доло, докато бързо четеше. — Съобщава, че от Мангъс са поискали в неделя сутрин на площада на града да започне събирането на работна група.

— Как избират работниците?

Доло бегло прочете бележката.

— Изглежда, в съответствие с нуждите на кандидатите. Най-напред безработните и бедните въз основа на официални сведения от градската администрация...

— Момент — прекъсна го тя. — Няма ли поне да се опитат да потърсят някои, които са работили преди? Такива, които вече са обучавани?

— Може би има и такива. Кметът Капарис ни препоръчва, когато се облечем в градски дрехи, да стоим до втория павилион на пазара.

Джин кимна.

— Добра идея. Как стои обаче въпросът с тези сведения от градската администрация? Как ще ги фалшифицираме?

Доло вдигна рамене.

— Кметът ще има грижата за това.

— Може ли да видя съобщението?

Той ѝ подаде листа. Тя го гледа, както му се стори, ненужно дълго.

— Трудно ли ти е да го прочетеш? — попита най-после той.

— Не — отвърна бавно тя. — Просто се чудех... Адресирано е до теб. По име.

— Разбира се. И какво чудно има в това?

— Не ти ли се струва странно, че онези хулигани чакаха точно на пътя между саджата и квартирата ни?

Той се намръщи.

— Не разбирам какъв е проблемът. Ти сама каза, че сме облечени в селски дрехи. Те просто си правеха шега.

— Може би. — Джин прехапа устна — един неприятен неин навик. — Но да предположим, че беше повече от обикновена шега. Да предположим, че онзи, който не обича в Мангъс да се навъртат селяни, е открил, че ние се каним да се опитаме да влезем в някоя от техните работни групи.

— Това е абсурдно — разсърди се Доло. — Откъде ще научат... — Той замълча и погледна листа. — Кметът Капарис няма да им каже — заключи категорично той.

— Не искам да кажа, че той ги е осведомил — поклати глава Джин. — Но съобщението вероятно идва от неговия офис. Не е ли възможно някой да е научил за него или преди, или след изпращането на съобщението?

Доло скръцна със зъби. Идеята за нещастие не беше неоснователна. Ако някой от враговете на кмета беше подушил нещо, вкарването им в болница щеше да е сигурен и прост начин да се попречи на включването им в работна група.

— Възможно е, предполагам — призна той. — Но ако предлагаш да си съберем багажа и да бягаме, забрави за това.

— Не трябва да бягаме — каза тя. — Просто да действаме. Да намерим някое друго място, където никой... в това число и кметът Капарис... да не знае как да ни открие.

— Все пак трябва да се явим в градския център — напомни ѝ той.

— Вярно. Това не можем да избегнем.

— Тогава какъв е смисълът да се крием сега? — контрира я Доло. — В най-добрия случай само ще спечелим още няколко дни.

— Няколко дни могат да означават много. Освен всичко друго ще ни дадат повече време да се подготвим.

Дълбоко в себе си Доло призна, че Джин е права. Но външно мъжката му чест отново взе връх.

— Не — поклати глава той. — Аз не бягам. Не и без достатъчно сигурни доказателства.

Тя пое дъх и премина към по-силен аргумент:

— Тогава сделката се разваля.

Той примигна от изненада.

— Какво каза?

— Казах, че сделката се разваля. Можеш още сега да се върнеш в Милика, защото аз отивам в Мангъс самичка.

— Това е смешно, Джин. Няма да те пусна да направиш нещо толкова... толкова... Освен това за какво трябва да се безпокоим? С твоите сили...

— Моите сили са предназначени да предпазват мен — прекъсна го тя. — Нито приятели, нито хора около мен. Само мен. И ако ти няма да ми сътрудничиш, аз не мога да поема риска да ти се случи нещо.

— Защо? — озъби се той. — Защото баща ми ще те издаде на шахни?

— Защото си мой приятел — тихо отвърна тя.

За момент Доло просто я гледаше. Разбираше, че аргументите му отпадат.

— Добре — озъби се най-после той. — Ще ти предложи компромис. Ако можеш да докажеш, че сме под непосредствена заплаха, ще се съглася с всичко, което предлагаш.

Тя се поколеба, после кимна.

— Доста справедливо. Е... нека да видим. Предполагам, че най-добрият начин да започнем ще бъде да се обадиш в офиса на кмета Капарис и да оставиш съобщение, в което да се казва, че се преместваме в друга квартира. Всъщност никъде няма да се местим — побърза да добави тя, — но ако там има информатор, той ще предаде новината на своите побойници. После можем да намерим някое място, откъдето да наблюдаваме какво ще стане. Ако изобщо стане нещо.

Той безуспешно се опита да намери някакви основания да възрази, после мълчаливо отиде до телефона.

Кмета Капарис го нямаше, разбира се, вероятно все още бе на среща с някои от хейтсите в собствената си саджа. Доло предаде съобщението, затвори телефона и попита:

— Добре. Сега какво?

— Сега товарим всичко на колата и тръгваме, сякаш напускаме — каза тя. — Пък и трябва да купим градски дрехи. Първо обаче трябва да намерим някое място наблизо, което да е достатъчно скришно.

— Няма проблем — изсумтя той. — Просто ще потърсим апартамент, на чиято врата няма защитник.

— Защитник?

— Да — отвърна той. — Традиционен резбован медальон, каквото всяко семейство поставя на вратата да го пази от лоши очи. Не си ли ги забелязала в Милика?

Изпита удовлетворение като видя, че тя се изчерви.

— Не, страхувам се, че съм ги пропуснала — призна Джин. — Е... добре. Във всеки случай така по-лесно можем да намерим каквото ни трябва.

— И какво ще направим, след като намерим празен апартамент?

Тя се усмихна.

— Мисля, че по някое време тази нощ той ще бъде нападнат.

30.

— В този ли вид смяташ да се появиш на обществено място? — попита Доло.

Застанала пред голямото огледало, Джин хвърли последен поглед на образа в сиво облекло на бездомник и се обърна към Доло. Той седеше на дивана и я гледаше с едва сдържано отвращение.

— Ако тези дрехи те обиждат — каза хладно тя, — добре ще е да свикнеш с тях. От онова, което ми каза, изглежда, че Мангъс наема за работните групи главно мъже и ако искам да вляза, ще трябва да се дегизирам като мъж.

— Това е смешно — изръмжа той. — Дори някой да има намерение да ни наеме, какво те кара да мислиш, че ще се хване на тази твоя игричка? Преди всичко допускаш ли, че не са забелязали, че колата ни е паркирана пред друг апартамент?

— Казах ти, че тази сутрин един от онези хулигани ни следеше — напомни му тя, взе маската от облегалката на стола и си я сложи. — Трябва малко да ги затрудним, Доло... всеки става подозрителен, когато нещо му се поднася като на тепсия.

— Ще свърши работа, ако са толкова глупави, та да се хванат на твоите хитрости — изсмя се той. — А после, докато си заета да оглеждаш някой празен апартамент, те ще нахлуят тук, така ли?

— Точно затова ще имаш нужда от това нещо — каза тя, измъкна малък цилиндър от колана си и му го подаде. — Предавател на малко разстояние... Ако си в беда, свали капачето и натисни копчето. Аз ще бъда през две пресечки. Ще пристигна преди да сте свършили да се обиждате.

Той въздъхна и взе прибора.

— Надявам се всичко това да е само нервна реакция на въображението ти.

— И аз — призна тя, взе пакета, който беше приготвила, и го метна на гърба си. — Но ако не е, вечерта очевидно е най-подходящото време да те нападнат.

— И аз така смятам. Е, на сутринта ще знаем със сигурност.

„Вероятно много по-скоро“ — помисли си Джин.

— Правилно. Аз тръгвам. Заклучи вратата и ако чуеш нещо подозрително, не се притеснявай да сигнализираш. Обещавах ли?

Той успя да се усмихне.

— Обещавам. Пази се, Джин Моро.

— Ще се пазя. — Тя включи оптичните си усилватели, отвори вратата и погледна навън. Никой не се виждаше. Джин излезе, затвори вратата и тръгна по улицата.

Беше стояла в избраното от нея скривалище под едно външно стълбище само час, когато се показаха: същите седмина хулигани, които ги бяха нападнали сутринта.

И веднага стана ясно, че са абсолютни аматьори — приближиха се вкупом към празния апартамент. Двама спряха пред колата, вероятно да се уверят, че е празна, после се присъединиха към останалите пред вратата. Един се наведе над ключалката и след няколко секунди я отвори. Групата бързо нахлу в тъмния апартамент.

Вероятно още не бяха разбрали, че е празен, когато тя ги настигна. И никой от тях не успя да извика преди изстреляната от малко разстояние вълна от ултразвуковия разрушител да ги удари и те да се строполят на пода в безсъзнание.

Джин едва не падна до тях. Хванала се за стомаха, тя цяла минута се олюляваше и се мъчеше да запази равновесие. Лейн ги беше предупреждавал за опасностите от използването на ултразвуково оръжие в затворено пространство, но в този случай нямаше друг начин толкова тихо да се справи с хулиганите, без да ги убие. А освен етичната страна, сега, когато шахни знаеха, че в Квазама има чуждоземец, оставянето на трупове, поразени от лазер, щеше да е толкова дискриминиращо, колкото и ако се изправеше в сажата и на всеослушание се представеше като демон-боец.

Когато чукането в главата и болката в стомаха затихнаха, тя завърза нападателите с въже от пакета си, после отиде до вратата и огледа улицата. Не се виждаше никой. Джин мълчаливо благодари, че нощният живот в Азрас свършва толкова рано. С малко късмет щеше да се върне в апартамента и да поспи поне няколко часа.

Мисълта за апартамента ѝ напомни за Доло. Доло, който още не вярваше, че нападението на връщане от саджата не беше случайно. Тя измъкна сигнализиращия уред от пояса си, отвори капачето... и не натисна копчето. Можеше да му покаже доказателства, че хулиганите отново са се опитали да ги нападнат, но при квазаманското чувство на мъжка чест това второ нападение можеше да е напълно по тяхна инициатива. На нея ѝ трябваше някой от тях да признае по чие нареждане вършат това.

И докато не получише такова признание, нямаше смисъл да довежда Доло тук. Джин прибра апарата и се върна при намиращите се в безсъзнание младежи. Онзи, който беше отправил предизвикателството тази сутрин, трябваше да им е главатарят... тя го хвана за раменете и го замъкна до колата. Щеше да е добре да има от онези дроги за провеждане на разпит, които винаги използваша във фантастичните видеофилми, но тъй като нямаше, трябваше да използва по-традиционни методи. За целта щеше да ѝ е необходимо малко повече уединение.

Тя запали колата и потегли по безлюдните улици на Азрас.

Чукането на вратата събуди Доло и за миг той погледна объркан тъмния таван. После се сети къде е и изръмжа:

— Влез! — И вдървено стана от стола, където беше заспал. Джасмин Моро се връщаше от играта си на криеница... глупавата жена беше успяла да забрави комбинацията на ключалката. „Ако хората, които стават кобри, са като нея — помисли си кисело той, докато си оправяше дрехата и отиваше към вратата — няма за какво да се тревожим.“ За трети път се почука.

— Идвам — изръмжа Доло и отвори.

На вратата стояха трима мъже: един на средна възраст, другите двама много по-млади. Мрачните им лица бяха почти еднакви.

— Ти ли си Доло Самън от село Милика? — попита мъжът на средна възраст.

— Аз съм — кимна Доло. — Вие кои сте?

— Може ли да влезем?

Това не беше въпрос. Доло им направи път и тримата влязоха, последният запали лампата.

— Кой сте вие? — отново попита Доло.

Мъжът на средна възраст му показва позлатена значка, която висеше на верижка около врата му.

— Аз съм Мофрен Омнати. Представител на шахни от Квазама.

По гърба на Доло полазиха ледени тръпки.

— Имам чест — успя да промълви той през вдървените си устни и допря пръсти до челото си. — С какво мога да ви бъда полезен?

Омнати огледа стаята.

— Твоят баща, Круин Самън, изпрати онзи ден чрез кмета на Азрас Капарис бележка на шахни. Знаеш ли съдържанието на тази бележка?

— В общи линии да — отвърна Доло и се зачуди какво ли е казал баща му на този мъж, ако изобщо е казал нещо. — Съобщаваше, че ще информира шахни, че семейство Йитра е намерило чуждоземен артефакт.

— По същество вярно — кимна небрежно Омнати. — А дали семейство Йитра редовно намира такива артефакти?

Доло се намръщи.

— Не, разбира се не, сър.

— О? Значи това е извънредно събитие?

— Повече от сигурно.

— Събитие, което повечето хора мислят, че си заслужава да видят?

Доло се мъчеше да запази спокойствие, но виждаше, че другият разплита мрежата.

— Да, повечето хора биха искали да го видят.

— И все пак ти предпочете вместо това да дойдеш в Азрас. Защо?

— Имах да изпълня една поръчка тук.

— Такава, която не може да почака два дни?

Един от хората на Омнати излезе от спалнята и докладва:

— Нищо освен неговите дрехи. Определено нищо, което може да носи или използва една жена.

Омнати кимна и Доло видя как на лицето му трепна раздражение.

— Благодаря — каза Омнати на другия. — Сега разбираш, Доло Самън, че ние знаем, че не си дошъл самичък в Азрас. Къде е жената,

която си довел тук?

„През две преки“ — премина през ума на Доло и стомахът му се сви при мисълта, че всеки момент Джин може да се върне.

— Не зная къде е...

— Как така не знаеш? — кресна Омнати. — Според кмета Капарис баща ти го е помолил да включи теб и един неназован твой другар в някоя работна група. Тази жена ли трябваше да бъде твой другар?

— Разбира се, че не — отвърна Доло, опитвайки като най-добра комбинацията от изумление и обида. — Смятах да помоля брат ми да дойде в Мангъс с мен, но когато се случи другото събитие, се отказах.

Споменаването на Мангъс не предизвика никаква видима реакция.

— Не си казал на кмета Капарис, че си променил плановете си. Поради това бяхме много изненадани като те намерихме тук, тъй като си му съобщил, че се преместваш другаде.

Доло потрепери.

— Мислех, че Мангъс може да има ухо в офиса на кмета Капарис — отвърна той: прие теорията на Джин, тъй като не се сети какво друго да каже. — Мислех, че ако търсят двама души вместо един, ще имам по-добра възможност да вляза в Мангъс.

Омнати сбърчи чело.

— Говориш така, сякаш се готвиш да нападнеш въоръжен лагер. Все пак какво искаш от Мангъс?

— Не вярвам мястото да е такова, каквото изглежда.

Омнати хвърли поглед към един от помощниците си.

— Тари?

— Мангъс е частен производствен център на петдесет километра оттук — каза бързо другият. — Изследване и производство на висококачествена електронна апаратура. Управляван от семейство Оболо Нардин. Доколкото зная, последната пълна проверка от шахни беше извършена приблизително преди две години. Тогава не бяха открити следи за някаква необичайна дейност.

Омнати кимна и се обърна към Доло.

— Имаш ли някакво доказателство, с което да опровергаеш казаното?

— Достъпът на селяни в центъра е забранен — отвърна хладно Доло. — Дори на мен. Това е достатъчно основание за подозрение.

Омнати изкриви устни.

— Колкото и да ти е трудно да разбереш съществуващите в града предразсъдъци, те често са толкова странни, колкото и в селото. Във всеки случай по-добре е да запазиш гордостта си за по-важни неща — за сигурността и защитата на твоя свят например. Кажни ни какво знаеш за жената.

— Казва се Джасмин Алвентин — отговори Доло и отново се зачуди какво ли са научили от баща му. — Намерихме я ранена на пътя и я закарахме в нашата къща.

— И?

— И ни каза, че е от Солас и е претърпяла злополука. Това е всичко.

— Не се ли сетихте, че е добре да я притиснете за повече подробности? Или да проверите истинността на нейната история?

— Разбира се, че се сетихме — отвърна Доло и се постара гласът му да прозвучи като на обиден. — Изпратихме да претърсят пътищата и да намерят колата и другарите ѝ.

— Намериха ли ги?

— Не. — Доло погледна другите двама мъже, после отново върна поглед към Омнати. — За какво е всичко това все пак? Да не би да е избягала престъпничка?

— Тя е чуждоземен нашественик — каза направо Омнати.

Доло очакваше Омнати да пренебрегне или дори да избегне въпроса му. Неочакваният отговор го стресна така, сякаш чуваше това за първи път.

— Тя е... какво? — задъхано попита той. — Но... това е невъзможно!

— Защо? — сръза го Омнати. — Ти сам каза, че семейство Ийтра е намерило извънземен артефакт. Не ти ли мина през ума, че един извънземен артефакт може да е съпроводен от някого, който да го използва?

— Да, но... — Доло отчаяно търсеше какво да каже. В ума му изплуваха думите на Джин точно преди да излезе: „Трябва да ги затрудним, Доло... всеки става подозрителен, когато нещо му се поднася на тепсия.“ — Но точно Джасмин Алвентин каза, че е

чуждоземен артефакт — отвърна той. — Защо ще го прави, ако е бил неин?

Омнати се намръщи.

— Какво имаш предвид? Какво е казала?

— Е, когато чух, че прекарват нещо необичайно в Милика, отидох да му хвърля един поглед — каза Доло. — Бяхме заедно с Джасмин Алвентин и на един участък от пътя, където се кара бавно, тя слезе от колата и се качи на камиона да види какво е.

Омнати изглеждаше изненадан.

— Баща ти не споменава нищо за това — каза той.

Доло пое дълбоко дъх.

— Е, защото... защото му казах, че аз съм погледнал в камиона.

Омнати не отместваше очи от него.

— Казал си му, че ти си погледнал?

Доло облиза устни.

— Аз... исках... да припиша заслугата на себе си.

Настъпи продължителна тишина. Омнати и другите просто го гледаха, с презрение.

— Каза, че не знаеш къде се намира жената — продължи най-после Омнати. — Защо не знаеш?

— Защото тя си замина по залез слънце — отвърна Доло. — Нямахме търпение да се върне у дома си и ме попита къде може да вземе автобус за север. Закарах я до спирката в центъра и я оставих там.

Омнати бавно прекара края на езика си по горната си устна. Гледаше строго Доло. Доло издържа на погледа му. Сърцето му туптеше в гърдите му.

— Кажи ми, Доло — каза остро Омнати, — ти видя ли я да се качва на някой автобус?

— Всъщност не. Тя отиваше към един автобус за Солас, когато си тръгнах.

— Да догоня ли автобуса? — попита единият от другите двама мъже.

— Не — отвърна Омнати. — Мисля, че това ще е само губене на време. Тя не е взела този автобус. Нито някой друг.

Доло примигна.

— Не разбирам...

— Кажи ми, Доло Самън — прекъсна го Омнати, — къде е колата ти?

— Навън на паркинга.

Омнати поклати глава.

— Не. Няма я в целия район на шест преки оттук. Търсихме я.

Сърцето на Доло прескочи два удара. Той и Джин бяха оставили колата през две преки...

— Невъзможно е — успя да каже той. — Оставих я на...

— У теб ли са ключовете? — попита Омнати.

Не. Беше ги дал на Джин в случай, че ѝ потрябва кола, докато е навън.

— Разбира се — каза той. — Ей там на масата.

Един от мъжете отиде да погледне.

— Няма ги — съобщи той, размествайки оставените от Доло неща.

— Търси — заповяда Омнати. — Напускаш ли си апартамента, след като тя излезе, Доло Самън?

— Не. — Доло наблюдаваше как двамата мъже претърсват стаята. По челото му отново изби пот. Беше много добре да ги насочи към заключението, че Джин е откраднала колата му, но те нямаше да повярват, ако не измислеше някаква приемлива версия за тази кражба. — Бях заспал, когато вие пристигнахте, обаче...

— Какво е това? — попита единият от мъжете. Държеше малък черен цилиндър.

Сигнализиращият уред, който му беше дала Джин.

— Не... не зная — заекна той. — Не е мое.

— Внимавайте — предупреди ги строго Омнати, отиде при мъжа и взе апарата от него. Разгледа го за момент, после внимателно вдигна капачето. „Ако си в беда, свали капачето, натисни копчето и аз ще дойда“ — беше казала Джин...

Но Омнати не го натисна.

— Интересно — промърмори той. — Прилича на някакъв радиопредавател... ето и антената. — Той погледна Доло. — Ти ли ѝ каза комбинацията за отключване на апартамента?

— Не. Но е възможно да я е видяла, когато съм я набирал.

Омнати мрачно кимна.

— Сигурен съм, че я е видяла. — Държеше апарата на дланта си.
— Хъркаш ли, когато спиш, Доло Самън?

Въпросът изненада Доло.

— Ами... не зная. Може би малко.

Омнати се намръщи.

— Няма значение. Звукът от дишането на спящ е достатъчно ясен за онзи, който знае какво да слуша.

— Сър... аз...

Омнати го погледна сурово.

— Тя е оставила това при теб. Единственото, което е трябвало да направи, е да се престори, че се качва на онзи автобус, после да се върне и да изчака да заспиш. След това е влязла, взела е ключовете от колата и е изчезнала. Имаш ли представа колко дълго си спал?

Доло вдигна рамене. Чувстваше се леко замаян. Фактически те му изготвяха алиби.

— Може би час. А може и повече.

— Един час! Боже Господи!

Доло облиза устни.

— Сър... нищо не разбирам. Защо Джасмин Алвентин ще се интересува от моето семейство?

— Мисля, че не се интересува от твоето семейство — каза Омнати. — Тя просто те използва: най-напред да ѝ помогнете да се възстанови от катастрофата, а след това за отвличане на вниманието.

— Диверсия?

— Да. — Омнати махна с ръка на северозапад. — След като е разбрала, че разкриването ѝ е неизбежно, тя просто променя плана, дава възможност на баща ти да научи за намерената от семейство Ийтра капсула с припасите и може би го насърчава да съобщи на шахни преди те да са сторили това. После, докато нашето внимание беше насочено към космическия кораб и вашето село, тя те е убедила да я докараш тук, измамила те е, че се качва на автобуса, след което е откраднала колата ти. — Той замълча, загледан замислено в Доло... и когато отново заговори, гласът му прозвуча сурово. — Невинна жертва или не, семейство Самън е помогнало на един враг на Квазама и сигурно ще бъде наказано.

Доло с мъка преглътна.

— Все пак ние информирахме шахни за чуждоземния артефакт веднага щом научихме за него.

— Това може да е смекчаващо вината обстоятелство — кимна Омнати. — Но дали ще се приеме, или не, зависи колко бързо ще хванем тази Джасмин Алвентин. И какво ще научим от нея.

Той даде знак на хората си и те тръгнаха към вратата. На прага Омнати спря и се обърна.

— Баща ти каза, че жената е задавала много въпроси. Кажи ми, пита ли тя нещо конкретно за нашата култура или технология?

Въпросът изненада Доло.

— Хм... не, не, доколкото си спомням. Защо?

— На мен ми се струва, че това проникване в Мангъс е нейна идея.

— Не — поклати глава Доло. — Аз отдавна исках да посетя Мангъс.

— Може би. В такъв случай може би идеята е била твоя и е съвпаднала с нейната цел. — За момент Омнати го гледаше замислено. — Много добре. Задоволи гордостта си, щом желаеш, Доло Самън. Но запомни, че истинските ти врагове не са в Мангъс нито някъде другаде на Квазама.

Доло допря пръсти до челото си.

— Ще го запомня, Мофрен Омнати.

Тримата излязоха. Доло остана на мястото си няколко секунди. После се довлече до прозореца и погледна след отдалечаващата се кола. Емисар на самите шахни... които беше излъгал.

Заради един враг на Квазама.

Той избълва една ругатня в празната стая. „Проклетата да си, Джасмин Моро! За Бога, пази се. Моля те.“

31.

Когато амонячните пари го удариха в носа, хулиганът трепна и се свести.

— Препоръчвам ти да мируваш — посъветва го Джин. Стараеше се, колкото е възможно, гласът ѝ да звучи дебел и мъжки.

Той се подчини... и се опули, когато видя къде се намира. Джин не можеше да го вини. Оставен на ръба на високия покрив без нищо между него и плочите долу, само две тънки въжета, стегнати около китките и глезените му и завързани за един нисък комин на четири-пет метра настрана го крепяха. Да, той имаше пълно право да се страхува. Всъщност Джин дори се възхити на самообладанието му и на това, че не се разкрещя.

— Да започнем с името ти — каза Джин и приклепна до него.

— Хеброс Сибио — отговори той, без да откъсва очи от спасителните въжета.

— Гледай ме, когато ти говоря — заповяда Джин. Той се подчини, очите му се втренчиха в маскираното ѝ лице. — Така е по-добре. — Сега ми кажи кой ти заповяда да влезеш в апартамента.

— Аз... никой — отговори той. Гласът му трепереше.

Джин театрално въздъхна.

— Може би не разбираш напълно ситуацията, Хеброс Сибио — каза тя хладно. — Косматият ти задник виси от покрива. Достатъчно е да прережа тези въжета и заминаваш да обясняваш на Господ вместо на мен. Мислиш ли, че той ще бъде снизходителен към теб? — Сибио потрепери и поклати глава. — Аз също — съгласи се тя. — Затова ми кажи кой ти възложи да свършиш тази работа.

— Не зная! — каза задъхан той. — Бог ми е свидетел, не зная. Един мъж... не ми каза името си... ме извика тази сутрин и ми каза, че иска да понатупаме един селяндур, който ще бъде в апартамент три-четири-шест на улица „Кутцко.“

— И да го убиеете?

— Не! Не да го убиваме... Макар да е селяндур, не бих се съгласил, ако поръчката беше такава.

— Говори по-тихо. А каква беше поръчката? Колко обеща да ти плати?

Сибио отново потрепери.

— Не обеща никакви пари. Обеща само да не разкрива пред властите на Азрас някои от другите ни... дейности.

— Криминални дейности?

— Да. И спомена някои от тях... — Той замълча и я загледа умолително. — Това е самата истина... кълна се в Бога.

Значи шантаж... жалко, че нямаше пари, които евентуално би могла да проследи.

— Каза ли ти името на селянина или защо иска да го понатупате?

— Не.

Джин се замисли. Ако Сибио казваше истината това означаваше, че тайнственият възложител на поръчката познава най-малкото отчасти подземния свят на Азрас и неговите дейности. В същото време, колкото и да беше парадоксално, това му познание бе доста ограничено, за да избере една очевидно случайна група като тази на Сибио да свърши мръсната му работа.

Освен ако криминалният свят на Азрас не можеше да му предложи по-добра група. Тя реши да изясни този въпрос с Доло.

Във всеки случай Сибио беше безперспективен.

— До комина има нож — каза тя и се изправи. — Можеш да се претърколиш дотам или по някакъв друг начин да се преместиш и да отрежеш въжетата. Твоите приятели са още в апартамента, в който нахлухте. Вземай ги и се махайте от Азрас.

Сибио провеси нос.

— Но това е нашият град!

— Много лошо — каза Джин остро. — Защото следващите няколко дни той ще бъде и мой град... и ако отново те видя, докато съм тук, Хеброс Сибио, ще направя онова преждевременно пътуване, за което преди малко стана въпрос, за да видиш Господ. Ясен ли съм?

Той кимна нервно. На Джин не й харесваше особено да заплашва момчето, но още по-малко й харесваше мисълта той да се разприказва из Мангъс.

— Добре. Да се надяваме и двамата, че никога вече няма да те видя.

Тя мина бързо по покрива, стигна до стълбищната шахта, през която беше домъкнала Сибио, и отвори вратата. Той щеше да се освободи с ножа, освен ако не изгубеше равновесие и не паднеше от покрива. Що се отнася до последното, на нея ѝ беше все едно.

Въпреки това почака мълчаливо пред отворената врата, докато Сибио не се премести от ръба на покрива.

Джин беше на две преки от апартамента и вече си представяше мякото легло, когато видя пред сградата паркирани две коли.

Тя моментално изключи фаровете, излезе от колата и включи усилвателите за светлина и за далечно гледане. И двете коли бяха празни, но — тя бързо включи инфрачервения усилвател — гумите и джантите бяха още топли. И макар от мястото, където се намираше, да не се виждаше добре, изглежда, лампите в техния апартамент бяха запалени.

Студена тръпка мина по гърба ѝ. От това, което бе видяла и в селото, и в града, за Квазама среднощните посетители не бяха обичайни. Възможно ли бе да са куриери от Милика с вест до Доло от баща му?

Или Мангъс беше наел други хулигани?

Джин тихо изруга и отново подкара колата. Влизането през предната врата беше изключено, разбира се, дори ако беше нещо толкова невинно, като съобщение от дома на Доло, тъй като нямаше никакво обяснение защо тя, една жена, е била самичка навън през нощта. А ако Доло беше в беда, тя нямаше никакво намерение да се набута право в ръцете на нападателите му.

Но винаги има и заобиколни пътища...

Джин зави на следващия ъгъл и паркира колата през една пресечка в редица от еднакви коли. После, като включи усилвателите на всичките си сетива и се придържаше в сенките, се върна до сградата — откъм задната страна. Сградата не предлагаше много възможности за катерене, но пък нямаше време за губене. Тя се огледа, присви колене и скочи.

Стъпи на покрива съвсем тихо, мина безшумно по керемидите, наведе се над ръба и огледа вътрешния двор за признаци на живот. Доколкото можа да види, нямаше такива. Не беше изненадващо. Отвън можеше да се стигне до вътрешния двор само през отделните апартаменти, а нямаше никаква причина някой да наблюдава мястото, след като бяха установили, че тя не се крие там. Джин стисна зъби, затърси опори, за които да се хване, не намери такива и скочи на земята.

Не можа да го направи така тихо, както скачането на покрива и остана неподвижна, както ѝ се стори, безкрайно дълго. После включи звуковите усилватели на пълна мощност в очакване на някаква реакция. Но жителите на Азрас сигурно имаха традиционната способност на гражданите да спят при шум и след минута тя стана и скочи на задния балкон на техния апартамент.

През плъзгащата се стъклена врата видя разсеяна светлина от кухненския бокс и от дневната. За нещастие това беше всичко, което можа да види — разположението на стаите не позволяваше директен поглед в предната част на апартамента. Притисна ухо до стъклото, но не чу нищо. Тя се намръщи, насочи кутрето си към ключалката на вратата и стреля с металорежещия лазер.

Пукането и разцепването на изпарения от лазерния лъч метал прокънтя като гръмотевица в ушите ѝ, но отвътре не последва никаква реакция. Тя откряна вратата, промъкна се вътре и затвори. От дневната се чуха тихи стъпки.

Джин задържа дъх и включи звуковите усилватели на максимална мощ. До слуха ѝ достигна шум от дишане... на един човек.

„Значи цялата компания се е измела?“ Очевидно... но нямаше смисъл да рискува. Тя изви ръце, опря леко палци върху спусъците на ноктите на средните си пръсти, изправи кутретата си в положение за стрелба и влезе в дневната.

Доло, застанал до прозореца, се обърна като ужилен.

— Джин! — ахна той, сякаш виждаше дух. — Стресна ме.

— Извинявай — отвърна тя и бързо се огледа. Беше самичък. — Мислех, че може да си в беда — добави тя и отпусна ръце.

— В беда съм — въздъхна той и с клатушкане отиде до канапето и се отпусна на него. — Но ти си в по-голяма беда. Те знаят коя си.

— Кои те? — попита Джин и сърцето ѝ заби по-бързо. — Мангъс?

— Още по-лошо. Шахни — изсъска през стиснати зъби Доло. — Преди малко бях посетен от някой си Мофрен Омнати и двама от неговите хора. Те знаят, че си чуждоземка, и те търсят. Успях... може би... да ги убедя, че си откраднала колата ми и си се отправила на север към Солас.

На Джин ѝ трябваше един миг, за да осмисли чутото. Тя знаеше, че в края на краищата ще се случи. Но не беше очаквала да стане толкова скоро.

— Каза ли им, че работим заедно?

— За толкова глупав ли ме мислиш? — озъби се той. — Разбира се, че не съм. Представих се за самата невинност, казах им, че си непозната, която ме е помолила да я закарам до Азрас и след това е изчезнала. За щастие... според мен... те намериха сигнализиращия апарат, който ми остави, и решиха, че си го използвала да чуеш като заспя, след което си се върнала и си взела ключовете от колата.

Джин прехапа устна.

— Теория не по-лоша от всяка друга. Дано да не са я измислили, за да те убедят, че са ти повярвали.

— Е, както виждаш, отидоха си, нали?

— Може би. Всъщност видя ли ги да си отиват?

— Да, видях, че колата им замина.

— Само една кола? Когато пристигнах, отпред имаше две.

Доло промърмори нещо и се изправи.

— Трябва да...

— Не, няма нужда да гледаш — спря го Джин. — Ако са ме видели, че влизам, вече е късно. А ако не са, не е необходимо да изглеждаш необичайно подозрителен.

Доло примига смутено.

— Мислех, че са ми повярвали. Надявах се, че приемат за вярна всяка моя дума поради положението на баща ми.

— По-вероятно не са имали достатъчно основания да те арестуват. Или са се оттеглили с надеждата, че чрез теб ще стигнат до мен. — Джин погледна към запердения прозорец и се зачуди имат ли квазаманците уреди за наблюдение през пердета и стъкла. Но ако ги

наблюдаваха, вече беше твърде късно. — Нямам моя снимка, нали? — попита тя.

— Не ми показваха снимка — поклати глава Доло. — Макар че едва ли има значение. Както посочи баща ми, много хора в Милика са те видели.

— Достатъчно добре, за да дадат подробно описание на детективите?

Той я погледна странно.

— Чрез хипноза? Разбира се.

Джин скръцна със зъби. Трябваше да се досети, че те разполагат с нещо подобно... навремето баща ѝ бе установил, че използват дроги за стимулиране на ума.

— Да, забравих за това. Е, може би дегизировката в раницата ми ще свърши работа.

— Ти няма да останеш в Азрас, нали?

— Не и с твоята кола в града — поклати глава Джин. — Ще я изкарам от града и ще я скрия край пътя. И ще остана там, докато се сформира работната група в неделя. Ще взема онези евтини градски дрехи, които купихме...

— Момент — прекъсна я Доло и присви очи. — Нали няма да се опиташ отново да влезеш тук?

— Защо не? Освен ако не си казал на нашия приятел Мофрен Омнати какво планираме. О, Господи! — възкликна тя.

— Какво има?

— Мофрен. — Името пареше на езика ѝ. — Моф. Мъжът, който е служил като водач на Квазама по време на първата изследователска експедиция преди тридесет години. И едва не я е ликвидирал. — Тя поклати глава. — Е, това е краят на играта за теб, Доло. Първото нещо, което трябва да направиш сутринта, е да се махнеш оттук и да се върнеш в Милика.

Доло се намръщи.

— Защо? Само защото шахни са изпратили един стар враг на Авентини да ми зададе няколко въпроса?

— Не. Защото той ще открие всички слаби места в историята, която си му разказал — възрази тя. — И когато го направи, ще пристъпи към действие. Незабавно.

— И ти мислиш, че като избягам в Милика, Мофрен няма да ме хване?

Джин се овладя.

— Не, разбира се. Но може би това ще го забави достатъчно, за да мога да вляза в Мангъс.

Доло я изгледа.

— Значи до това се свежда всичко, така ли? — попита най-последой. — До твоята задача.

— Да не би да искаш да избягам и да се скрия някъде? — попита тя.

— А ти да не би да искаш аз да го направя? — контрира я тихо той. — Да се върна при баща си и да му кажа, че съм се отказал от възможността може би да открия една заплаха за нашето семейство, защото съм се изплашил?

— Но ако те следят и се опиташ да влезеш в Мангъс...

— А ако ме следят и се опитам да се върна в Милика?

— Доло, виж — въздъхна Джин. — Зная, че на Квазама една жена не трябва да казва такова нещо на един мъж... но аз се чувствам отговорна за твоята безопасност. В края на краищата аз замесих теб и баща ти в този план и ако не съм до теб, няма да мога да те защита.

— Не си ми обещавала никаква защита.

— На теб не. Обещах на себе си.

За нейна изненада той се усмихна.

— И аз обещах на себе си, Джасмин Моро: да те защитавам от твоето културно невежество, докато си в Мангъс. А от Милика няма да мога да го направя.

— Но... — Джин пое дълбоко дъх и въздъхна победена. Тя просто нямаше повече време за спор. Колкото по-дълго се бавеше тук, толкова повече време щеше да има Моф да изгради мрежа около Азрас, а тя трябваше да изкара колата на Доло извън града преди това да стане. — Помисли по думите ми. Моля те!

— Ще помисля — обеща Доло и хвана ръката й. — И ти ще се пазиш, нали?

— Ще се пазя. — Тя се поколеба, погледна го в очите. „Културни различия.“ Може би той щеше да го разбере погрешно, но за първи път това не я интересуваше; необходимостта да прегърне някого беше непреодолима. И тя го направи.

Доло не се отдръпна нито се опита да превърне прегръдката в нещо друго.

За минута останаха прегърнати. После почти неохотно Джин се отдръпна.

— И ти ще се пазиш, нали? — каза тя. — И ако решиш да останеш... не ме търси в работната група.

Той кимна и я погали по бузата.

— Разбирам. А сега по-добре тръгвай.

След три минути, с вързопа градски дрехи, тя отново беше в колата. Никой не чакаше в засада до колата. Никой не изскочи от сенките, нито стреля по нея, когато се качи и подкара. Или хората на шахни още не бяха организирали напълно операцията в Азрас, или Моф с възрастта беше станал небрежен. Лично тя не беше много склонна да залага на последното.

Но засега, изглежда, беше спечелила малко време за отдих — и щеше да го използва пълноценно. Щеше да отиде на няколко километра южно от Азрас и да се скрие за следващия ден и половина. Малко грим от пакета, може би перука и малко почерняне на кожата — и в неделя сутринта щеше да може да влезе в Азрас, без да бъде разпозната. А след това...

Нямаше смисъл да се опитва да мисли толкова напред. С включването на официалното квазаманско правителство в играта тя трябваше да бъде готова да действа според ситуацията. И да се надява, че няма да изложи името Моро.

32.

— Така ли? — попита Торал Абрам и премести левия си крак пред десния.

— Точно така — кимна Джъстин. — Сега разтвори крака, легни по гръб на пода и прибери колене до гърдите си.

Младата кобра се подчини и се сви в посочената неудобна поза.

— И това е военен маньовър? — попита кисело той.

— Повярвай ми — увери го Джъстин — Опитай го със стрелба с бронейния лазер и ще изглеждаш истински боец.

— Ако има кой да те види — промърмори една от другите кобри, които чакаха до стената.

— Най-добре изобщо да не ни виждат — каза Джъстин. — Добре, Торал, ставай от пода. Дарио, твой ред е.

Един от другите младежи отиде на мястото на Абрам в центъра на стаята и зае изходно положение.

— Изхвърляне към тавана — заповяда Джъстин и кобрата скочи нагоре, отблъсна се с крака от тавана и се приземи на няколко метра от изходната точка. Подът се разтърси.

— Някой ден — промърмори нечий глас зад Джъстин — някой от вас ще вземе да пробие дупка на дека.

— Здравей, Уилоша — кимна Джъстин на влезлия незабелязано в стаята мъж на средна възраст. — Не можеш да се нагледаш на шоуто, нали?

— Като гледам как се прави опит да се разбие целият кораб, ме побиват тръпки — отговори вторият офицер Кал Уилоша. — Не правихте ли достатъчно тези силови упражнения?

— Не, но за нещастие нямаме време да ги правим правилно. — Джъстин повиши глас. — Добре, Дарио, браво. Не забравяй да държиш ръцете си вдигнати, когато се приземяваш, за да можеш да стреляш. Сега опитай да се завъртиш по гръб.

— Слушам, сър.

Направи го съвсем малко по-добре от Абрам.

— Още веднъж — заповяда Джъстин. — Помни, че много от работата по тези основни маневри ще се извършва по команда от твоя нанокomпютър. Ти само започни, отпусни се и остави тялото ти само да извърши маневрата.

Дарио кимна и се приготви за следващия опит. Уилоша измърмори нещо.

— Проблеми ли имаш? — попита го Джъстин.

— Просто... се чудя.

— За какво се чудиш? — Този път Дарио го направи по-добре.

— Ох... кобри. — Уилоша махна с ръка. — Нанокomпютрите, казваш. Минавало ли ти е някога през ума, че на световите на кобрите никой всъщност не знае как точно са програмирани компютрите?

— Това не ме безпокои — отговори Джъстин. — Академията контролира всяка стъпка в тяхното производство.

— Да де. Но това, че там контролират банка от автоматизирани схемни репликатори... какво доказва? Съществува ли някъде разпечатка, която да показва какво могат или не могат тези нанокomпютри?

— Какво, да не се безпокоиш, че човешкият Доминион може да е имплантирал програма-бомба? — тихо попита Джъстин. Бе забелязал, че разговорът им започва да привлича вниманието на учениците му.

— Не, разбира се, не — поклати глава Уилоша. — Но не е необходимо нещо непременно да е лошо, за да е опасно.

Джъстин го погледна. Той можеше тук и сега пред стая пълна с кобри да му демонстрира възможностите на нанокomпютъра... това щеше да бъде за него детска игра, но Джъстин отдавна беше минал възрастта за тези изяви.

— Кобри, почивка! — извика той. — След петнадесет минути да сте тук.

Кобрите излязоха без коментари или въпроси. Джъстин и Уилоша останаха сами.

— Надявам се, че не го направи заради онова, което казах — отбеляза със спокоен глас Уилоша... но лицето му беше напрегнато и предпазливо.

— Просто исках малко почивка и тишина — каза му Джъстин и замахна с юмрук към лицето му.

Уилоша никога не би избегнал такъв удар, не срещу серводвигатели на кобра като тези, които движеха ръката на Джъстин. Но рефлексите задействаха и изхвърлиха ръката му пред лицето. Джъстин беше включил своите звукови усилватели, а и знаеше какво да слуша, така че чу тихото виене на серводвигатели в ръката на другия.

— Защо го направи? — изръмжа Уилоша и бързо отстъпи назад. Джъстин остана на мястото си.

— Само ти показвам колко е лесно за една кобра да открие джект. Дори и при съдържаност твоят нанокomпютър включва серводвигателите и те се задействат, когато човек реагира така бързо, както направи ти.

Уилоша изкриви устни.

— Много хитро, няма що. Представям си как се разхождаш по улиците на Капитолия и удряш всеки срещнат. Защо просто не ме попита?

— Защо да те питам? Аз знаех какъв си. Просто исках да ти покажа, че го зная.

— Разбира се. Вероятно си ме дебнал още от излитането, нали?

— Не. Само след като започна да идваш тук на всяка втора тренировка, да бълваш жлъч по наш адрес и да гледаш завистливо. До какво заключение дойде?

— Не ти завиждам — отсеке припряно Уилоша. — Идвам на вашите упражнения... да гледам, нищо друго.

— За какво да ни гледаш? Какво има в нас, от което се страхуваш?

Уилоша пое дълбоко дъх.

— Не мисля, че времето е подходящо за дискусия, Моро. Можеш да извикаш отделението си и да продължите...

Той млъкна, когато Джъстин направи една дълга крачка към вратата и блокира мълчаливото му движение в тази посока.

— Всъщност, Уилоша, аз смятам, че времето е много подходящо за дискусия — каза хладно Джъстин. — Или поне малко да си поприказваме. Има някои неща, които бих желал да зная, и ще започна с това: защо, по дяволите, вие, джектите, се мъчите да правите доживотна кариера от нашите неуспехи?

Уилоша го гледаше и мълчеше.

— Ти си не повече от две години по-млад от мен — изръмжа най-после той. — И сигурно вече чувстваш първите пробуждания от синдрома на неизбежния за кобрите артрит. Това е, което вземащите решение в Академията правят с нас: осъждат ни на преждевременна смърт, и то за нищо. Не смяташ ли, че това е достатъчна причина да бъдем ожесточени?

— Не — каза спокойно Джъстин. — Съжалявам, но не е. Никой не те бие по главата и не те кара насила да постъпиш в Академията. Когато постъпваме, ние знаем рисковете; и то ако имаме шанса да оцелеем. Животът изисква известни жертви... от всеки. Но ако ние сме застрашени от преждевременна смърт, спомни си за всички онези кобри, които умряха много по-млади от нас в борбата с рогатите леопарди.

Бузата на Уилоша потрепна.

— Съжалявам. Но ние нямаме нищо против онези, които умряха за Авентини.

— Всички рискувахме живота си — напомни му Джъстин. — Не можеш да презираш онези, които са оцелели.

— Това не е презрение — настоя Уилоша. — Това е честна и законна загриженост за проблемите, които виждаме в цялата система „кобра“.

Стомахът на Джъстин се сви на топка.

— Говориш като Прийсли, когато злословеше срещу нас по информационната мрежа и удряше с юмрук.

— Значи губернатор Прийсли е направил най-доброто, като го е изразил в думи. И какво? — контрира Уилоша. — Аргументът е все още валиден: отвън нещата изглеждат различни. Вие, кобрите, виждате във всичко това престиж и физическа сила, и двоен политически вот. Ние виждаме елитаризъм и високомерие, които съпътстват абсолютната сигурност на заемания пост.

Джъстин го удостои с хладна усмивка.

— Абсолютна сигурност на заемания пост, а? Много интересно... особено като се вземе предвид, че точно това Прийсли е отнел на теб и на другите джекети.

Уилоша трепна.

— За какво намекваш? Губернаторският пост не е пожизнен.

— Не говоря за пожизненост. Имах предвид неговия статут като лидер и главен говорител на една много гласовита политическа група. Помисли си, Уилоша. Авентини не може просто да се освободи от кобрите — по причини, които ти знаеш не по-зле от мен.

— Ние не искаме да се освободим от вас, а само да променим вашата силова структура, да...

— Просто млъкни и слушай. Добре. Щом трябва да има кобри, защо е необходимо да има организация, чиято единствена цел е да се противопоставя на това?

За момент Уилоша го гледаше втренчено.

— Да не искаш да кажеш, че губернаторът Прийсли е започнал цялото това движение единствено да създаде политическа база за себе си?

Джъстин вдигна рамене.

— Ти знаеш повече от мен за вътрешните борби във вашата група. Така ли я използва той? Ти трябва да си изясниш дали не си огорчен, че си бил отхвърлен от академия „Кобра“ преди Прийсли да ти каже да го направиш.

— Изопачаваш фактите — изръмжа Уилоша. — Чрез Прийсли ние застрашаваме вашия елитарен статут, затова, разбира се, вие се опитвате да опровергавате неговите мотиви и дейност.

— Може би — тихо каза Джъстин. — Но не аз изпратих човек да нахлуе в неговия кабинет и да се опита да направи джектите да изглеждат като опасни, склонни към убийства манияци. Помисли за това, Уилоша. Наистина ли искаш да си на страната на човек, който съзнателно преиначава истината в името на политическата власт?

Уилоша се намръщи.

— Много си близко до клеветата. Освен ако нямаш някакво доказателство, че случаят е такъв, какъвто го представяш. Доказателство не от брат ти, разбира се.

Джъстин го изгледа с отвращение, после каза:

— Махай се оттук, Уилоша. Нямам време за губене в спор с човек, който е решил вместо той партията да мисли за него.

Лицето на Уилоша помръкна.

— Виж, Моро...

— Казах: махай се! Имаме си работа.

Уилоша отвори уста, после я затвори и излезе. Тъмният метален панел на вратата се плъзна и се затвори и за момент Джъстин остана загледан в него. Пулсът му бавно се ускоряваше. Дали от този разговор изобщо щеше да има някаква полза? Той почти съчувстваше на Уилоша. В края на краищата човекът беше бил потенциална кобра, а силното чувство на лоялност стоеше високо в списъка на качествата, за които Академията проверяваше кандидатите.

От друга страна, същото се отнасяше за интелигентността и почтеността... и ако той сега беше разобличил някой от постъпките на Прийсли, някой друг може би наблюдаваше отблизо неговите стъпки и думи. И ако Уилоша намереше достатъчно истина в идеята, че Прийсли е разяждан от жажда за власт...

Това може би щеше да помогне да се отслаби властта на Прийсли. Но нямаше да помогне да се върне Джин.

„Тя е жива — каза си решително той. Както го беше повтарял през последните четири дълги безсънни нощи. — Тя е жива и ние ще я измъкнем оттам.“

Той отиде до вратата, отвори я и изрева:

— Кобри! Почивката свърши. По местата... чака ни работа.

33.

Блъскащата се на площада тълпа беше шумна, съставена главно от младежи и опърпани по-възрастни мъже. Някои, особено по-младите, излъчваха съчетание от търпение и отчаяние, а и като цяло настроението на тълпата беше унило. В единия край, седнали до една маса, представители на градските власти записваха имената на всички кандидати за работа в портативни компютърни терминали и вероятно ги подреждаха по квалификация, умения и така нататък. Заел мястото си в придвижващата се бавно към масата дълга опашка, Доло се бореше с нервността си и се мъчеше да не изглежда подозрителен.

— О, господарю Самън — чу той глас зад себе си. Сърцето му прескочи един удар. Доло се обърна колкото се може по-спокойно.

— Здравей, господарю Мофрен Омнати — кимна тъжно Доло, допря пръсти до челото си и погледна младия мъж до Омнати. — Здравей и ти, господарю...?

— Мирон Аким — отвърна другият. — Ако искаш, ще ти пазя мястото, докато си поговорите с господаря Омнати.

Доло преглътна тежко, но преди да успее да каже нещо, Омнати го хвана за ръка и го изведе от опашката.

— Надявам се да ме извиниш за нетрадиционния ми подход — каза тихо Омнати, докато водеше Доло настрана към една относително празна част на центъра.

— Какво искаш? — гневно попита Доло. Или по-скоро се опита — дори в собствените му уши гласът му прозвуча повече виновно, отколкото гневно. — Мисля, че преди два дни уредихме всичко.

— Да, така изглеждаше — хладно кимна Омнати. — Но оттогава се случиха някои неща, за изясняването на които се надяваме, че можеш да ни помогнеш.

— Като какви например? — попита Доло и стомахът му се сви.

Омнати махна с ръка към струпалата се тълпа.

— Като например това място, Мангъс. Твоята решимост да дойдеш неканен ми се струва губене на време и енергия, дори при

често приписваната на селяните твърдоглава гордост.

Доло се изсмя. Омнати сякаш не забеляза.

— И така, аз накарах моите хора да направят проверка и те потвърдиха, както вече ти казахме, че Мангъс наистина не е нищо повече от частен развоен център по електроника.

— И следователно искаш да се върна у дома? — изръмжа Доло.

— Ни най-малко. Дойде ми наум, че може би погрешно си избрал момента за тази твоя идея да се промъкнеш неканен... и че онази Джасмин Алвентин може би все още смята работната група за най-добър начин да влезе вътре.

Гърлото на Доло пресъхна. Той чуваше единствено еднообразния шум на тълпата — бръмчене, което изглеждаше далечно поради бученето на кръвта в ушите му.

— Разбери, моля — каза най-после Омнати, — че в момента не те обвинявам в нищо освен в несъзнателно сътрудничество с враг на Квазама. Дори съм склонен да повярвам, че нейното подстрекателство може да е било толкова изкусно прикрито, та ти искрено да си мислил, че всичко това е твоя идея. Но отсега нататък край на това. Сега ти знаеш, че тя е чуждоземен шпионин... и от тебе се очаква да се държиш по подходящ начин.

— Добре — каза Доло. — Заплахата е приета и разбрана. Какво точно искаш от мен?

Омнати погледна лениво към тълпата.

— Ако нейната цел е наистина да събере информация за електронната промишленост в Мангъс, тя ще намери начин да влезе... и ако го направи, искам там да има някой, който да я идентифицира.

— Някой като мен?

— Точно така — кимна Омнати. — Разбира се, откриването ѝ е само първата стъпка. Ти нямаш никакъв опит в залавяне на бегълци и е малко късно да те учим. За щастие си спомням, че първоначално си планирал да вземеш и брат си.

Доло погледна опашката.

— И затова Мирон Аким е тук, нали? Да влезе с мен?

— И да те ръководи. — Изражението му не се беше променило... но гласът му неочаквано беше станал леден. — От този момент, Доло Самън, ти си под непосредствената власт на шахни.

Доло тежко преглътна. Значи Джин бе права — историята, която така старателно беше измислил преди две нощи да заблуди Мофрен Омнати, е била само губене на време. Шахни знаеха достатъчно... или най-малкото подозираха достатъчно... и Мирон Аким беше техният контраход. А като го поставиха под властта и контрола на шахни...

— И под техния нож ли? — попита той.

Омнати го изгледа продължително.

— Ако ни помогнеш да заловим авентинската шпионка, всички други въпроси относно твоето участие в тази история ще бъдат забравени. В противен случай... както сам каза, ножът те чака. — Той погледна над рамото на Доло. — Сега по-добре се върни на мястото си. Мирон Аким ще ти предаде по-нататъшната информация, която може да ти трябва.

— Може би разбираш, че това е губене на време — каза Доло подтикнат от нещо, което не разбираше добре, да направи последен опит. — Тя може би дори няма да се покаже в Мангъс.

— Ако е така, ще изгубим наше време, не твое — отвърна спокойно Омнати. — Сбогом, Доло Самън.

И се обърна и изчезна в тълпата. Доло дълго гледа подир него. Чудеше се какво да прави. Ако направеше точно обратното и веднага напуснеше Азрас...

Но, разбира се, не само той беше заплашен от ножа на шахни. Доло пое дълбоко дъх, помъчи се да се успокои и тръгна към мястото си на опашката.

— Предполагам, че разговорът е бил приятен — каза Аким.

— Естествено — отвърна раздразнено Доло и застана в редицата зад него. Мъжът зад тях промърмори, че Аким трябвало да отиде на края на опашката, но Аким го погледна ледено и мъжът млъкна.

След десетина минути стигнаха до масата и чак тогава Доло разбра, че лично кметът Капарис наблюдава набирането на работниците.

— А! — каза кметът, когато двамата с Аким пристъпиха до масата. — Доло Матролис и неговия брат Перто. Радвам се, че сте научили за тази възможност.

— Аз също, кмете Капарис — каза учтиво Доло и допря пръсти до челото си. Никога не беше чувал името Матролис, но разбра намека.

Човекът на компютъра очевидно също го разбра и още преди Доло да успее да повтори името, го натрака на клавиатурата.

— Благодаря — кимна човекът, когато свърши. — Ето там можеш да разбереш дали си приет, или не. — И посочи една друга маса близо до няколко паркирани автобуса.

— Благодаря — каза Доло и допря пръсти до челото си в израз на уважение и към него, и към кмета. Аким направи същото и двамата тръгнаха към другата маса.

— Доло и Перто Матролис, а? — промърмори Аким. — Да разбирам ли, че има файлове с тези имена, от които се вижда, че сме много подходящи за тази работна група?

— Цялото упражнение щеше да е губене на време, ако нямаше, нали? — отвърна язвително Доло.

— Съгласен съм. Интересно обаче, че си ангажирал и кмета Капарис да ти помогне.

— Толкова ли ти е трудно да повярваш?

Аким вдигна рамене.

— В тази част на Квазама може би не. Приятно ми е да видя сътрудничество между градски и селски лидери. По-често ги виждаме хванати гуша за гуша.

— Хм. — Доло оглеждаше автобусите. Ако трябваше да се напълнят, изглежда, работната група щеше да бъде от порядъка на сто и петдесет души. „Странно, че извършват цялата тази процедура на всеки две седмици — помисли си той. — Много по-лесно ще е с постоянни работници... но може би нямат жилища за постоянно живеене.“ Той погледна към масата... — Охо!

— Какво има? — промърмори Аким.

— Онези мъже ей там... процедурата ли наблюдават? — попита Доло и обърна глава настрана.

— Това е група от Мангъс — каза Аким. — Шофьори и двама високопоставени ръководители.

— Един от ръководителите е синът на директора, Радиг Нардин — промърмори Доло. — Той ме познава.

Аким се намръщи.

— Колко добре те познава?

— Достатъчно добре, за да се сети кой съм — скръцна със зъби Доло.

— Има ли вероятност да те отстрани, ако те познае?

Доло си спомни за нападението над него и Джин.

— Изглежда, да.

— Хм. — Аким се замисли. — Е, бих могъл да му се представя... но тогава вероятно из Мангъс ще тръгнат слухове, което искам да избегна. Добре. Стой тук. Ще намеря един от нашите хора, който да му отвлече вниманието.

— Добре. — Доло пак погледна групата...

И остана като треснат. Един дребничък мъж приказваше с Нардин. Или по-скоро една дребничка фигура в мъжки дрехи. Той позна дрехите...

Беше Джин Моро.

Всичко пред очите му се замъгли. Насред центъра на Азрас, с толкова много хора наоколо... Ако Аким се обърнеше да погледне... ако я познаеше... край на всичко.

Но Аким вече беше изчезнал.

Доло облиза устни и се помъчи да спре треперенето на ръцете си. Каквато и да беше целта на Джин за тази безумна постъпка, ако побързаше и се махнеше оттук, може би все още имаше шанс.

И Джин наистина се отдалечи. Съпроводена от Нардин и един от другите мъже, тя отиде до автобусите...

И се качи в една паркирана там кола.

Доло гледаше как колата се отдалечава; гледаше как изчезва зад сградите, заобикалящи градския център; и продължаваше да гледа натам, когато Аким се върна.

— Всичко е уредено — каза Аким. — Кой е Радиг Нардин?

— Отиде си — отговори Доло механично. — Преди две минути замина.

— О? Е, това решава проблема ти.

Доло пое дълбоко дъх.

— Предполагам.

34.

Азрас беше на двадесет километра от мястото, където Джин беше скрила колата на Доло — доста голямо разстояние дори за кобра, и тя имаше достатъчно време да се тревожи за онова, което я чакаше в града. Още едно основание да бъде благодарна, че сутрешният крос беше напълно лишен от събития.

Темпото ѝ беше добро и тя стигна в града точно когато небето на изток започваше да просветлява. Някои от продавачите на най-близкия пазар бяха започнали да отварят павилионите си и тя премина по улиците, преструвайки се, че изпълнява различни поръчки. Чувстваше се по-сигурна, отколкото през първите дни на Квазама. Облечена бе като мъж от долната класа, косите ѝ бяха покрити с грижчиво нагласена перука, чертите на лицето ѝ бяха леко променени с гел — сиреч беше съвсем безинтересна, особено за хора, които мислеха, че има и по-интересни неща за гледане.

Във всеки случай така беше на теория — а май даваше резултат и на практика. Джин си купи закуска — добро угощение след деня, прекаран с блокчетата храна за аварийна ситуация — разхожда се един час из пазарния площад и наблюдава как започва новият ден за жителите на Азрас.

Беше забравила да попита Доло кога ще започне набирането на работната група, но когато мина през центъра, видя, че времето не е критично. Приличната на парк открита част беше пълна с хора, повечето наредени на извита опашка, която свършваше пред няколко маси в единия край. Тя гледа няколко минути, пресметна за колко време ще бъде обработена цялата опашка и се махна. Без Доло щеше да е глупаво да се опита да влезе в работна група, а докато кандидатите не се разотидеха, нямаше голяма възможност да опита нещо по-умно.

Върна се след час и откри, че ще минат поне още тридесет минути, преди цялата опашка да се източи. Провря се през тълпата, която вече беше минала пред масите и очакваше резултатите, и отиде при паркираните автобуси. Транспорт за Мангъс, вероятно. И най-

простият начин да проникне там, при условие че може да намери някое скришно място в някой от тях.

И неочаквано видя, че върви право срещу Доло.

За щастие той приближаваше предния край на опашката и, изглежда, беше насочил вниманието си към масите отпред. „Благословени да е ангелът, който бди над глупаците“ — промълви Джин и се отдалечи на безопасно разстояние от него. Зад него, близо до автобусите, имаше друга официална маса и край нея се мотаеха група мъже. На практика те предотвратяваха всякаква възможност за приближаване до автобусите от тази страна. Ако заобиколеше от другата...

Мисълта ѝ секна. Един от мъжете в тази група оглеждаше съсредоточено тълпата...

Беше Радиг Нардин. Вероятно търсеше Доло.

Джин замръзна. Покрай тревогите си около Мофрен Омнати и шахни почти беше забравила за това, че не ги искат с Доло в Мангъс. Но онези очевидно не ги бяха забравили... и след като се бяха видели в Милика преди по-малко от четири дни, вероятността Нардин да не познае Доло беше минимална.

А освен това той продължаваше да търси...

Какво да направи? Да го зашемети със звуковото си оръжие, надявайки се другите да предположат, че му е станало лошо, и да го отнесат за оказване на първа помощ? Но за целта трябваше практически да застане пред него, за да предизвика този шок, без околните да почувстват нещо. Да използва лазерите си и да запали някой от автобусите? Не. Със своя висок ранг Нардин нямаше да е от онези, които ще хукнат да гасят пожара. Освен това с предизвиканата по този начин безредица най-вероятно просто щеше да спре товаренето на работници, без това да гарантира, че Нардин няма да я открие.

Освен ако...

Тя скръцна със зъби. Идеята граничеше с лудост... но ако успееше, щеше да реши едновременно и двата си проблема.

Близо до автобусите имаше малка сграда, може би обществена тоалетна. Джин отиде до нея, застана с лице към стената и смъкна гела от лицето си. Не беше приятно — гелът беше предвиден да се сваля само със специален разтворител — и когато свърши, бузите и брадичката ѝ бяха изпозулени. Перуката и мъжките дрехи трябваше да

остави, но ако Нардин я беше запомнил от спречкването при мината, това щеше да е достатъчно.

В Милика тя беше видяла колко голяма е дистанцията между социалните класи и докато вървеше към групата на Нардин, се увери, че и в града положението е същото. Мъжете от по-долните класи, които носеха дрехи като нейните, просто не биваше да се доближават до господар като Нардин — факт, който се виждаше ясно от стреснатите изражения на хората, когато тя се провираше между тях. И естествено на една ръка разстояние от Нардин двама от хората му ѝ препречиха пътя.

— Къде отиваш ма? — озъби ѝ се единият.

— Да говоря с господаря Радиг Нардин — отвърна спокойно тя. — Нося съобщение за него.

Нардин се обърна и я погледна.

— От кого?

И я позна и думите замръзнаха на устните му.

— Какво?

— Нося съобщение за баща ти, господарю Нардин — каза тя и допря пръсти до челото си. — Мога ли да се приближа?

Нардин погледна хората си и изглежда, събра кураж.

— Можеш. Пуснете я — заповяда той.

Джин почувства смайването на другите — те очевидно още не бяха разбрали, че всъщност тя е жена. За момент се зачуди дали трансвестизмът се смята за престъпление в Квазама.

— Нося съобщение за баща ти от Круин Самън от Милика — каза тя. — Ще ме заведеш ли при него?

Лицето на Нардин се превърна в неразгадаема маска.

— Помня те — каза той. — Ти беше в Милика с големия син на Круин Самън. Коя си ти, та той ти се доверява да предадеш съобщение?

— Името ми е Ася Елгани, господарю Нардин.

— И каква е връзката ти със семейство Самън?

— Делова — каза Джин. Нямаше представа дали услугата, която се готви да извърши, съществува на Квазама, но при широко разпространеното използване на дроги тук нямаше причина да не съществува. — Аз съм куриер, изпратен, както казах, до баща ти, Оболо Нардин.

Нардин повдигна вежди и огледа многозначително дрехите ѝ.

— И какво е толкова специално в теб, та да ти доверяват такива важни задачи? Освен факта, че малцина хора биха те помислили за заслужаваща доверие?

Джин не обърна внимание на подхилванията на другите.

— Онова, което ме прави специална — отвърна тя, — е, че аз нося устни съобщения... съдържанието на които не зная.

Нардин присви очи.

— Обясни.

Джин си придаде вид, че едва съдържа нетърпението си.

— Съобщението ми беше предадено, докато бях в състояние на транс, предизвикан от специална дрога — каза тя. — Само в присъствие на баща ти мога отново да изпадна в този транс и да предам съобщението.

Той дълго я гледа и тя мислено кръстоса пръсти.

— Колко важно е това съобщение? — попита той. — Критично ли е времето на неговото предаване?

— Не зная нито едното, нито другото — отговори Джин.

— С твое разрешение, господарю Нардин — промърмори един от мъжете, — мога ли да ти обърна внимание, че моментът на това предполагаемо съобщение е крайно съмнителен?

Нардин впери очи в Джин.

— Може би — отвърна тихо той. — Ако обаче това е вярно, на баща ми няма да му струва нищо, ако загуби малко време. — Той бавно кимна. — Добре. Ще те заведа при баща ми.

Джин се поклони.

— На твоите услуги, господарю Нардин — каза тя.

Той се обърна и тръгна към автобусите. Джин го последва. Зад автобусите беше паркирана кола. Нардин и Джин се настаниха отзад. Колата потегли и се насочи на изток.

Джин внимателно пое дъх и също толкова внимателно го изпусна. Отново ѝ се стори, че всепроникващото квазаманско презрение към жените работи в нейна полза. Нардин може би щеше да се хване на същия номер с „частното съобщение“ от някой мъж, но почти сигурно без допълнителна охрана не би допуснал мъж чужденец в колата си. Като жена обаче Джин автоматично не представляваше заплаха за него.

Значи сега трябваше да измисли начин как най-добре да използва тази квазаманска слабост.

35.

Разстоянието от Азрас до Мангъс беше петдесет километра, а пътят видимо по-нов и в по-добро състояние от онзи, по който Джин бе тичала рано сутринта. През цялото време нито Нардин, нито шофьорът говореха с нея, поради което не ѝ оставаше нищо друго освен да гледа пейзажа... и тайно тях двамата.

Никое от двете проучвания не беше впечатляващо. Нардин пътуваше безучастно, от време на време поглеждаше към нея, но гледаше предимно пътя. Шофьорът също изглеждаше надут и затворен дори и към Нардин. Малкото реплики между тях бяха кратки и формални и тя не можеше да почувства онова непринудено общуване, което беше виждала между Доло и неговия шофьор. Строги отношения между господар и слуга, реши накрая тя, без следа от другарство и дори взаимно уважение. Спомни си първото си впечатление от Нардин отпреди четири дни и това не ѝ се видя толкова неочаквано.

Пейзажът се състоеше главно от осеяни с дървета равнини и това само усилваше скуката. Тя знаеше, че по-нататък, на изток, гъстите гори, които ограждат Милика, се простират през цяла Квазама до селата чак до другия край на Плодородния полумесец. Но тук беше голо.

Което означаваше, че ако тя и Доло трябва да се измъкнат набързо от Мангъс, тук ще има по-малко опасни хищници. По-малко хищници и значително по-малко възможности за укриване. Тя предпочиташе хищниците.

Мангъс се видя много преди да достигнат до него — сателитните снимки бяха съвсем точни. От онова, което можеше да се види — а именно заобикалящата го висока черна стена, — комплексът имаше приблизително форма на ромб, за разлика от кръговата форма на Милика и селата, които баща ѝ беше посетил навремето. Дългите краища на ромба, изглежда, сочеха на югоизток и североизток — по посока на магнитното поле на планетата — тя си спомни, че улиците в Азрас и други градове имаха същата ориентация. При миграция

стадата бололини се ориентираха по магнитните линии на това поле и строителите отдавна се бяха научили, че трябва или да отклонят животните около човешките заселища, или да им осигурят възможност за свободно преминаване.

Колкото и впечатляваща да беше стената обаче, тя бледнееше пред блестящия куполообразен свод над нея.

Скенерите на световите кобра не можеха да проникнат през този свод. Той беше от метал или с метално покритие. Не беше твърд, а някакъв вид двойна плътна тъкан с изменяща се интерференчна диаграма, която фактически блокираше преминаването на вълните много по-ефективно от всяка твърда структура. Беше почти напълно непрозрачна за всяка дължина на електромагнитната вълна, с която можеха да работят скенерите.

Сега, когато го виждаше отблизо, Джин откри, че не може да прибави много повече към онова, което се знаеше. Видя, че сводът е закрепен за високи черни пилони, разположени от външната страна на стената, които на свой ред се държаха от двойки опъващи въжета. Как се поддържаше сводът в средата все още беше загадка, особено като се вземеше предвид, че слабото, но видимо леко вълнение на свода недвусмислено показваше, че прилича повече на тъкан, отколкото на твърд метал. Тя впери поглед в него, опитвайки се да види през малката пролука между долния му край и горната част на стената, когато някакво движение покрай стената отляво привлече вниманието ѝ. Джин включи оптичните усилватели за далечно гледане и фокусира зрението си върху него.

Беше автобус. Като онези, които чакаха да откарат Доло и другите работници в Мангъс... само че се движеше на север по друг път. Както автобусът, който го следваше. И другият подир него. И следващият. И по-следващият.

— Отиват в Пурма — прекъсна Нардин мислите ѝ. Стресната, тя се обърна и видя, че той я гледа строго.

— Разбирам, господарю Нардин — каза Джин, спомнила си, че трябва да проявява нужното уважение. — Мога ли да попитам кои са те?

Челото му се сбърчи малко повече.

— Наетите миналата седмица работници. Завръщат се по домовете си.

Тя се подвоуми. Друг въпрос от нейна страна може би нямаше да отговаря на характера на квазаманската жена... но тя вече се беше легитимираща като изключение.

— Често ли наемате работници от Пурма?

— Приблизително на всеки две седмици — отговори той. — Редуваме ги с наетите от Азрас.

— Разбирам. — Джин внимателно се облегна назад и отново насочи поглед към стената и купола пред тях. Значи Мангъс имаше достатъчно работа да ангажира непрекъснато работна сила. Защо тогава не използваха постоянно едни и същи работници, а всяка седмица повтаряха тази трудоемка процедура?

Минаха покрай редица пилони и когато приближиха края на пътя, в стената пред тях се отвори порта. Единственият вход на тази страна на комплекса, отбеляза тя, построен по подобие на малко банково хранилище. Сигурно бе достатъчно здрава да издържи на атака на бололини.

Колата мина през портата, влезе в Мангъс и тя видя половин дузина сгради: точно пред тях една прилична на административно, друга зад нея жилищен тип, отляво и отдясно на пътя съответно постройки за охраната и гараж. Видя ги само с периферното си зрение. Вниманието ѝ беше завладяно от напълно неочакваната черна стена, която се издигаше от дясната ѝ страна.

Тя се простираше, доколкото можеше да види, между два срещуположни ъгъла на ромба и разделяше Мангъс приблизително на два равнострани триъгълника. В центъра ѝ имаше порта — порта, която изглеждаше също толкова здрава, колкото и онази, през която току-що бяха минали. „Единственият вход в тази секция?“ — зачуди се тя, спомняйки си, че на западната част на външната стена на Мангъс имаше само един вход.

А това означаваше, че зловеците тайни на Мангъс са в два ясни нюанса. Ако зад вътрешната стена беше само офиса на бащата на Радиг Оболо Нардин...

Все пак никак нямаше да е лесно.

— В административния център ли, господарю Нардин? — попита през рамо шофьорът.

— Да — отвърна Радиг и погледна Джин. — Преди да бъдеш заведена при баща ми ще трябва... — той погледна надолу — да

облечеш по-подходящи дрехи.

— Благодаря, господарю Нардин — кимна важно Джин. Тя се наведе леко към прозореца и видя, че от върха на вътрешната стена до центъра на свода се издигат други черни линии — очевидно здрави ребра, поддържащи формата на купола. Просто, но ефективно.

— Вярвам, че след като предам съобщението, ще ми осигурите транспорт обратно до Азрас — каза тя на Нардин.

Нардин изви вежди и отвърна хладно:

— Зависи от съобщението.

Накараха я да чака дълго, много по-дълго, отколкото беше необходимо да облече дадените ѝ дрехи. Всъщност толкова дълго, та вече беше започнала да се чуди дали тайно не я наблюдават, а ако я наблюдават, след като се представяше за професионалистка, тя трябваше да започне да се дразни за загубеното време. Но накрая дойде един мъж и я преведе през серия от коридори до тронната зала на Оболо Нардин.

Не можеше да мисли по друг начин за това място освен като за тронна зала. По-голяма и по-изискана от кабинета на Круин Самън, по-голяма дори от големия кабинет на кмета, който беше виждала на видео, тя очевидно беше предназначена да стряска всеки влязъл. Докато я водеха из лабиринта от завеси към средата на залата, в лицето ѝ непрекъснато духаше лек ветрец. През ума ѝ неволно премина образът на паяк, чакащ в центъра на мрежата си...

— Как се казваш? — изръмжа към нея човекът, седнал на една възглавница като на трон.

Джин с усилие прогони образа на паяка от ума си. „Аз съм кобра — напомни си тя. — Кобрите не се плашат от паяци.“

— Казвам се Ася Елгани, господарю — каза Джин и допря пръсти до челото си, взирайки се в неестествения блясък в очите му. „Прекалено използване на квазамански стимулатори?“ — Ти ли си Оболо Нардин?

Лицето на мъжа не се промени... но по гърба ѝ внезапно пробегна силна тръпка.

— Аз съм — каза той. — Какво имаш да ми кажеш?

Джин пое дълбоко дъх. Това беше моментът. Сега трябваше да може да изиграе ролята си... Тя отпусна лицето си, сякаш изпада в хипнотично състояние, и понижи гласа си с една октава.

— Аз съм Круин Самън — започна Джин с напевен глас. — Аз зная какво правиш ти тук в Мангъс, Оболо Нардин, и зная какво рискуваш. С това знание мога да те унищожа... но мога и да ти помогна. Ти се нуждаеш от ресурсите, които притежавам, както и от силата на лоялните ми западни села. Аз ти предлагам да сключим взаимноизгодно споразумение. Очаквам отговор.

Джин внимателно фокусира зрението си.

— Получи ли цялото съобщение, господарю Нардин? — попита тя отново с нормалния си глас.

Оболо Нардин спокойно гледаше лицето ѝ. После каза:

— Разбира се.

— Платено ми е да отнеса на Круин Самън отговор, в случай че желаеш да изпратиш такъв — продължи тя, стараяйки се гласът ѝ да звучи безстрастно. Дълбоко в съзнанието ѝ започна да се появява тревога. Нещо тук не беше съвсем в ред... — В този случай обаче ще ми трябва време да се приготвя...

И без предупреждение образът пред нея внезапно беше обграден в червена рамка.

Тя несъзнателно задържа дъх. И изведнъж всичко ѝ стана ясно: дългото чакане в стаята за преобличане, лекият ветрец, духащ в лицето ѝ... ветрец, несъмнено наситен с приспивателна дрога. Те бяха обмислили какво да направят с нея, решили бяха, че претенцията за вестоносец е глупост, и бяха взели необходимите мерки.

Джин стисна юмруци, ноктите се забиха в дланите ѝ да предотвратят действието на дрогата. Може би щеше да може да зашемети Оболо със звуковото оръжие и да се измъкне оттук... но зад завесите сигурно се криеха сто души и нямаше да може да излезе. От друга страна, тя не можеше вечно да задържа дъха си, а и може би вече беше погълнала достатъчно от дрогата, за да заспи преди да отиде много далеч. А Оболо все така я гледаше. И чакаше...

Чакаше да изгуби съзнание? Добре, изведнъж реши тя.

— Аз... господарю Нардин... — започна като пияна Джин, използвайки последната резерва въздух, подбели очи и се свлече на пода.

Беше се постарала главата ѝ да падне така, че лицето ѝ да не е към приспивателния ветрец, но звездите пред очите ѝ от падането още не бяха изчезнали, когато ветреецът спря. Иззад една от завесите бавно излезе някой... и спря до нея.

— Много бързо я хвана — чу тя гласа на Радиг Нардин. — Дори за жена.

— Тя е нежна чуждоземка — отговори презрително Оболо. — Ако това е най-доброто, което могат да постигнат нашите врагове, няма защо да се плашим от тях.

Сякаш железен шиш промуши стомаха на Джин. „Боже Господи... те знаят коя съм! Но как са разбрали...?“

— Може би. — Една ръка я хвана за рамото и я обърна по гръб. Без да отваря очи, Джин включи оптичните усилватели, настрои ги на нула увеличение на зрението и на най-ниско ниво на увеличение на светлината. За момент Нардин се взря в лицето ѝ после се изправи да погледне баща си.

— Преди да я затворим, ще претърся тялото ѝ за някои миниатюрни средства.

— Постъпи както смяташ за добре, синко. Но аз мисля, че не е необходимо.

— В дрехите ѝ не намерихме нищо...

— Забравяш катастрофата на нейния космически кораб — прекъсна го баща му. — Тя не носи никакви средства, защото никой не е оцелял с нея.

— Може би. Реши ли какво да правиш с Доло Самън?

— Защо, нищо, разбира се... Нали баща му ни предлага сделка — каза саркастично Оболо. — Не чу ли съобщението?

Радиг отново погледна Джин.

— Прощавай, татко, но не виждам хумор в ситуацията. Не смяташ ли за възможно семейство Самън да се е съюзило с тази шпионка?

— Едва ли е възможно — изсумтя Оболо. — Дори невероятно.

— Тогава позволи ми да се освободя от него — предложи Радиг. — Докато е тук, той представлява опасност за нас.

— Вярно. За нещастие премахването му в този момент може да бъде още по-опасно. Идентифицирахте ли мъжа, който е дошъл в Мангъс с него?

Радиг изкриви устни.

— Още не. Най-вероятно е някой бездомник от Милика.

— Вероятно това не е достатъчно точно — каза студено Оболо.

— Шахни знаят, че жената е на Квазама, и че е била у Самънови в Милика. Напълно възможно е този човек да е агент на шахни със задача да служи на Доло Самън или като защитник, или като тъмничар.

— И така да е, защо ще придружава Доло Самън тук?

— Тя е тук, нали? Каквото и да знаят или подозират тя и нашите врагове, не е невъзможно тя да е споделила тази информация с Круин Самън.

— Но тогава разрешаването на един агент на шахни...

— Радиг Нардин. — Гласът на Оболо прозвуча като плющене на камшик. — Контролирай страховете си и мисли логично. Що се отнася до шахни, Мангъс е електронна фирма и нищо повече. Ако се държим нормално, те няма да имат никакво основание да се съмняват в това. От друга страна, ако необосновано изхвърлим Доло Самън от комплекса, няма ли това да възбуди любопитството на този агент?

Радиг пое дълбоко дъх.

— Все пак е опасно, татко.

— Разбира се, че е опасно. Няма печалба без риск, синко. Ако се страхуваш, че нервите ти отново няма да издържат, помисли върху това.

— Да, татко. — Радиг пак погледна Джин. — И срещу каква потенциална изгода рискуваме да я държим жива?

— Смяташ, че има някакъв риск, ако оставим една жена жива? — изръмжа Оболо.

— Тя не е обикновена жена, татко... Тя е агент на световете кобра. Това я прави опасна.

Джин внезапно забеляза, че червената рамка все още е пред очите ѝ... че всъщност става по-плътна... докато самата картина, изглежда, избледняваше...

„Не! — каза си гневно тя и се помъчи да се пребори със съня, който нахлуваше в съзнанието ѝ. — Хайде, Джин... стегни се.“ Но не можа. А и ѝ беше толкова удобно на пода.

Последното, което усети, бе как нечии груби ръце я хващат за мишниците и краката, вдигат я и я носят нанякъде...

36.

— На екрана пред вас ще видите кратко резюме на всички описани от мен операции — заключи майсторът изложението си и махна с ръка към редицата апарати с представени на тях таблици. — Ако имате въпроси, натиснете клавиша „помощ“. Ако това не е достатъчно, натиснете бутона „сигнал“ и някой ще дойде при работната ви станция. Въпроси? Няма. Добре. Започвайте и помнете, че бъдещето на комуникациите на Квазама може би зависи от вас.

Доло премести поглед върху екрана на работната си станция, потисна една гримаса, избра една печатна платка и взе шепя компоненти. Наистина не бе очаквал да му дадат корпус на ракета и да му кажат да му сложи бойна глава... но и не беше очаквал, че ще монтира платки за телефони.

— Не губят време да ни въвеждат в работата, нали? — промърмори той.

Аким повдигна рамене и отбеляза:

— Но пък плащат добре.

Доло скръцна със зъби и пъкна първия компонент в печатната платка. Още със слизането от автобуса се опитваше да възбуди любопитството на Аким към Мангъс и сега трябваше с нещо да го впечатли. Но Аким беше по следите на една жена от друг свят и очевидно нямаше да допусне да бъде отклонен от тази задача.

— Това обяснява защо не си правят труд да търсят предишните работници — коментира Доло, опитвайки друг подход. — Ако всичко, което се върши тук, е толкова лесно, просто им е по-изгодно да обучат нови.

Аким се огледа и за момент Доло се надяваше, че ще започне да оспорва думите му. Но той само кимна.

— Неефективно в известна степен, но не много — каза той и отново се съсредоточи върху печатната платка. — И допринася за подпомагане на бедните в Азрас.

— Правилно — промърмори Доло. — Оболо Нардин е великодушен човек.

— Ако бях на твое място — каза хладно Аким, — бих се опитал да забравя селските си предразсъдъци и да се съсредоточа върху извършваната работа. Виждаш ли някой наоколо, който може да е дегизираната жена?

Доло въздъхна и внимателно огледа залата. В съзнанието му отново се появи Джин — как се качва в колата на Радиг Нардин.

— Не.

— Не преставай да наблюдаваш — посъветва го Аким. — Може случайно да разменят работници между групите.

Доло кимна и се наведе над платката.

Беше минал може би един час, когато неочаквано видя, че Аким спря работа и се втренчи право пред себе си в пространството.

— Видя ли нещо? — попита той.

Аким се обърна рязко към него.

— Нещо не е наред — прошепна с дрезгав глас той. — Има... — Той облиза устни и се огледа. — Не усещаш ли?

Доло се наведе напред, борейки се с неочаквано обхваналия го ужас. Почти неконтролираната паника на Аким беше заразителна.

— Не разбирам. Какво да усещам?

Аким пое разтреперан дъх.

— Предателство — каза той, ръцете му видимо трепереха. — Тук има... предателство. Не го ли чувстваш?

Доло бързо огледа залата. Засега, изглежда, още никой не им обръщаше внимание, но това нямаше да трае дълго.

— Хайде — каза той, изправи се и хвана Аким за ръката. — Да излезем.

Аким издърпа ръката си.

— Мога и сам — озъби се той и се изправи с клатушкане.

— Както желаш — отвърна Доло през зъби. Вратата, през която бяха влезли, се намираще в другия край на залата; много по-близко, до подиума отпред, имаше друга. Той пак хвана ръката на Аким, който леко се олюляваше, и двамата тръгнаха натам.

Когато стигнаха до вратата, майсторът им препречи пътя.

— Къде отивате? — попита той. — Изходът е на обратната страна...

— Приятелят ми не е добре — прекъсна го Доло. — Няма ли там някаква ниша за почивка?

Майсторът малко се отмести, Доло се възползва от колебанието му и двамата се промъкнаха покрай него. Влязоха в някакъв коридор с тежка на вид врата в дъното. По средата на коридора имаше ниша — точно такава, каквато се надяваше да намери. Той вкара Аким вътре и го сложи да седне на една възглавница.

Дълго никой не проговори. Аким бавно направи няколко дълбоки вдишвания, после стана и се огледа в огледалото. Чак тогава погледна Доло в очите.

— Ти не го ли усети? — попита той. — Нищо ли не почувства там?

— Ти сигурно си по-чувствителен от мен — отговори Доло.

— Бих желал да съм. — Аким се наведе към огледалото и погледна внимателно очите си. — Почувствах... е, по дяволите, почувствах предателство. Няма начин човек да може да го изрази. Просто почувствах предателство. Независимо дали това ти звучи смислено, или не.

Не звучеше смислено, но това почти нямаше значение. Каквато и да беше причината, Аким накрая беше излязъл от своето безразличие към Мангъс и сега зависеше от Доло дали ще съумее да разпали този пламък.

— Не разбирам — призна той, — но вярвам на твоите инстинкти. Аким му хвърли злобен поглед.

— По дяволите инстинктите — озъби се той. — Има нещо недобро в това място и аз ще го открия.

Той тръгна към вратата.

— В залата ли се връщаш? — предпазливо попита Доло. — Искам да кажа, да разбереш какво става...

— Сега напълно се контролирам — отговори уверено Аким. — Що се отнася до прилошаването ми, просто ме е присвил коремът. Разбираш ли?

Майсторът ги посрещна на вратата на монтажната зала, изслуша доста обърканото обяснение на Аким и ги придружи до работните им места. Щом седна на мястото си, Доло напрегна до краен предел сетивата си да долови описаното от Аким усещане.

Не усети нищо.

Още по-лошо беше може би, че Аким вече също не го усещаше. Седеше с мрачно изражение и работеше върху печатните платки — и нямаше и помен от предишната му реакция.

Което означаваше, че каквото и да е станало, вече е преминало... или че никога не е било.

Това бе най-странният залез, който Доло бе виждал. Отпред слънцето беше слезнало под нивото на външната стена на Мангъс, но горе все още изпращаше многоцветни слънчеви зайчета върху блещукащия свод.

— Чудя се дали това нещо спира дъжда — подхвърли той и изкриви глава да погледне от прозореца на тяхната стая нагоре към свода.

— Защо иначе ще е там? — изръмжа Аким от леглото.

Да не позволява на хората на Джин да видят какво има вътре. Доло не можеше да каже това на Аким.

— Още ли те тревожи случилото се в монтажната зала следобед? — попита Доло, без да сваля очи от свода.

— А теб не те ли тревожи? — сопна му се Аким. — Държах се като глупак, а след това дори не можах да разбера защо го направих.

— Възможно ли е да е от някакви химикали, които използват в производството? — подхвърли Доло. — Нещо, което се изпарява от печатните платки?

— Тогава защо никой друг не реагира? И още по-важно, защо го нямаше, когато се върнахме?

— Ами... Ами ако е било нещо, предназначено за мен, което си усетил случайно?

— Отново с твоята параноя, че Мангъс не иска да пуска вътре селяни, а?

— Това съответства на фактите, нали? — отвърна Доло. — Газов поток, може би, предназначен да ми внуши страх, за да напусна доброволно?

— Онова, което почувствах, не беше страх.

— Може би си по-смел от мен, затова не си почувствал страх. И освен това, когато ти реагира вместо мен, те може би са се паникьосали и са го спрели.

Аким поклати глава.

— Всичко това няма никакъв смисъл. Ти говориш за нещо прекалено сложно, за да бъде използвано в обикновен завод за монтаж на телефонни апарати.

— И откъде знаеш, че това, което монтираме, са платки за телефонни апарати? — контрира го Доло.

Аким сбърчи чело, после попита:

— Какво друго може да е?

Доло пое дълбоко дъх.

— Оръжия. Може би ракетни компоненти.

Бе очаквал най-малко изсумтяване от недоверие и презрение. Но Аким просто продължи да го гледа.

— И какво — попита тихо той — те кара да мислиш така?

По гърба на Доло премина студена тръпка. „Той знае — беше първата му ужасена мисъл. — Шахни участват в това заедно с Мангъс... градовете наистина се готвят за война срещу селата.“ Беше много късно да се измъкне от въпроса.

— Откъслечна информация, съпоставяна в продължение на месеци.

— Както и предположения на авентинската шпионка? — попита направо Аким.

— Не разбирам какво искаш да кажеш — отвърна Доло колкото можеше по-спокойно.

Няколко секунди двамата се гледаха.

— Плъзгаш се опасно близко към предателство, Доло Самън — каза най-после Аким. — Ти и цялото семейство Самън.

— Семейство Самън е лоялно на Квазама — каза Доло, борейки се с треперенето на гласа си. — На цяла Квазама.

— А аз като градски човек не съм, така ли? — Очите на Аким горяха. — Виж какво ще ти кажа, Доло Самън: вие можете да си мислите, че обичате Квазама, но вашата лоялност е към мината. Ние, агентите на шахни, сме възпитани и обучени да бъде напълно честни към всички хора на Квазама. Напълно честни. Ние не можем да бъдем корумпирани или подведени в нашите задължения. И нямаме предразсъдъци към никого от нашия свят. Ако друго не можеш да запомниш от мен, запомни това.

Внезапно той се изправи и Доло неволно отстъпи назад. Но Аким просто мина между двете легла и седна пред бюрото.

— Значи ти мислиш, че ние монтираме ракетни части, така ли? — каза той през рамо, вдигна телефона и го обърна. — Е, има бърз начин да се провери това.

Доло клекна до него, а Аким извади от джоба си комплект малки инструменти и избра една отвертка. Доло забеляза, че пластмасовият капак е захванат към дъното на апарата с дюзина винтчета.

— Защо са толкова много закрепващите винтчета? — попита той Аким, докато последният се готвеше за работа.

— Може ли да каже някой? — озъби се Аким и отвъртя първото винтче. — Може би не искат никой да бърника в апарата, без да има нужда от поправка.

Докато Аким отвиваше последното винтче, Доло усети някаква миризма.

— Какво е това? — попита той и предпазливо подуши. — Мирише на изгоряло.

— Хм. Наистина. — Аким се намръщи и вдигна телефона до носа си. — Аха!

— Развалихме ли го?

— Определено. Е... белята вече е направена. — Той отви последното винтче и внимателно свали капака.

Точно под капака имаше печатна платка — същата, веднага забеляза Доло, като онези, над които бяха работили цял ден. Същите компоненти плюс плетеница от проводници, плюс...

— Какви са тези неща? — попита той и посочи някакви почернели компоненти. — На нашите платки не слагаме такива.

— Вярно, не слагаме — съгласи се замислено Аким и отново вдигна платката до носа си. — Не зная какви са, но миризмата идва от тях.

В стомаха на Доло започна да се събира топка.

— Искаш да кажеш... че когато се опитахме да разглобим телефона, са изгорели?

Аким приближи платката по-близо до очите си и я заразглежда от различни ъгли.

— Погледни — каза той, повдигна сноп проводници и посочи под тях. — Точно тук. Виждаш ли го?

Доло се помъчи да си спомни какъв беше този компонент.

— Кондензатор? — опита се да познае той.

— Правилно. И ето тук... — той посочи под него — натрупаният в този кондензатор електрически товар се е изпразнил в платката.

Възелът в стомаха на Доло се стегна с още една бримка.

— Това е... точно над една от дупките за винтове.

— Аха — кимна Аким. — И сега, когато го отвихме е ясно, че този винт няма да може да се завинти и апаратът да се сглоби. — Той погледна Доло. — Това е саморазрушаващ се механизъм — тихо каза Аким.

На Доло трябваше да се справи с пресъхналата си уста преди да може да говори.

— Някакъв начин да научим за какво са служили тези изгорели компоненти?

— Засега никакъв. Във всеки случай не и в този апарат. — Аким гледа още един момент платката, после я сложи в телефона и взе едно от винтчетата. — Ще трябва да открия къде извършват тази част от монтажа и да отида там. — Той замълча, на лицето му се появи странно изражение. — Знаеш ли... през последните две или три години най-много се разви производството на телефони. Много са популярни сред градските първенци.

— А между шахни? — попита Доло.

— И между тях — кимна Аким. — Аз също имам на бюрото си един... — Той пое дълбоко дъх. — Не зная какво има тук, Доло Самън, но каквото и да е, трябва да разбере, и то бързо.

— За подкрепления ли отиваш?

Аким го погледна иронично.

— За тези телефони?

Доло се намръщи.

— О. Добре. Е... виж, вероятно едно анонимно обаждане до когото трябва ще е достатъчно да ме изхвърлят оттук. Ако искаш да предам някакво съобщение, ще се погрижа лично Мофрен Омнати да го получи.

— Дори ако Радиг Нардин реши да вземе мерки никога отново да не влезеш в Мангъс?

Доло облиза устни, спомнил си за хулиганите, които ги бяха нападнали с Джин.

— И какво предполагаш, че ще ни направят, ако научат, че знаем за техните телефони? — контрира той.

Аким остави телефона на масата и се изправи.

— Аз съм представител на шахни — каза спокойно той. — На мен няма да посмеят нищо да ми направят.

Доло не можеше да възрази на това.

— Ще се опитаме ли да намерим тази специална монтажна зала довечера? — попита той.

Аким се колебаеше, загледан през прозореца.

— Става късно... но не си спомням да са ни казали, че вечер не трябва да излизаме от стаите си. — Той се обърна към Доло. — Предполагам ти също искаш да излезеш?

— Стига да мога. И ако ми имаш доверие.

Аким го погледна сериозно.

— Ако трябва да бъде напълно честен, не, не ти вярвам. Не вярвам, че си невинен свидетел, за какъвто се опитваш да се представиш, и докато не разбере каква игра играеш, не бих искал да си зад гърба ми. — Той въздъхна. — За нещастие, ако ти работиш срещу мен, аз рискувам също толкова много като те оставя тук, където не мога да те следя.

Доло се намръщи.

— Има ли нещо, което мога да кажа или да направя, за да те убедя, че не съм срещу теб?

— Няма.

— Тогава, предполагам, сам трябва да решаваш. Но имай предвид, че аз не мога едновременно и да дойда с теб, и да остана тук.

— Вярно. — Аким сви устни. — Добре тогава. Да тръгваме.

37.

Джин малко се изненада като се събуди и установи, че все още е жива.

За момент се вслуша, без да отваря очи. Тишина, с изключение на далечния шум от вентилационната инсталация. Никакво дишане освен нейното.

Което означаваше, че не само са я оставили жива, но е и сама.

Отвори очи и видя, че е в малка стая, може би три на четири метра, в която освен тънката постелка, на която лежеше, и малко подебелата възглавница за сядане нямаше нищо. В ъгъла на тавана имаше отдушник — толкова малък, че само котка можеше да се провере през него. Вратата беше метална.

Джин внимателно стана. Не чувстваше никакво замайване, само леко главоболие от натъртването на главата, когато се беше ударила в пода. „И никакъв начин да зная колко дълго съм била под въздействие на дрогата“ — помисли мрачно тя, съжалявайки, че не се беше сетила да включи хронометъра си. Отиде до вратата, допря ухо до нея и включи звуковите усилватели.

Отвън се чу слабо шумолене — може би на дрехи, — последвано от кашляне.

„Все пак имат високо мнение за мен, щом са ме заключили“ — реши тя и се почувства малко по-добре. Макар да признаваше, че предполагащата женска слабост беше в нейна полза, тя се измъчваше, когато противниците ѝ се отнасяха пренебрежително към нея.

Които и да са тези противници.

Джин се намръщи като си спомни за последния дочут разговор. Оболо Нардин знаеше за падането на совалката... знаеше, че тя е от друг свят и че е била в семейство Самън в Милика. Шахни ли бяха разгласили тази информация? Или Мангъс бе правителствен център? Никоя от двете възможности не беше особено привлекателна.

И все пак... освен ако дрогата, която бяха духнали право в лицето ѝ, не бе разбъркала напълно паметта ѝ... не бяха ли в Мангъс

открито разтревожени от възможността сред тях да има агент на шахни?

Което означаваше, че крият нещо от шахни. Но откъде тогава знаеха неща, за които се предполагаше че са известни само на шахни?

Възможно ли бе Мангъс да представлява някакъв елемент във вътрешната борба за власт между самите шахни? Едностранна ревностно пазена програма за търсене на начин да се нанесе удар по световите на кобрите?

Световите на кобрите. Кобри. Мангъс. Мангуста...

Боже Господи!

Тя изтръпна от ужас. Боже Господи. През цялото време да ѝ е пред очите и да не го види. Мангуста...

Джин гневно тръсна глава. От движението почувства остро пробуждане в натъртеното място. Още не бе късно да изкупи грешката си... при условие че можеше да излезе от тази стая. Тя стисна зъби, наведе се и огледа ключалката на вратата.

Веднага разбра, че първоначално стаята не е била предназначена за използване като килия. Вратата беше блокирана набързо чрез изваждане на дръжката и заваряване над дупката на метална плоча.

Тя се отдалечи от вратата и бързо, но внимателно сканира стаята. Не можа да открие скрити камери, макар че под мазилката на стените можеше да има вградени микрофони. С тях обаче можеше да се справи. Налагаше се спешно да намери нещо, с което да изкърти заварената върху ключалката плоча. Тя свали едната си обувка и огледа тока. Не беше идеално, но щеше да свърши работа. Пое дълбоко дъх, пъкна тока под края на плочата с една ръка и включи лазера на кутрето на другата.

Беше по-лесно, отколкото очакваше. Очевидно човекът, натоварен със задачата да направи невъзможно отварянето на вратата, не беше мислил да прави кариера от това и беше използвал мек припой, вместо да изгуби две минути повече за точкова заварка. Тя откърти три от краищата и разхлаби достатъчно четвъртия, за да свали плочата. Чакането да изстине беше най-неприятната част, но след няколко минути можа да долепи око и да погледне през отвора.

В ключалката видя малък лабиринт от проводници и апаратура: електронна ключалка. Знаеше дузина бързи начини за отключване на такива ключалки, като се започне от изгарянето им с дъгомет до

пълното разрушаване с бронебоен лазер. За нещастие повечето бяха прекалено шумни, а последното нещо, което можеше да си позволи сега, беше да даде сигнал на охраната отвън за обявяване на тревога.

За щастие знаеше и по-фини методи. Бързо откри резето на ключовия механизъм, пъкна пръст в дупката, напипа лостчето, което блокира резето при заключване, и го избута.

Не се чу никакво щракане. Освободената врата леко се откря навътре. Джин се изправи, обу обувката си и облиза устни. Това беше. Тя включи всепосочния си шумозаглушител, за да блокира всички възможни микрофони, хвана ръба на вратата и я отвори...

Двамата пазачи, които бяха с гръб към нея вероятно дори не разбраха, че вратата е отворена. Тя ги повали със звуковото оръжие, хвана се за касата на вратата, подаде звънтящата си отразената звукова вълна глава в коридора и се огледа. Не се виждаше никой. От слабата светлина, проникваща от един прозорец, разбра, че вече е вечер. Беше спала цял ден... Стисна зъби и се зае със задачата да скрие изпадналите в безсъзнание стражи.

Следващата врата в коридора се оказа на малка умивалня с тоалетна. Размерите ѝ показваха, че е предназначена за използване само от един човек. Тя пренесе стражите вътре и ги сложи по такъв начин, че след като затвори, те да подпрат вратата отвътре. Инструкторите нееднократно ги бяха предупреждавали, че продължителността на звуково предизвиканото безсъзнание е толкова индивидуална, че не може да се разчита на него, но тъй като нямаше с какво да ги завърже, не ѝ оставаше нищо друго освен да се надява, че няма да се събудят много скоро.

После спря до прозореца в коридора. Слънцето наистина беше залязло, макар че все още изпращаше червени отблясъци над хоризонта. И което бе по-важно, гледката отвън ѝ показваше, че все още се намира в сградата, в която я бяха докарали сутринта.

Това ѝ даде много добра идея откъде да започне разследването...

Из сградата все още се мотаеха хора, но в относителната тишина с подпомогнатия от усилвателите слух тя чуваше ясно стъпките им и ѝ беше съвсем лесно да избегне срещата с тях. Отне ѝ няколко минути и няколко ненужни завоя, но накрая стигна до коридора, който водеше

към натруфената врата на офиса-комуникационна-тронна зала на Оболо Нардин.

Когато я бяха довели при Оболо, пред вратата нямаше стражи. Сега също нямаше. Това означаваше, че или на самия вход има много добра електронна защита, или че стражите са зад някоя от висящите вътре завеси. Тъкмо тръгна към ъгъла да провери вратата, когато до ухото ѝ достигна шум от стъпки и тя се дръпна назад.

Беше Радиг Нардин.

Радиг Нардин. Човекът, който я беше завел при Оболо сутринта, беше съобщил за пристигането ѝ по интерком до вратата и някой им бе отворил да влязат. При квазаманската култура изглеждаше невероятно синът на директора на Мангъс да минава през същата процедура. Обзета от неочаквана надежда, тя превключи оптическите си усилватели и ги фокусира върху вратата.

Радиг отиде до вратата, натисна четири клавиша на една клавиатура, която тя не беше забелязала преди, и отвори.

Джин тръгна тихо по коридора към затварящата се врата още преди да ѝ дойде наум, че промъкването в офиса на Оболо веднага след Радиг може би е ненужен, глупав риск. Но продължи да върви. Оболо вероятно имаше в офиса си идеална комуникационна система и ако въпреки това беше необходимо той и Радиг да говорят лично, може би си струваше да подслуша.

Тя спря пред вратата и набра на клавиатурата кода на Радиг. Много късно се сети, че системата може да отчита и отпечатъците на пръстите... но Оболо не си беше направил труд допълнително да я подобри и с тихо изщракване вратата се отключи.

Джин отвори само колкото да се промуши вътре, затвори вратата след себе си и се скри зад най-близката завеса. Стаята изглеждаше като в мъгла и в първия момент тя едва не се задави. После разбра, че е химически пушек, и си спомни за неестествения блясък в очите на Оболо. Вероятно гореше някоя от онези дроги за стимулиране на ума. Тя включи звуковите усилватели, свали обувките си да не вдига шум и внимателно тръгна напред.

Близко до вратата, скрити зад две завеси, имаше двама стражи. Като се ориентира по дишането им, Джин тихо ги заобиколи. Стъпките на Радиг бяха лесни за следване — и сигурно я водеха към трона от

възглавници на Оболо Нардин. Изведнъж те спряха и Джин клекна зад една завеса и затаи дъх.

— Здравей, синко — каза Оболо със странно стържещ глас... звук, може би гласов еквивалент на блясъка в очите от дрогата.

— Здравей, татко — поздрави и Радиг. — Нося ти авизо за най-новата пратка. Разтоварването вече започна. Щом се стъмни и всички временни работници се приберат по стаите си, ще започне прехвърлянето на специалните компоненти в монтажната сграда.

Последва познато изщракване и жужене на магнитен диск, сложен в четящо устройство.

— Добре — изсумтя Оболо. — Започнаха ли вече работа върху втората компютърна система?

— Още я настройват — отговори Радиг. — Според тях ще бъде готова след два дни.

— Поне три — каза Оболо със спокойна увереност. — Те непрекъснато подценяват необходимото им време.

— Може би този път... — Радиг спря, защото се чу извъняване на телефон.

— Оболо Нардин слуша — каза Нардин. Последва нещо, което дори подсиленият слух на Джин не можа да чуе. — Специфицираният рекордер? — попита ядосано Нардин.

Още недостъпна за слуха ѝ реч... но дори без да вижда двамата, Джин почувства напрежението зад завесата.

— Какво има? — попита нервно Радиг, когато баща му затвори.

Оболо шумно пое дъх.

— Агентът на шахни, който дойде заедно с Доло Самън, е намерил ключа към проекта „Мангуста“.

— Агент на шахни?... Сигурен ли си, че наистина е такъв?

— Ако досега имах някакви съмнения, последният му разговор с Доло Самън ги разсея. — Гласът на Оболо стана безизразен, почти скучен. — Неговите подсъзнателни реакции тази сутрин фактически бяха доказателството, което ми бе необходимо.

Радиг, изглежда, беше затруднен да го разбере.

— Казваш, че той знае? Откъде?

— Случайно го е открил, подтикнат от Доло Самън. Той смятал, че тук се произвеждат ракети, и го прельгал да разглоби

телефонния апарат. Може би ти беше прав: трябваше веднага да изгоним този селяндур.

— Но телефонът е саморазрушаващ се...

— Да. Но нима можеш да допуснеш, че това наистина може да помогне? Разрушеното доказателство е толкова интригуващо за хора като него, колкото и неразрушеното.

Радиг изруга.

— По-добре веднага да сложим стражи на техния комплекс.

— Защо?

— Защо? — като ехо повтори Радиг. — Защото ако той занесе тази информация на началниците си...

— Не може. — Оболо беше ледено спокоен. — След като тази сутрин разкрихме кой и какъв е, Мангъс е запечатан за през нощта и всички външни телефони са прекъснати с изключение на телефона от тази сграда. Сега се успокой, синко, и ме остави да помисля.

За момент единственото, което Джин можеше да чува, беше туптенето на собственото си сърце. Бяха се сбъднали най-лошите й опасения за цялото това проникване: Доло беше в смъртна опасност. Краката й трепереха от желание да изскочи от укритието, да разреже на две с бронебойния си лазер Оболо и Радиг и заедно с Доло да се измъкнат оттук...

— Да — каза неочаквано Оболо. — Да, синко. Ще вземеш едно малко отделение... четирима мъже... и ще ги заведеш в сградата за монтаж. Следващата стъпка на агента ще бъде да се опита да намери неповреден някой от специалните компоненти и да излезе от Мангъс.

— Как ще знае...

— Видял е вратата от крайната монтажна зала тази сутрин, когато двамата със селяка са напуснали участъка под влияние на дрогата. Ще си я спомни и ще отиде право там.

— Разбирам. Да ги убием ли?

Джин неволно изви ръце в положение за стрелба. Кутрето насочено право напред, палецът върху нокътя на средния пръст.

— Не, разбира се — снизходително се засмя Оболо. — С това само ще докараме други шахни да разследват защо за такова дребно провинение е бил ликвидиран техният агент. Не, синко, докарай ги тук живи и без драскотина дори.

— Но накрая ще ги убием, нали? — почти умопително попита Радиг. — Един опитен шахни агент няма да позволи...

— Разбира се, че няма ги убием — каза спокойно Оболо. — Нищо няма да направим. Чуждоземната шпионка ще свърши тази работа вместо нас.

38.

Вратата на монтажната страда беше заключена, но Аким извади от комплекта си някакъв странен на вид инструмент и бързо се справи с ключалката.

— Сега къде? — прошепна Доло, когато влязоха вътре.

— Онази врата, която видяхме, когато ми призля... — Аким стисна устни. — В дъното на коридора, когато майсторът се опита да ни попречим да излезем.

— Ясно — кимна Доло и погледна през прозореца до вратата. По настояване на Аким бяха дошли по обиколен път от жилищния комплекс дотук; сумракът вече беше преминал в непрогледна тъмнина. — Какво да правя?

Аким заключи вратата и каза:

— Ще стоиш тук. Ако някой тръгне да влиза, ми свирни.

— Да свирна? — Доло се намръщи.

— Подсвирването се чува толкова добре в една сграда, колкото и викането, но опасността да се чуе отвън е по-малка — обясни Аким. — И си отваряй очите.

Стъпките на Аким заглъхнаха в коридора. Доло се замисли. Значи все пак Джин грешеше. Не бяха ракети... а може и да бяха? Оставаше обаче оградената със стена част от Мангъс.

И каква беше цялата тази работа с телефоните?

Почукването на прозореца само на сантиметри от лицето му го накара да подскочи. Той сви треперещите си устни да свирне...

— Доло! — Шепотът едва се чуваше през стъклото.

Беше Джин.

Разтреперан, той си пое дъх, отиде до прозореца и го отвори.

— Джин... Божичко, как ме стресна...

— Млъкни и слушай — изръмжа тя и се вмъкна през прозореца.

— Оболо Нардин знае за теб и приятелят ти шахни. Радиг Нардин ще дойде тук с група от охраната да ви арестува.

— Ще дойдат тук? Но откъде знаят, че сме тук?

— Оболо се е сетил. Той, изглежда, се намира под влияние на онези стимулатори, които така много обичате вие, квазаманците. — Джин погледна през прозореца. — Още не се виждат... Радиг може би си мисли, че няма нужда да бърза. Къде е приятелят ти шахни?

— Мирон Аким влезе там. — Той посочи вратата в дъното на коридора. — И не ми е приятел.

— Иди го доведи... Хване ли го Радиг тук, мъртъв е. Ако можем да ви скрием някъде, докато излезете от Мангъс...

— Един момент, първо трябва да поговорим. Мисля, че грешиш за ракетите. По-скоро играят някаква игра с телефоните.

— Не е игра, Доло — изсъска Джин. — Предполагам, че инсталират телефони с подслушвателни устройства из цяла Квазама.

— Подслушвателни устройства? — намръщи се Доло.

— Комплектувани с микрофони.

— Боже Господи! — ахна Доло. Аким беше казал, че произведените в Мангъс телефони са много популярни сред високопоставените градски власти. И сред шахни също. — Но дори с микрофони в телефоните... Божичко! Далекосъобщителната телефонна система.

Джин се усмихна мрачно и кимна.

— Това е положението. Вашият чудесен подземен защитен от подслушване вълновод се обърна срещу вас. Той е изграден специално за такова нещо.

Доло стисна зъби толкова силно, че го заболяха. Беше права. При свързаните през естествения вълновод под повърхността на планетата телефони на практика беше детински просто всеки телефонен разговор да бъде записан и копието да бъде изпратено по същия вълновод в Мангъс.

Само селата западно от Азрас бяха защитени от такова подслушване. Значи това беше една от причините, поради която толкова упорито отказваха да го допуснат в Мангъс!

— Милика е в опасност — каза той.

— Цяла Квазама е в опасност — отвърна Джин. — Нима не разбираш, Доло? След като тази система бъде завършена — ако вече не е, — на практика Мангъс ще има достъп до цялата комуникация и предаването на данни на планетата. А този вид информация директно се превръща във власт.

Доло поклати глава.

— Само ако могат да пресеят необходимата им информация. И колкото повече микрофони монтират, толкова повече информация ще трябва да прегледат.

Видя как нещо трепна на лицето ѝ.

— Знам как могат да решат този проблем — каза тя. Гласът ѝ бе натезжал от възмущение. — За момента обаче за нас има много непосредствена заплаха: мисля, че те се опитват да създадат армия от временните работници. Имал ли е Мирон Аким някаква реакция тази сутрин? Оболо Нардин спомена нещо такова.

— Да. Каза, че бил почувствал предателство в монтажната зала. Излязохме за няколко минути и след това се оправи.

— Вероятно защото са изключили системата. Чувал ли си за подсъзнателни възприятия?

Доло стисна зъби. Предателство...

— Да — каза той. — Ако се смеси един не много силен хипнотичен газ със съобщение, излъчено с инфразвук, може да се промени поведението на даден човек.

— На Авентини не използваме такова нещо, но теорията ни е достатъчно добре позната — каза Джин. — Тук това обичайно ли е?

— Чувал съм да се използва като крайно средство при закоравели престъпници. Предполага се, че не е толкова ефективно. — Изведнъж друг елемент от пъзела дойде на мястото си. — Ама разбира се! Временните работници! Затова непрекъснато наемат нови хора. Стараят се да обработят колкото се може повече хора от Азрас.

— Азрас и Пурма — каза Джин. — Тази сутрин по пътя видях няколко автобуса, натоварени с работници, да се връщат в Пурма. Наемат последователно работна сила от двата града, та никой да не се сети какво правят.

— Мислиш, че са намерили начин да въздействат достатъчно силно на подсъзнателно ниво, за да принудят хората към предателство?

— Не зная — поклати глава Джин. — Надявам се, че единственото, което се опитват да направят, е да предизвикат недоволство сред бедните в градовете. При съществуващия политически климат дори това може да е достатъчно.

— Боже Господи! Трябва да съобщим на шахни.

— Не се шегувай... и ако ми позволиш да ти предложа, първата работа, която трябва да свършиш, е да вземеш приятеля си и да се махнете оттук. Радиг Нардин може всеки момент да пристигне и ако ни намери, навярно няма да имаме никаква друга възможност освен да ги убием. — Тя отново отиде до прозореца и погледна навън.

Доло потрепери. Категоричният начин, по който тя заключи кой ще победи при такава среща...

— Да. Добре, тръгвам...

— Много късно. — Джин се взря през прозореца и изруга през зъби: — Идват.

На шахни наистина щеше да им трябва цялата информация. И Доло беше най-подходящата личност, която можеше да им я даде. Значи трябваше да изведе него и Мирон Аким оттук.

Стиснала зъби, Джин огледа коридора. Нямахше нищо, което би могла да използва в боя; нищо, което на практика би позволило на Доло да се справи с петима добре подготвени мъже, без да ги убие. А Доло беше този, който трябваше да се бие. Ако Аким откриеше, че Доло разговаря с нея, вероятно щеше да обвини цялото семейство Самън в предателство.

Видя на стената електрически контакт. Да, можеше да го използва. А и ако те не разберяха, кой се бие с тях...

Хората на Радиг бяха вече почти до вратата.

— Добре — промърмори тя на Доло. — Махай се оттук... Иди в дъното на коридора... и закрий очи. Добре ги защити.

— И после какво? — попита Доло и покорно тръгна към посоченото място, сложил ръка на очите си.

— Ако имаме късмет, ти ще привлечеш цялото им внимание и те няма да ме видят. Значи аз не съм била тук... разбра ли? Ако някой пита, кажи им, че си самичък. — Подсиленият ѝ слух чуваше стъпките отвън. — Пригответи се. Идват.

Тя се прилепи до ъгъла зад вратата, насочи системата за захващане на цели към електрическия контакт и вдигна дясната си ръка в положение за стрелба...

И внезапно вратата се отвори.

— Аха — каза иронично Радиг Нардин. — Кого виждам? Един от доверените работници, изгарящ от нетърпение да започне работа? Не си крий очите от мен, Доло Самън... Да не би да те е срам да ме погледнеш?

Когато и последният от стражите прекрачи прага, Джин затвори очи и стреля с дъгомета.

Дори през затворените ѝ очи блясъкът беше ослепително ярък. Някой ахна, друг изруга... и после Джин скочи сред тях.

Нямаше никаква съпротива. Временно ослепели, изправени пред виждащ противник с подсилени от серводвигателите мускули, петимата мъже паднаха като поразени мишени.

Ехото от тупването на последния още не беше заглъхнало, когато Джин чу ахването на Доло.

— Боже Господи! Джин... ти...

— Не аз. Ти направи всичко това — озъби му се тя. Вратата стоеше отворена. Тя се намръщи, погледна навън, подхвана вратата с крак и я затвори. — Не го забравяй. Това... може да ти коства живота.

— Вярно. — Доло преглътна. — По-добре тръгвай... Мирон Аким сигурно е чул.

— Зная. — Джин се поколеба. Имаше толкова много неща, които искаше да му каже, но в момента не разполагаха с никакво време. — Най-добре двамата с Мирон Аким да направите същото. Ако успеете да излезете от Мангъс преди да разберат, че не са ви хванали, ще имате голям шанс.

— Ами ти? Няма ли да тръгнеш с нас?

— За мен не се безпокой, аз идвам веднага след вас — увери го тя. — Най-напред трябва да проверя нещо друго, а после тръгвам към Азрас с вас. Или след вас... не искам Мирон Аким да ме вижда.

Доло стисна зъби.

— Добре. Късмет.

— На теб също. И не забравяй! Не трябва да използваш никакви телефони в Азрас. — По коридора се чу слаб шум от тичащи крака. — И се пази — изсъска тя, отвори вратата, огледа се и бързо изскочи навън.

Съседният участък също беше безлюден. Тя отиде зад ъгъла, където щеше да бъде скрита от погледите на Доло и Аким, когато излязат, клекна и се огледа. Близо до средата на черната стена,

разделяща Мангъс наполовина, имаше някакво движение. Тя включи оптичните си усилватели и фокусира зрението си върху стената.

Беше висока за прескачане... това веднага се виждаше. Макар и наполовина на триетажния жилищен комплекс, тя все пак беше най-малко с един метър над възможностите на нейните серводвигатели. Беше тренирала много техники на катерене, но всички те предвиждаха някакви неравности по повърхността, а бързото оглеждане на стената не ѝ вдъхна особени надежди.

Оставаше стълбището, анкерните връзки или желязната врата. Първите две възможности изискваха специални съоръжения, каквито тя нямаше. Третата, от друга страна...

Това беше очевидният път да влезе и тя сериозно го обмисли. Радиг Нардин беше споменал за доставка на материал и ако отвореха вратата, единственото, което трябваше да направи, за да влезе, бе да се дегизира подходящо.

Само че средствата ѝ за дегизиране бяха на двадесет километра южно от Азрас в изоставената кола на Доло. И във всеки случай, ако подозренията ѝ бяха верни, Оболо Нардин едва ли би поверил тайната си на други освен на най-близките членове на семейството. Един чужденец... особено чужденец от друг свят... веднага щеше да бъде хванат.

Забеляза някакво движение вдясно — Доло и неговият другар вървяха с неестествена небрежност към портата, през която тя и Радиг бяха влезли в Мангъс тази сутрин. За секунда Джин се зачуди дали да не се промъкне след тях и да им помогне да избягат.

Но когато откриеха бягството им, доказателството, което Джин искаше да осигури, можеше буквално да се изпари. И освен това Доло сега имаше защитник. Тя можеше само да се надява, че шахни избират за агенти компетентни хора.

Тя пое дълбоко дъх, приведе се и затича през комплекса към стената.

39.

Вътрешният двор на жилищния комплекс жужеше от усилена дейност, чуваше се смесица от гласове не само на мъже, но и на жени и деца. „Трябва да са постоянни работници“ — реши Джин, докато лазеше внимателно по покрива. Членове на семейството на Оболю Нардин, ако традицията от Милика бе в сила и тук — доверените, които можеше да се надява, че ще пренебрегнат странните звуци, които можеха да дойдат отвъд издигащата се над тях стена.

Макар че вероятно нямаше да пренебрегнат странните звуци, идващи директно над главите им. Изглежда, никой не беше чул шума от скачането ѝ на покрива, но сега, когато силуетът ѝ се открояваше на фона на свода, единственото, което някой във вътрешния двор под нея трябваше да направи, беше да погледне нагоре...

Стигна другата страна на комплекса, без да я забележат, но видя, че не е постигнала предимството, на което се беше надявала. Далекомерът ѝ определи разстоянието до горния край стената на осем метра при височина шест метра. За скок от място, и то от несигурна основа, беше доста много. Тя направи крачка назад, приклепна и скочи.

Пръстите ѝ се протегнаха напред, хванаха се здраво за ръба на стената и няколко секунди тя вися неподвижно и се ослушва. Комплексът остана тих. Джин се набра, легна на стената и погледна от другата страна.

И откри, че е била права.

Студена тръпка премина по гърба ѝ. „Мангъс — помисли си тя и от допуснатата глупост стомахът ѝ се сви на топка. — Мангъс. Мангуста. Съвсем очевидно и естествено име за група, виждаща себе си като квазамански отговор на заплахата от кобрите.“ Тя и Круин Самън бяха схванали значението на името, дори бяха спорили за него... и в цялата тази препирня и двамата бяха пропуснали един малък факт.

Фактът, че на първо място никой на Квазама не би измислил такова име, защото никой на Квазама никога не бе чувал, че омразните

им демони-бойци се наричат кобри.

Досега.

Трофтийският кораб долу се виждаше само наполовина — дългият му товарен отсек бе скрит в ремонтен хангар трофтийски стил. Една транспортна лента частично закриваше от погледа ѝ соплата на основните двигатели. Но все пак се виждаше достатъчно, за да открие, че обичайните знаци за собственост и идентификацията липсват.

Долу се движеха фигури — главно трофти, но имаше и хора. Ако трофтите не си бяха направили труда да махнат от дрехите си еквивалента на знаците за самоличност... но бързото оглеждане с усилвателите показва, че са ги махнали. А защо жилищната сграда в двора срещу кораба бе с такава странна форма? Тя насочи вниманието си към нея...

И изведнъж зад нея прозвуча сигнал за тревога и всичко се освети.

Джин инстинктивно се притисна към стената. Светлинните ѝ усилватели автоматично се изключиха. Тя стисна зъби и включи за компенсация звуковите си усилватели. Противниците ѝ имаха предимство в броя, но тя можеше да види тяхното положение преди те да започнат да стрелят и да ги отстрани, без да могат да я наранят.

Добре усвоените реакции премахнаха моментната паника... и едва тогава тя разбра, че светлините не са насочени към нея. Всъщност многото светлини — насочени към стената на метър под нея — я оставяха в относителна сянка. Тя вдигна глава няколко сантиметра, включи оптичните си усилватели и огледа комплекса, за да открие центъра на вълнението.

Не беше трудно да го намери. Доло и Аким, последният леко накуцващ, охранявани от шестима въоръжени мъже.

Джин свирепо стисна зъби. „Трябваше да отида с тях“ — каза си тя злобно. Цяла минута тя наблюдава как групата върви към административния център и през ума ѝ като торнадо преминаха стотици схеми на действие за спасяването на Доло и Аким. Не, не биваше да се поддава на емоции. Трябваше да обмисли ситуацията.

Доло и Аким заловени. Оболю Нардин скоро щеше да научи, че те знаят неговата тайна. Но той вече го бе подозирал. Нещо повече, тъй като никой не бе избягал и сигурността на Мангъс не бе застрашена, нямаше причина Оболю да се паникьосва. Което означаваше, че

неизбежното разпитване вероятно щеше да бъде извършено относително формално и също, че трофтийският кораб нямаше да отлети недоразтоварен.

Докато Оболо не откриеше, че чуждоземната шпионка е избягала.

По дяволите!

Джин прехапа устна. Оболо беше достатъчно интелигентен, но въпреки всичките му химически активирани умствени способности на него все още му липсваше един решаващ факт... и докато той си мислеше, че Джин е обикновена авентинка, тя и Доло имаха шанс.

Джин запълзя по оградата, докато не стигна едно по-тъмно място. Земята под нея не беше съвсем тъмна, но това беше най-доброто, което можа да намери. Тя хвърли един последен поглед наоколо, увисна на ръце и после скочи.

И изохка от болка в лявото коляно.

— По дяволите! — изсъска тя, седна и опипа крака си. Беше изплашена, че прехваленото оборудване на кобра я е провалило и че е успяла да разтегне сухожилие или дори да счупи става. Но болката започна да заглъхва и след минута Джин се изправи и закуцука към административния център.

Още не беше измислила как може да премине толкова силно осветена площ, без да я видят, но за щастие проблемът се реши от само себе си. Беше направила само няколко крачки преди светлината внезапно да изгасне и дворът отново да потъне в тъмнина. „Шоуто свърши, хора. Лягайте си!“ — помисли си тя и премина в нещо като лек тръс. Сега, ако и охраната беше напуснала поста си поради суматохата...

За нейна изненада бе точно така. Още по-изненадващо, охрана нямаше и на етажа, където се намираще нейната килия — сигурно всички бяха отишли с новите пленници, чийто разпит би трябвало да се извърши на горния етаж, в тронната зала на Оболо. Надяваше се, че Доло ще се сети да не забърка и нея в историята, която двамата с Аким щяха да разкажат.

Стражите, които беше зашеметила, още лежаха в безсъзнание в умивалнята, където ги бе оставила. За по-сигурно тя ги облъчи с още една звукова вълна, после бързо огледа вратата на килията си, насочи лазерите на кутретата си и прогори една впечатляваща, но плитка дъга

около ключалката. „Не прекалено много — предупреди се тя. — Твоят въображаем спасител не е успял да те измъкне, не забравяй.“ Когато Оболо изпратеше някого да я отведе при него... както неизбежно щеше да направи... трябваше да има приемливо обяснение защо стражите са в безсъзнание, но Джин все още трябваше да е затворничка. До каквото и заключение да достигнеш Оболо, то трябваше да отговаря на нейните собствени цели. Дано.

Джин влезе в килията и я заключи отвътре. Поставянето на плочата отгоре беше малко по-сложно, но тя най-напред я размекна с лазерите, след което я изглади, за да не личи, че е свалена.

Сега ѝ оставаше само да чака. „Чуждоземната шпионка ще свърши тази работа вместо нас“ — беше казал Оболо. Джин нямаше представа как планира да направи това. Ако наистина искаше да го направи, първо трябваше да събере тримата в една стая.

Молеше Господ Оболо да направи точно така.

— В името на шахни — каза Аким. — С настоящето те обвинявам в предателство срещу Квазама. Всички тук са пуснати под клетва за лоялност и имат заповед да ми се подчиняват.

„Чудесна реч — помисли си Доло. — Произнесена с подходяща комбинация от заповед и справедлив гняв.“

Несъмнено щеше да звучи още по-добре, ако той и Аким не бяха на колене със заключени с белезници ръце зад гърба.

Оболо Нардин повдигна вежди.

— Ти защитаваш добре достойнството си, Мирон Аким — каза той със стържещ глас. — Така. Каза необходимите думи. Сега ми обясни причината, поради която обвиняваш моето семейство в предателство.

Аким сви устни.

— С други думи, какво знаят шахни за твоето предателство? Не ставай глупав!

Оболо се изкикоти, без да му е смешно.

— Ставаш все по-добър. Сега се опитваш да ме накараш да се съмнявам дали някой от моите планове не се знае извън Мангъс. За твое нещастие опитите ти са безполезни. Ти забравяш, че аз зная точно какво знаят шахни за мен... което, в края на краищата, е нищо.

Зад тях се чуха стъпки. Доло рискува и обърна глава, за което получи плесник от охраната, но успя да види, че в стаята с олюляване влиза Радиг Нардин. Доло отново насочи поглед към Оболо. Дори последният да беше загрижен за здравето на сина си, с нищо не го показва.

— Е, Радиг Нардин? — попита той. — Ти беше изпратен да ги арестуваш. Защо не успя?

Радиг мина покрай двамата затворници и им хвърли леден поглед.

— Те ме нападнаха от засада, татко. Един от стражите, които бяха с мен, не оцеля в боя.

— Наистина ли? — Гласът на Оболо беше студен. — Петима не бяха ли достатъчни срещу двама?

— Не, татко. Не и срещу оръжия от чуждоземен произход.

Стомахът на Доло се сви.

— Обясни — заповяда Оболо.

Радиг кимна към един от хората си, той пристъпи напред и допря пръсти до челото си.

— В коридора, където беше нападнат господарят Нардин, намерихме електрически контакт, мястото около който беше силно обгорено — каза той. — Очевидно от светкавица, която е била използвана срещу господаря.

— Наистина ли? — Оболо погледна един човек от охраната си. — Доведи чуждоземката. — Човекът кимна и бързо излезе.

— Какво общо има това с чуждоземката? — предпазливо попита Аким.

— Хванахме авентинската шпионка, която търсиш — спокойно каза Оболо. — От сутринта тя е наша затворничка.

— Тогавя може би ще можем да се разберем — бавно каза Аким. — Шахни много държат да намерят и разпитат тази шпионка. Ако ми я предадете, всички проблеми между вас и шахни могат да... бъдат разрешени.

Доло задържа дъха си... но Оболо само се усмихна.

— Разочароваш ме, Мирон Аким. Лъжата ти личи и по лицето, и по гласа. Обаче... — той вдигна пръст — обещавам ти, че ще имате възможност да разпитате шпионката преди да я убия.

Аким не каза нищо.

— А ти, Доло Самън? — каза Оболо и се обърна към него. Доло забеляза, че очите му блестят, и гърлото му се сви. Джин беше права — старият Нардин беше свръхвъзбуден от стимуланти. — Защо се интересуваш от Мангъс?

Доло помисли да изфабрикува някаква лъжа, но реши, че не си струва.

— Същият интерес, който всеки разумен квазаманец би проявил към гнездо на предатели — отсече той. — Дойдох да науча какво правите тук и да ви попреча.

Оболо го гледа дълго, после замислено каза:

— Още не се предаваш, нали, Доло Самън? Твоят приятел тук се предаде въпреки всички надежди за спасение. Такова няма. На какво още се надяваш? Защо не искаш да разбереш какъв е залогът тук?

Доло мълчаливо поклати глава.

— Отговори! — изрева Радиг и застрашително пристъпи към него.

— Спокойно, синко — каза Оболо. — Каквито и тайни да крие Доло Самън, ние съвсем скоро ще ги научим. — Той се наведе над бюрото си и натисна един бутон. — Да?

Доло не можеше да чуе думите, но долови нервната възбуда в гласа. На устните на Оболо се появи напрегната усмивка...

— Интересно, макар и не съвсем неочаквано. Предупредете всички постове и претърсете целия район.

Оболо се облегна на възглавниците и погледна Радиг.

— Както казах, синко, тайната на Доло Самън сега е в наши ръце. Изглежда, жената не е единственият оцелял при падането на космическия кораб.

Радиг посегна към пистолета на колана си.

— Изчезнала е?!

— За щастие нейният колега не е успял да я измъкне — каза Оболо и отново премести очи на Доло. — Какво ще кажеш за това?

— Ако намекувате, че съм се сдружил с чуждоземен шпионин... — започна Доло.

— Това вече няма значение — прекъсна го хладно Оболо. — Освен може би за теб. Ти може би ще заслужиш безболезнена смърт, ако можеш да ни кажеш къде е чуждоземецът.

По гърба на Доло полазиха тръпки.

— Не разбирам за какво говорите — изръмжа той.

За минута в стаята настъпи тишина. Доло се замисли. Възможно ли бе Джин да го е лъгала, че единствено тя е оцеляла? Не, не би направила такова нещо. Каквото и да ставаше... каквото и доказателство да бяха намерили хората на Оболо — или да си мислеха, че са намерили, — Джин контролираше положението. Неговият живот и животът на Аким, може би дори цялото бъдеще на Квазама... на всички сега бяха в нейни ръце.

Тази мисъл беше странно успокоителна. По-странното беше пълната липса на възмущение от нея.

Зад завесите се чу шум от отваряща се врата. Този път той устоя на желанието да се обърне. Минута по-късно Джин и пазачите ѝ застанаха пред Оболо.

Доло се смая. Със свити рамене, трепереца, Джин приличаше на просто селско момиче, ужасено до смърт. Сякаш онази Джин Моро, която познаваше, никога не бе съществувала. За момент той се зачуди дали не са я натъпкали с някоя от техните дроги.

А после, когато тя отмести поглед от Оболо, зърна искрица в очите ѝ...

За нещастие Оболо също я видя.

— Постъпката ти е забавна, но безполезна, момиче — каза той с глас, изпълнен с презрение. — Много добре разбирам, че ти не си безпомощна квазаманка. Сега можеш да ми кажеш коя си.

Джин бавно се изправи, страхът ѝ сякаш не го бе имало.

— Макар че не е твоя работа — отвърна спокойно тя, — ще ти кажа, че името ми е Джасмин Моро.

Аким трепна.

— Познаваш ли я? — промърмори Доло.

— Познаваме семейството ѝ — отвърна шепнешком Аким. — Те са... смъртно опасни.

Оболо премести поглед към Аким, после отново го върна върху Джин.

— Познавам името на вашето семейство от нашата история — каза той.

— Името на семейството ми е важно и за Авентини — отвърна Джин. — Което означава, че накрая те ще дойдат и ще ме потърсят.

— Накрая е много дълго време. — Оболо присви очи и викна: — Къде е съучастникът ти?

— Достатъчно далеч, за да не можеш да го хванеш — отвърна спокойно Джин. — Някъде по пътя към Азрас.

— И те е оставил... сама жена... да умреш? — изсумтя презрително Оболо.

— Жените умират приблизително толкова често, колкото и мъжете — отвърна ледено Джин. — Аз съм готова да умра. А ти?

Оболо изглеждаше изненадан, а Доло се мъчеше да скрие мрачната си усмивка. Опитът на Оболо, неговата тайна информационна мрежа, неговите подсилени умствени способности... нищо от това не го беше приготвило да се срещне с човек като Джасмин Моро. Може би за пръв път от години той беше истински объркан.

Но бързо се овладя.

— Моят ред да умра няма да дойде скоро — изръмжа той. — Докато твоят вече е дошъл. Ако твоят другар се крие около Мангъс, ще го хванем много бързо. Ако ли пък е избягал... ще се върне твърде късно, за да може да ти помогне.

Внезапно той погледна Доло и Аким и заповяда на стражите:

— Отведете ги в северната стая. Нея също. Оковете ги тримата, нека прекарат последния половин час заедно. — Той изви устни в язвителна усмивка. — Както виждаш, Мирон Аким, аз държа на думата си. Ще имаш възможност да разпиташ нашата затворничка. Преди тя да те убие.

40.

Северната стая се оказа уютен кът в преградения със завеси лабиринт.

— Почти като миша дупка — каза Джин на Радиг, докато той проверяваше как са оковани глезените ѝ към глезените на Доло и Аким. — Обзалагам се, че онзи, който знае какво прави, може да се крие тук часове, без да бъде открит.

Радиг се намръщи.

— Неуспешен опит, жено. Другарят ти не е тук.

— Сигурен ли си? — иронично попита тя. Колкото повече се подозираха един друг, толкова по-добре за нея.

Но той просто не ѝ обърна внимание и излезе заедно с охраната. „Е, заслужаваше си да опитам“ — каза си Джин и насочи вниманието си към Доло.

И откри, че той я гледа злобно.

— Изглежда, Мофрен Омнати беше прав — озъби се той. — Ти си дошла тук... да ни шпионираш. Ние те приехме и излекувахме раните ти... а ти за благодарност си ни лъгала.

Това обвинение беше съвсем неочаквано и за момент тя го изгледа объркана. Но само за момент. С периферното си зрение видя, че Аким я наблюдава внимателно...

— Извинявай, Доло Самън — каза тя хладно и официално. — Съжалявам, че измавих семейството ти. Ако това ще ти помогне, ще ти кажа, че никога не съм имала намерение да намесвам теб или някой друг от Квазама в задачата си.

— И каква е тази задача? — попита Аким.

— И да ти кажа, няма да ти е интересно — каза тя и огледа завесите, които ги ограждаха. Не се чуваше никакво дишане. Инфрачервеното ѝ зрение не откри никакви обекти с големината на човешко тяло. Това означаваше, че Оболо разчита на по-сложни електронни средства за подслушване. Джин се усмихна язвително и включи всепосочното шумозаглушаване. — Задачата ми — тихо каза

тя на Аким — е по-същество същата като вашата: да спра Оболо Нардин и Мангъс.

— Така ли? — каза хладно Аким. — Нали вече един път кацнахте от небето, за да се намесите в работи, които са лично наши.

— Може ли за момент да забравим политиката и да се съсредоточим върху непосредствения проблем? — озъби се Джин. — Не разбираш ли какво прави Оболо Нардин?

— Подслушва квазаманските комуникационни мрежи — отвърна Аким и вдигна рамене.

Джин го гледаше недоумяващо.

— И това не те безпокои?

— Разбира се, че ме безпокои — каза той, без да сваля очи от лицето ѝ. — Но схемата е самоограничаваща се. Да, той може да подслушва разговорите на шахни и това трябва да се прекрати. Но ти трябва да разбереш, че колкото повече съобщения записва, толкова по-трудно ще му е да намери онези, които са му нужни. При скоростта, с която произвежда и пласира тези телефони, цялата система накрая ще се срина под собствената си тежест. Ако вече не се е сринала.

Джин поклати глава.

— Ще ми се да е толкова просто, но не е. Не разбираш ли, че не е необходимо да пресява и прехвърля всички тези записи на ръка. Може да го прави с компютри.

— С компютри? — намръщи се Доло. — По какъв начин?

— Много лесно. Единственото, което трябва да направи, е да си осигури компютри, които да сканират всеки разговор за предварително зададени думи или имена...

— И след това да слуша само онези, които съдържат тези думи — прекъсна я Аким. — Имай малко по-голямо доверие в нашата интелигентност, чуждоземна жено... Методът ни е добре познат. Но за такъв мащаб... — Той поклати глава. — Може би не разбираш колко много информация се предава из Квазама само за един ден. Това ще изисква много по-мощни компютри от онези, които имаме на Квазама.

— Зная — каза тихо Джин. — Но компютрите на Оболо Нардин не са квазамански. Те идват от трофтийската Асамблея.

Доло зяпна, а Аким беше почти като треснат от гръм.

— Това е абсурдно — изсъска той.

— Ще ми се да беше — каза Джин. — Но не е. В момента в другата половина на Мангъс е кацнал трофтийски кораб.

— Който, разбира се, в момента не можеш да ни покажеш — изръмжа Доло. — Колко удобно!

Джин се изчерви. С този враждебен акт Доло отиваше твърде далеч.

— Ще видя какво мога да направя по-късно, за да ви го покажа...

— И какво ще искат трофтийците да спечелят от тази сделка? — прекъсна я Аким.

Тя се обърна към него.

— Не зная какво знаете за трофтийците, но те не представляват монолитна структура, както си мислите. Асамблеята не е нищо повече от свободна конфедерация от независими две до трисистемни демесни в непрекъснато икономическо и политическо съперничество помежду си.

— Като селата и градовете на Квазама — промърмори Доло.

Джин го погледна.

— Нещо такова, да. Предполагам, някои демесни са решили, че заплахата от хората е по-голяма, отколкото ползата, и се опитват да направят нещо срещу нас.

— Като помагат на Оболо Нардин да спечели политическа власт? — каза Аким и се намръщи.

— Като сплотят Квазама — тихо го поправи Джин. — И след това използват вашия свят като военна машина срещу нас.

— Не ни е нужна чужда помощ, за да ви мразим, чуждоземна жено — почти викна Аким. — Но и не се бием по чужда заповед.

— Ако Оболо Нардин успее, може би няма да имате избор. — До ушите на Джин достигна някакъв звук. — Някой идва — прошепна тя и изключи звукозаглушителите.

След секунда завесата се дръпна и влезе Радиг с няколко мъже. Джин забеляза, че е много раздразнен — сигурно защото подслушвателните му устройства не се бяха оказали полезни.

— Ти... чуждоземна жено... облечи това — изръмжа той и й хвърли вързоп с мъжки дрехи — същите дрехи, които беше носила сутринта като дегизировка в Азрас.

— И после какво? — попита тя, когато един от стражите пристъпи напред да й свали белезниците.

Радиг остави въпроса ѝ без внимание.

— Този... — той посочи Аким — ще дойде с нас до монтажната зала. Ти и другият работник... — той се усмихна смразяващо на Доло — ще останете живи малко по-дълго. Макар че това вероятно няма да ти хареса.

— Какво мислите да правите? — попита Джин.

— Събличай се! — извика Радиг.

— Какво ще правите с Доло Самън?

Един от стражите пристъпи напред и вдигна ръка да я удари...

— Не! — спря го Радиг. — Не трябва да има никакви следи. — Стражът с нежелание се отдръпна. — И трябва да си благодарна, че баща ми не желае по тялото ти да има никакви рани и белези. Иначе щяхме да отложим екзекуцията ти с няколко часа.

— И щяхте много да се разочаровате — каза спокойно Джин. — Какво ще правите с Доло Самън?

— Вероятно ще го разпитват — каза мрачно Аким. — Не забравяй, че продължават да търсят другаря ти.

— Вече казах, че не можете да го хванете — каза Джин на Радиг.

— Събличай се — студено повтори Радиг. — Преди хората ми да забравят заповедта на баща ми.

Един дълъг момент Джин сериозно обмисляше дали да не ги остави да опитат. Но нито времето, нито мястото бяха подходящи за такъв сблъсък. Тя преглътна гнева си и се преоблече, правейки всичко възможно да не обръща внимание на гледащите я очи.

В двора изглеждаше някак си по-тъмно и мина доста време от пътя до монтажната сграда преди Джин да разбере, че причината е липсата на светлина в сградите на комплекса. Несъмнено времето не беше подбрано случайно. Каквото и да бяха планирали Оболю и синът му, те не желаеха да има свидетели.

Неизвестността не трая дълго.

— Нека да ти обясня какво ще стане — каза Радиг с приятелски тон, когато двамата мъже, които я държаха за ръцете, спряха пред входа на сградата. — Ти, шпионин и враг на Квазама, се опита да откраднеш наша технология. За щастие на Квазама този бдителен агент на шахни... — той посочи Аким пред тях, хванат здраво от други

двама стражи — беше тук да те спре. За негово нещастие ти си била също въоръжена. — Той кимна към един от двамата стражи и мъжът откопча с облечената си в ръкавица ръка кобура си и извади огнестрелен квазамански пистолет. — Той е стрелял в теб, но ти си успяла да го убиеш преди да умреш. Жалко.

— И после сте поставили пистолета в ръката ми да се получат мои отпечатащи върху него — каза хладно Джин. Наблюдаваше пистолета в ръката на стража. В секундата, когато той го вдигнеше да стреля, тя трябваше да действа...

— Много неща не знаеш за Квазама — каза иронично Радиг, отново кимна и за нейна изненада мъжът с пистолета притисна оръжието до ръката ѝ. — Нашата наука е много напреднала по тези въпроси... очевидно много повече от вашата. Тук е възможно да се докаже по аналитичен път, че определен изстрел е направен от определено оръжие, държано от определена ръка. Следователно всеки от вас ще трябва лично да извърши фаталните изстрели. С наша помощ, разбира се.

— Разбира се — каза саркастично Джин. Червена мъгла се разстла пред очите ѝ и за секунда тя се зачуди дали все пак не са решили да рискуват и да я дрогират. Но не беше такъв вид мъгла... и след миг тя разбра какво е.

Беше ярост. Обикновена човешка ярост.

„Една кобра винаги се самоконтролира“ — мина през главата ѝ... но в момента ѝ се струваше, че тези банални истини не струват пукната пара. Досега Мангъс извличаше всички изгоди от предателството, без да е платил никаква цена за това.

Време беше сметката малко да се изравни.

Другите двама стражи насила натикаха пистолета в ръката на Аким. Джин съзнателно отпусна челюст и активира системата за захващане на цели, мерейки се в челата на тримата стражи.

— Значи всичко свърши — каза студено тя на Радиг, докато всъщност фокусираше погледа си върху Аким. — Кажи ми, Мирон Аким: какво е наказанието за опит за убийство в Квазама?

— Не се опитвай да ни плашиш, жено... — изсумтя Радиг и пристъпи към нея.

— Мирон Аким?

— Това е повече от просто убийство, Джасмин Моро — отвърна Аким, насочил поглед към Радиг. — Това е убийство, съчетано с предателство. Наказанието за такова престъпление е смърт.

— Разбирам — кимна тя. — Значи няма да се разстроиш, ако някои от тези хора умрат, нали?

Един от стражите изръмжа презрително. Радиг обаче дори не се усмихна, а притисна пистолета до ръката ѝ и го насочи право към Аким.

— Ако чакаш другарят ти да те спаси, чакай го в ада — изръмжа Радиг, очите му бяха изпълнени с омраза. — Всъщност дори се надявам, че той наблюдава. Нека те види как умираш.

Джин измъкна дясната си ръка от ръцете, които я държаха, и удари с пистолета Радиг в лицето.

Той падна назад, без да издаде звук. Стражът, който държеше лявата ѝ ръка, изруга, но не успя да направи нищо повече освен да я стисне по-силно преди тя да се обърне към него и го да удари с пистолета по главата. Ръката му я отпусна. Стражът отдясно я хвана за раменете, но тя се изви и замахна с оръжието към лицето му — и едновременно с това лявата ѝ ръка се насочи към групата около Аким...

Нанокмпютърът ѝ изстреля от лазера на кутрето ѝ три светлинни лъча и тримата стражи паднаха като покосени.

Аким остана прав между трупове. Пистолетът все още беше в ръката му. Но съвсем не насочен към нея...

— Всичко свърши, Мирон Аким — каза тихо Джин. Мъглата на яростта ѝ се разсейваше. Сега ръката, държаща пистолета, забележимо трепереше. — Мога ли да ти предложа да се махнем отук преди да усетят, че тези мъже ги няма?

Пистолетът в ръката на Аким бавно увисна надолу. После той се наведе и го остави на земята, като през цялото време не сваляше очи от нея. Когато тя пристъпи към него, той леко трепна, но не се отдръпна.

— Всичко е наред — увери го тихо Джин. — Както казах, ние сме на една и съща страна.

Аким облиза устни и изглежда, най-после си възвърна дар слово.

— Демон-боец — каза той и потрепери. — Демон-боец. Сега най-после всичко ми е ясно. Боже Господи. — Той си пое дъх. — На една и съща страна казваш, Джасмин Моро?

— Да... независимо дали вярваш, или не. — Тя рискува и огледа двора. Аким не се опита да се нахвърли върху нея и тя отново го погледна. — Ако не за друго, то най-малкото защото Оболю Нардин иска и двамата да сме мъртви. И така, какво предпочиташ — заедно или поотделно да се борим с личната армия на Оболю Нардин?

Аким отново облиза устни и погледна тримата мъртви мъже в краката си.

— Всъщност нямам голям избор — каза той и я погледна решително. — Добре тогава, Джасмин Моро: в името на шахни на Квазама приемам помощта ти в замяна на моята. Имаш ли план да ни изведеш от Мангъс?

Джин тихо въздъхна от облекчение.

— Нещо като план, да. Но първо трябва да се върнем в административния център. Или, във всеки случай, аз трябва да се върна.

Той кимна с далеч по-голямо разбиране, отколкото ѝ се искаше.

— Да спасиш Доло Самън?

Тя стисна зъби.

— Неговото семейство спаси живота ми много преди да знаят коя съм. Независимо какво мисли за мен сега Доло Самън, аз на свой ред им дължа неговия живот.

Аким погледна към административния център.

— Как планираш да го измъкнеш? С повече от същата огнева мощ, която току-що демонстрира?

— Надявам се с по-малко. — Джин се намръщи като видя неподвижното тяло на Радиг. — Надявах се, че ще мога да убедя Радиг Нардин да ми каже къде са го затворили. За нещастие, изглежда, скоро няма да може да проговори.

— Сигурно е на най-ниския етаж — каза замислено Аким. — Вероятно в някоя ъглова стая. Херметическа, ако има такава.

Джин се намръщи.

— Откъде знаеш?

Той вдигна рамене.

— Исторически прецедент, съчетан с вида на дрогите, използвани в разпита, който вероятно провеждат. Дроги, за които говорят, че са изключително неприятни. Колкото по-бързо го измъкнем, толкова по-добре за него.

Джин прехапа устни.

— Зная. За нещастие има нещо друго, което трябва да направим по-напред.

— Какво например?

— Например да си подготвим път за бягство. Хайде.

41.

Проблемът не беше излизането за втори път в двора, скачането на покрива на жилищния комплекс или на върха на стената. Проблемът не беше дори бавното придвижване по стената по корем, рискованото навеждане за прерязване на силовите кабели, свързващи прожекторите, и сплитането им на въже.

Проблемът беше неизвестността дали Аким ще я чака, когато тя свърши с тежката и неприятна работа.

Чакаше я. Очевидно агентите шахни не бяха чак такива фанатици, каквито се страхуваше, че може да бъдат. Един истински фанатик вероятно би предпочел смъртта, отколкото да има контакти с явен враг на Квазама.

Тя го издърпа на стената. Цяла минута той мълчаливо гледа трофтийския кораб долу, после изръмжа:

— Дано Бог прокълне Оболо Нардин и неговото семейство. В края на краищата излиза, че това, което казваш, е истина.

— Говори по-тихо, моля те. Нищо ли не знаеш за трофтийските кораби освен как изглеждат?

Той поклати глава.

— Не.

— Аз също. Което може да бъде проблем... защото през следващите един-два дни ще се крием в кораба.

Аким не падна от стената, нито беше потресен от изненада. Само я изгледа. Лицето му беше като изсечено от камък.

— Какво ще правим?

Тя въздъхна.

— На мен това също не ми харесва много, но в момента нямаме големи възможности. — Тя посочи административния център. — Щом открият, че сме изчезнали, ще преобърнат своята половина от Мангъс да ни намерят и тъй като вече търсят моя предполагаем съучастник, излизането от комплекса няма да ни даде по-голяма сигурност. Какво друго ни остава?

— Ако ни открият, ще трябва да се бием с трофтите — възрази Аким. — Ще бъдеш ли така ефективна срещу тях, както беше срещу хората на Оболо Нардин?

Джин изсумтя, през ума ѝ мина образът на баща ѝ, който се бие срещу работи цели в Опасната стая на центъра „Макдоналд“.

— Ние сме предназначени да се бием с трофтите, Мирон Аким — отвърна мрачно тя.

— Разбирам. — Аким въздъхна замислено. — В такъв случай това наистина е най-добрият ни шанс. Добре, аз съм готов.

— Аз обаче не съм. Забрави ли, че трябва да се върна и да взема Доло Самън?

— Мислех, че си променила решението си. — Аким видимо се беше окопитил. — Добре тогава. Каж ми какво трябва да направя аз.

Тя скочи на стената малко по-тежко и лявото коляно пак я заболя. За момент Джин стисна зъби в очакване болката да затихне.

— Добре ли си? — попита тихо Аким.

— Да. Коляното ми пострада при катастрофата и още ме наболява.

Всъщност болката беше изгаряща и това беше сериозно предупреждение. Лош признак — това показваше, че се уморява прекалено много и товари серводвигателите си повече от допустимото.

— Беше прав, че е на най-ниския етаж — каза тя и задърпа Доло нагоре. — Оболо Нардин беше оставил двама души на стража пред вратата, сякаш да ми покаже къде се намира.

— Уби ли ги?

— Трябваше. Единият ме видя преди да се бях приближила достатъчно, за да ги обезвредя.

— Всички те са участници в предателството — изръмжа Аким. — Не забравяй това.

Джин преглътна.

— Правилно. Във всеки случай намерих Доло Самън завързан за един стол с комплект тръби в ръцете и пушек, виещ се около него от кадилница под брадата му.

— Самичък ли беше?

— Не, но успях да зашеметя следователите, без да ги убия. Ето го, дърпай. Аз ще поема тялото. Ти му пази главата.

Вдигнаха отпуснатото тяло на Доло и го сложиха на стената като ловен трофей.

— Някаква идея какво може да са използвали върху него? — попита Джин, стараяйки се да скрие обхваналото я вълнение, докато Аким се вглеждаше внимателно в безжизненото лице на Доло.

Аким поклати глава.

— Възможностите са много. — Той хвана китката на Доло. — Пулсът му е забавен, но е съвсем равномерен. Просто трябва да спи, докато действието на дрогата отmine.

— Дано. — Джин включи светлинните усилватели на по-голяма мощност и бързо огледа онази част от двора, където бяха трофтите. — Докато ме нямаше, забеляза ли някаква активност там?

— Не. Нито от другата страна.

— Трудно е да се повярва, че още не са забелязали отсъствието ни, но все пак трябва да сме благодарни за това.

— Може би Оболо Нардин е очаквал синът му да не се подчини на нареждането да те остави недокосната.

— Много те бива да повдигаш духа — изръмжа Джин и потрепери. — Е, да не губим време. Дръж му главата, моля те, а аз ще го прехвърля от другата страна.

Минута по-късно Доло беше свален и положен наполовина легнал, наполовина подпрян на долната част на стената.

— Твой ред е — каза Джин на Аким. — Внимавай да не стъпиш върху него.

— Няма. Ти как ще слезеш?

Джин почувства как стомахът ѝ се стегна.

— Ще трябва да скоча — отвърна тя. — Не се безпокой, ще се справя.

Аким внимателно я наблюдаваше.

— Не се справи много добре с последния си скок.

— Просто съм малко уморена. Хайде, губим време.

Аким я гледа още един миг, след това стисна устни и кимна. Извади от джоба си носна кърпа, уви я около въжето и се хвана с две ръце. После се спусна долу, махна ѝ, коленичи и започна да отвързва Доло от въжето.

Това беше. Джин пусна своя край на въжето да падне до Аким, хвана се за ръба на стената, увисна, присви колене, стисна зъби и се пусна...

И прехапа език, когато в лявото си коляно почувства болка като от пробождане с горещо копие.

— Джасмин Моро — прошепна Аким и се хвърли към нея.

— Добре съм — успя да промълви тя. Мъчеше се да не заплаче от болка, докато лежеше на гръб, стиснала коляното си. — Само минутка да си почина.

Всъщност минаха почти три минути преди да може да се изправи.

— Добре — въздъхна тя. Ако съзнателно включеше серводвигателите да ѝ помогнат да стои права... — Вече съм добре.

— Аз ще нося Доло Самън — каза Аким с тон, който не търпеше възражения.

— Нямам нищо против — съгласи се Джин, трепна и отново седна. — Ще ти оставя да носиш и въжето, ако не възражаваш. Но първо трябва да измислим как да се качим на кораба.

— Системите за сигурност ли имаш предвид?

— Естествено. — Джин настрои усилвателите за светлина и далечно виждане и бавно огледа разположената върху кърмата на кораба кула за разтоварване. — Изглежда, над входа има двоен детектор за звук и движение — каза тя. — Както и... момент... да, и лазерен скенер, сканиращ товарната рампа и един клинообразен участък от земята петнадесет метра пред нея.

— Какво е онова там? — попита Аким и посочи към хангара. — Онова, в което е заровен носът на кораба?

— Вероятно нещо подобно. — Джин погледна покрай стената зад тях. — Плюс още детектори за движение и следящи камери над входовете към другата половина на Мангъс. Грижливо изградена защита срещу диверсанти.

— Ще можеш ли да се справиш с нея?

— Ако ме питаш дали мога да я унищожа — да. Но не и без да задействам алармените системи.

— Тогава какво можеш да направиш?

Джин прехапа устна.

— Изглежда, единственият ни шанс е да се приближим до кораба отстрани. Ако мога да се кача на корпуса, сигурно ще има начин да се промуша през връзката между товарната рампа и самия кораб.

— Звучи прекалено лесно за изпълнение. Но ти си демон-боец, разбира се.

— А тяхната защита не е построена с оглед на демони-бойци — каза сухо Джин. — От друга страна, те също не са толкова глупави. Ти не можеш да го видиш, но на около тридесет метра около кораба на няколко сантиметра над земята има лазерно сканиране.

— Виждаш ли го достатъчно добре?

— Не ме тревожи виждането. Проблемът е, че схемата на сканиране се променя през няколко секунди.

Изненадващо Аким се изкикоти.

— Какво смешно има? — изръмжа Джин.

— Твоите трофти — отговори той и кикотенето се превърна в подигравателно ръмжене. — Добре е да знаеш, че не са нито всезнаещи, нито дори много умни. Тази лазерна система е квазаманска.

— Какво? — намръщи се Джин.

— Квазаманска е. Може би Оболо Нардин им я е дал нарочно, за да има допълнителен контрол над сделката.

— Означава ли това, че в системата има слабо място? — попита Джин и почувства как пулсът ѝ се ускори.

— Естествено. — Той посочи кораба. — Схемата се променя произволно, както отбеляза, но във всяка система от този вид има между три и шест еднометрови квадрата, които лазерите никога не докосват.

— Наистина ли? — Джин погледна отново към кораба. — Това не прави ли безпредметна цялата система?

— Направено е с цел — отговори Аким малко троснато. — По този начин на онези, които използват системата, се осигуряват места, където да монтират камери или дистанционно управлявани оръжия. Тези места нормално са разположени далеч от външния край, за да не могат да се ползват от диверсанти... но, разбира се, ти не си обикновен диверсант.

— Ясно. — Джин се изправи. Остра болка я прониза през коляното. Тя си наложи да не ѝ обръща внимание. — Добре. Почакай тук, докато не ти махна с ръка от по-ниската рампа. Дотогава не отивай

никъде, разбра ли? Не искам по погрешка да попаднеш в обхвата на детекторите преди да разбера как да ги изключа.

— Разбрах — каза Аким. — Успех, Джасмин Моро.

Аким беше прав. Наистина имаше несканирани места, макар че тя трябваше да прекара няколко напрегнати минути и да наблюдава как лазерните лъчи опипват периметъра, докато ги открие. Бяха четири. Водеха като виеща се пътека към кораба и бяха на разстояние, което при нормални условия би било за нея детска игра. Но при състоянието на коляното ѝ нямаше да е толкова лесно.

Това беше обаче единствената възможност. Тя стисна зъби и скочи.

Аким беше казал, че несканираните места са от по един квадратен метър. На нея ѝ се сториха много по-малки. И все пак бяха достатъчно големи. Тя заскача като пияно кенгуру върху сканирания от детекторите участък. Предпоследният скок я отведе на три метра от корпуса на кораба. С последния се озова върху ниското насочено напред крило.

Остана дълго там — клечеше, наблюдаваше и слушаше, и чакаше болката в коляното ѝ да стихне. После се изправи, тръгна назад по крилото, мина над черния ръб на соплото на двигателя на дясната страна на кораба и отиде до предния край на разтоварващата кула.

Кулата, също като кораба, беше трофтийско производство, и очевидно добре напасвана към корпуса. Но „добре“ е относителен термин и когато се доближи, Джин видя, че между кулата и корпуса има половин метър гъвкав гумен тунел. А гумата не беше устойчива на лазерен лъч. Така че Джин изряза в мекия материал малък отвор и се промуши през него.

И застана на входа на трофтийския кораб.

„Аз съм в трофтийски кораб! — помисли си тя и по гърба ѝ премина студена тръпка. — Трофтийски кораб... с трофти на борда?“

Стомахът ѝ се сви. Тя задържа дъха си и включи слуховите усилватели на максимална мощ. В кораба беше тихо като в гроб. „Всички са слезли?“ — зачуди се тя. Изглеждаше глупаво... но от друга страна, ако животът на трофтийския кораб приличаше на онзи, който бе видяла по пътя към Квазама, екипажът едва ли би прекарал

нощите си тук по собствено желание. И ако на борда имаше само двама-трима дежурни, те вероятно се намираха в командния модул.

Във всеки случай тази теория беше добра и засега щеше да свърши работа. Тя се върна във въздушния шлюз и излезе на товарната кула.

Беше се страхувала, че датчиците на детекторната система за приближаване се управляват от командния модул, но се оказа, че трофтите са предпочели удобството пред допълнителната сигурност. Всички дълги часове по трофтийски език сега й дойдоха на помощ. Тя разгледа надписите на ключовете, разбра процедурата и изключи защитната система.

Когато излезе в хладния нощен въздух и махна, Аким вече бе вдигнал Доло на гръб. Затича се към нея и само след секунди стигна до рампата.

— Чисто ли е? — изсъска той и тръгна нагоре.

— Доколкото мога да кажа — прошепна тя. — Хайде... не искам системата да бъде изключена по-дълго, отколкото трябва.

Няколко удара на сърцето и той беше до нея.

— Сега накъде? — изпухтя Аким и се дръпна, за да не може тя да поеме Доло от него.

— Напред. Според мен има поне няколко възможности — отговори Джин. — Трябва да намерим някое празно складово помещение или нещо подобно, където няма да имаме никаква компания.

— Добре — кимна той. Очите му се впиха в нейните. — А като се настаним и имаме време да поприказваме, ще ми кажеш защо всъщност си дошла на Квазама.

42.

Сблъсъкът, за щастие, беше отложен с няколко минути от необходимостта да прикрият следите си. Включването на детекторите за движение беше работа за пет секунди, но залепването на направената от Джин дупка в гумирания ръкав продължи значително по-дълго и с много по-малък успех. Тя можа да използва лазерите си за заваряване на краищата, но процедурата остави светли ивички, които много изпъкваха върху по-тъмния материал. Джин позаглади с нокти лътящите ивички — това помогна малко, но недостатъчно — и накрая се отказа. Както посочи Аким, всеки, който би минал през тунела, вероятно щеше да гледа повече къде стъпва, отколкото какво има по стените.

Тръгнаха по дългия централен коридор. В кораба беше все така тихо. Джин се беше надявала да се скрият в някой празен склад, но скоро стана ясно, че планът ѝ трябва да се промени. Повечето врати бяха заключени, а малкото отключени водеха в помещения, пълни до тавана с кашони. Аким посочи едно, в което все пак имаше достатъчно място за тримата. Джин обаче му напомни, че сутринта трофтите вероятно ще дойдат да продължат разтоварването.

Продължиха. Накрая в предната част на главната секция, точно на кърмата на дългия товарен отсек, намериха незаключена помпена станция с достатъчно свободно място на пода да легнат най-малко двама души.

— Засега ще трябва да се задоволим с това — реши Джин и преди да затвори вратата за последен път огледа празния коридор. — Дай да ти помогна с Доло.

— Вече се справих — отвърна Аким и подпря младежа да седне до стената. — Има ли тук осветление, което можем да включим?

Светлината, която се процеждаше от коридора, беше достатъчна за светлинните усилватели на Джин. Тя видя ключа, включи го и стаята се изпълни със светлина.

— Не трябва да светим дълго — предупреди тя Аким.

— Разбирам — отвърна той и бързо огледа стаята.

— Виждаш ли нещо, което можем да използваме като възглавница? — попита Джин и клекна до Доло.

— Обувките му ще свършат работа. — Аким свали обувките на Доло и несръчно се наведе над изгубилия съзнание младеж.

— Остави на мен — предложи Джин и се пресегна.

— Ще се оправя — каза язвително Аким, избягвайки ръцете й. От рязкото движение той изгуби равновесие и се подпря с една ръка на стената.

— Мирон Аким...

— Съветвам те да проявяваш малко повече уважение, чуждоземна жено — сопна се той, после седна на пода срещу нея.

— Уважавам онези, които заслужават уважение — отвърна Джин.

Дълго се гледаха мълчаливо. После Джин пое дълбоко дъх и въздъхна.

— Виж... съжалявам, Мирон Аким. Разбирам, че моята личност те дразни, но точно сега съм много изморена, за да се опитвам да се държа като квазаманка.

Гневът бавно изчезна от лицето на Аким.

— Нашите светове щяха да са врагове и без рогатите леопарди, нали? — тихо каза той. — Културите ни са много различни, за да можем да се разбираме.

Джин затвори очи за миг.

— Ще ми се да мисля, че никое от нашите общества не е толкова консервативно. Само защото не сме първи приятели не означава, че трябва да сме врагове.

— Но сме врагове — каза мрачно Аким. — Нашите управници го доказаха с речите си, вашите — с действията си... Поради което ми е много трудно да разбера защо ми спаси живота.

Джин го погледна.

— Защото ти не си едновременен шахни и не говориш с техните думи отпреди тридесет години и аз не съм от авентинския съвет и не извършвам техните действия отпреди тридесет години. Ти и аз сме тук сега... точно сега... изправени пред една заплаха за Квазама, която и двамата искаме да предотвратим. Ние не сме врагове. Защо да не ти спася живота?

Аким изсумтя.

— Това е фалшив аргумент. Ние с теб провеждаме политиката на нашите управници — ни повече, ни по-малко. Ако нашите управници са във война, ние също сме във война.

Джин прехапа устна.

— Добре тогава. Ако аз съм такава заплаха за Квазама, защо не извика хората на Оболо Нардин, докато освобождавах Доло Самън?

Въпросът, изглежда, изненада Аким.

— Защото те щяха да убият и мен заедно с теб, разбира се.

— Така ли? А не се ли предполага, че ти си готов да умреш за доброто на твоя свят? Аз съм готова.

— Но тогава... — Аким спря.

— Но тогава какво? — подкани го тя. — Но тогава заплахата, която представлява Мангъс, ще остане неразкрита?

— Ти си по-хитра, отколкото мислех — каза той. — Побеждаваш ме със собствените ми думи.

— Не се опитвам да те победя. — Джин уморено поклати глава. — Нито с думи, нито по някакъв друг начин. Просто се опитвам да ти посоча, че ние вършим точно онова, което трябва: ти оцени потенциалните заплахи за Квазама, разбра коя от тях е най-непосредствена и използваш срещу нея всички оръжия, с които разполагаш. — Тя се усмихна иронично. — В момента едно от тези оръжия съм аз.

Той също се усмихна, почти неохотно.

— И аз едно от твоите?

Тя вдигна рамене.

— Едва ли бих могла сама да спра Оболо Нардин дори и да исках. Освен това той е от твоя народ. Справянето с него е твоя работа.

— Правилно. — Аким огледа металните стени. — Макар че оттук това може да се окаже трудно.

— Не се безпокой, ще излезем оттук — увери го Джин. — И помни, Оболо Нардин, изглежда, много си пада по дрогите, усилващи умствената дейност, което означава, че ще разсъждава много логично. Ако ние не сме в неговата половина на Мангъс — а той ще може да установи това много бързо, — Оболо ще заключи, че по някакъв начин сме се измъкнали. До Азрас има петдесет километра и той знае, че ние

не можем да бъдем там преди утре по обяд... искам да кажа днес. Тогава или трябва да се свържем с шахни по телефона...

— Кое то той моментално ще научи.

— Правилно. И тъй като Оболо знае, че ние знаем за неговата телефонна система, той разбира, че ние ще използваме нещо друго вместо телефон. И сега стигаме до критичния въпрос. — Джин се стегна, опитвайки се гласът ѝ да прозвучи невинно. — И така. Използват ли се в Квазама радиокомуникационни системи? Големи, искам да кажа, не като онези с малък обхват на действие, които използват Самънови в тяхната мина.

Тя затаи дъх. Аким не показа с нищо, че е забелязал нещо странно в гласа или лицето ѝ.

— Бойните хеликоптери „Скай Джо“ имат радиостанции — отговори замислено той. — Но най-близките, които можем да вземем, са в Солас.

Сърцето ѝ прескочи един удар.

— В Милика няма ли? — внимателно попита тя. — Предположих, че когато вашите хора са чули за капсулата, са дошли с хеликоптер.

— Вярно, но след това те бяха изпратени в гората да пазят останките от вашия паднал космически кораб.

Джин отново започна да диша.

— Разбирам. И естествено Оболо Нардин знае всичко това — каза тя, връщайки се отново към логиката. — И така, той знае, че ще трябва да отидем до Солас, където да се свържем с някакви въоръжени сили, с които да го нападнем. За колко време ще стигнем с кола дотам?

— Няколко часа. И освен това ще ни трябва време да съберем въоръжени сили и да ги докараме тук, особено след като не можем да използваме телефонната система. Разбирам накъде биеш. Ти мислиш, че Оболо Нардин ще се чувства достатъчно сигурен, за да не се паникьоса и да започне да разрушава доказателството за своето предателство?

— Да, поне до следващия половин ден. Помисли — той ще загуби твърде много, ако офейка преди това да се наложи. Да не говорим, че тогава ще изгуби най-добрата си възможност да ни намери тук преди да сме се разприказвали. Съмнявам се, че ще направи това без определена непосредствена заплаха. — Тя вдигна рамене. — Ако

мине още един ден, без да ни хване, тогава вероятно ще започне да се безпокои. Но дотогава неговите разузнавателни части трябва или да са се върнали, или да са се разпръснали, така че няма да ни създават неприятности. А и Доло Самън сигурно вече ще е на крака.

Аким погледна Доло.

— Не ми харесва мисълта да се крия тук, докато Оболо Нардин има пълна свобода да действа — призна откровено той. — Вредата, която Оболо Нардин може да нанесе на Квазама... но не виждам нищо по-добро, което можем да направим.

— Е, ако нещо ти направи впечатление, моля те, не се колебай да ми кажеш — помоли Джин. — Аз може би имам по-добра тактическа военна подготовка от теб, но ти познаваш планетата по-добре.

Той направи гримаса.

— Повече от теб може би. Но очевидно не достатъчно. Кажи ми как твоите хора откриха предателството на Оболо Нардин?

Джин тихо изсумтя.

— Не са открили нищо. Установиха, че в Мангъс има нещо нередно, но заключенията им са почти напълно погрешни.

Тя описа белите полета в сателитните наблюдения и теорията на квазаманския център за наблюдение.

— Интересно — каза Аким, когато Джин свърши. — Надявам се, не допускаш, че трофтите са дали на Оболо Нардин модерни оръжия.

— Не, не мисля, че са го направили — поклати глава Джин. — Трофтите никога не дават безплатно нищо и определено не на човешко общество, което считат за заплаха. Те ще контролират много строго всичко, което прави Оболо Нардин, и той няма да има достъп до нито една технология, която евентуално може да бъде използвана срещу тях.

— С което се обяснява сканирането около кораба — кимна Аким. В гласа му прозвуча странна нотка на разочарование. — Да, сигурно ще бъдат много предпазливи с тези неща. Затова предполагам, че не Оболо Нардин е затъмнил вашите сателити, нали?

— Не, не е Оболо Нардин. Това е дело на трофтите. За тях е много лесно да го направят, особено от малко разстояние. Вероятно се промъкват зад сателита, който искат да заслепят, и оставят в орбита зад него свой сателит с дистанционно управление. По този начин могат от разстояние да установяват временно затъмнение и да скриват и кацане,

и излитане от Квазама, без да оставят сигурно доказателство за намеса, когато нашите кораби дойдат да вземат записите с наблюдения.

— Да, вашите кораби — изсумтя Аким. — Странно. Ние ги наблюдаваме от много години да идват, Джасмин Моро. В началото всеки път, когато ги откриехме, очаквахме нападение и се питахме дали ще дебаркират бойци. После открихме сателитите, започнахме да съпоставяме движенията на вашите кораби с тях и разбрахме какво всъщност правите. Но продължихме да наблюдаваме... и преди две седмици, когато фактически е станало отдавна предполагаганото нашествие, сме го изпуснали. Той я погледна. — Вярвам, че разбираш иронията на положението.

Джин потрепери.

— Не виждам никаква ирония в събитие, при което бяха убити мои другари.

Изражението му беше почти съчувствено.

— Не ние свалихме вашия космически кораб, Джасмин Моро — каза тихо той.

— Зная.

— А трофтите.

Тя кимна.

— Наистина ли разбираш иронията, Мирон Аким? Пробвай се тогава в тази: при условие, че трофтите не отидоха да видят останките, аз мисля, че те дори не знаят кого и какво са свалили.

Той се намръщи.

— Атакуват, без да знаят кого?

— Може би е била някаква ракета за автоматично прехващане, патрулираща във въздушното пространство и програмирана да поразява всичко, което лети към Мангъс. Може да се е случило ние да сме пристигнали в същото време, когато някой от техните кораби е кацал или излитал. Трофтите сигурно нямат ракети, които да летят над района непрекъснато.

— Неконтролирани оръжия — промълви Аким. — А те се смятат за цивилизовани!

— Има много неща, които трофтите не биха направили... но някои от онези, които биха направили, са направо отвратителни. Ще трябва да се опитаме да се доберем до пулта за изстрелване на ракети

преди да напуснем кораба, защото всеки хеликоптер, който изпратите, ще бъде свален преди да достигне до Пурма.

— Сега ли трябва да го направим?

Джин погледна отпуснатото лице на Доло.

— Не. Сега на мостика вероятно има дежурни трофти и не искам да рискуваме. Ще се опитаме утре вечер, когато Доло Самън ще се е възстановил и ние с теб ще сме се наспали.

Аким потисна една прозявка.

— Добре. Трябва ли някой от нас да остане на пост?

Джин поклати глава.

— Не. Само легни до вратата, ако не възразяваш. В мига, в който някой се опита да влезе, аз ще се справя с него.

— Ами ти? — попита Аким и легна на пода пред вратата. — Всъщност мястото не е достатъчно да легнем всички.

— Не се безпокой за мен — отвърна Джин и се прозина. — Като момиче обичах да спя права. Трябва да си възстановя това умение.

— Е... добре. — Аким се събу, пъкна обувките под главата си и обърна гръб към вратата. — Ако имаш трудности със спането, събуди ме. Ще можем да се сменяваме през нощта.

— Ще те събудя — обеща Джин. — Благодаря ти, Мирон Аким. Лека нощ.

За момент тъмните му очи се впиха в нейните.

— Лека нощ, Джасмин Моро.

Джин се пресегна и изгаси осветлението. Чувстваше се напълно изтощена и физически, и психически. „Две седмици от нашествието“ — беше казал Аким. Две седмици тя бе сама на този чужд свят.

И с една почти шокираща неочакваност краят на тази самота се виждаше.

С усилие на волята Джин включи оптичните си усилватели и погледна Аким. Очите му бяха затворени, тялото отпуснато, дишането бавно и равномерно. Спеше като праведник. „И защо не?“ — помисли си тя почти възмутено. В края на краищата беше направила всичко възможно да го убеди, че не им остава нищо друго освен следващия половин ден и дори повече да спят. Това беше окото на бурята, затишие преди да предприемат едно дълго и опасно пътуване до Азрас, така че той нямаше причина да се тревожи.

Само че, ако извадеха малко късмет, нямаше да се наложи да пътуват.

Две седмици! Осем дни за „Южен кръст“, шест дни за „Капка роса“ Четиринадесет авентински дни бяха... Тя се опита набързо да ги превърне в квазамански, но умът ѝ не беше в състояние да го направи и Джин се отказа. Разликата не беше голяма — периодите на въртене на двете планети не се различаваха с повече от час.

Което означаваше, че спасителният екип може да пристигне всеки момент.

„Ще слушаме за твоя призивен сигнал при изгрев слънце, по пладне, по залез и в полунощ — се казваше в бележката на капитан Коджа. — Ако не можеш да сигнализираш, ще слезем и ще те намерим.“

Колко дълго щяха да чакат преди да кацнат и да започнат издирване? Не повече от един ден навярно. Особено след като установяха, че мястото на падане на совалката се охранява от военни хеликоптери. Дванадесет часа на орбита, не повече, и щяха да слязат.

И когато слязат...

Джин потрепери. „Ние не сме врагове“ — беше казала на Аким. И наистина смяташе така. Независимо дали на него му харесваше, или не, те наистина бяха съюзници в тази битка да откъснат лепкавите ръце на Оболо Нардин от Квазама. Спасителният екип обаче вероятно нямаше да вижда нещата така.

Което означаваше, че тя трябва да се свърже с тях преди те да кацнат. И то бързо. Преди да е безопасно за Аким и Доло да излязат.

Стомахът ѝ се сви на буца. „Какво ще си помислят те — питаше се неспокойно тя, — когато утре вечер ги изоставя и се измъкна от Мангъс самичка? Ще разберат ли, че всичко това всъщност не е жесток план да се отърва от тях? Ще повярват ли, че това е било най-безопасното за тях място, където да изчакат пристигането на собствените си подкрепления?“

И щяха ли да я разберат, ако се наложеше да убие някого, за да получи достъп до радиостанция в някой от онези хеликоптери на мястото на катастрофата на совалката?

Вероятно не. Но, в края на краищата това не беше толкова важно. Тя *трябваше* да го направи. Както за безопасността на Квазама, така и за собствената си безопасност.

Джин въздъхна, изключи оптичните си усилватели и се опита да се потопи в заобикалящата я тъмнина. Накрая успя.

43.

Събуди се ненадейно и за момент остана неподвижна в тъмното. Сърцето ѝ тупкаше, замъгленият ѝ ум се опитваше да разбере какво е това нещо, което я беше стреснало. После нещото изтрака и тя скочи, потискайки стона от болката, пронизала вдървените ѝ стави и мускули.

— Какво става? — прошепна Аким.

— Беда — каза мрачно Джин и включи оптичните си усилватели. Аким се надигна и почна да се обува. Доло още спеше. — Това дълбоко бръмчене, което чуваш, звучи много като предстартова проверка на двигател.

Аким се опули.

— Какво?

— Предстартова проверка на двигател — повтори тя, клекна до Доло и го разтърси. — Доло Самън... Хайде, събуждай се.

— Кое време е все пак? — попита Аким, хвана ръката ѝ и силно я стисна.

— Успокой се — изръмжа тя, измъкна ръката си и провери часовника в нанокомпютъра. Показанието я изненада: бяха на борда на кораба от седем часа. — Приблизително сутрин — каза тя.

— Приблизително сутрин? Но ти каза...

Неочаквано Аким беше прекъснат от Доло.

— Какво става? — изграчи Доло.

— Шшшт! — предупреди го Джин. — Успокой се... ние сме: Джасмин Моро и Мирон Аким. Как си?

— Боже Господи — изпъшка той. — Какви страшни сънища сънувах!

— Някои от тях може да не са били сънища — каза Джин. — Готов ли си да пътуваш?

Доло стисна зъби и се надигна, по лицето му премина спазъм.

— Малко съм замаян, но мисля, че ще се справя, ако не трябва да пътуваме твърде далеч или твърде бързо. Къде сме все пак?

— В трофтийски кораб. — Джин се обърна към Аким и с облекчение установи, че той, изглежда, се е успокоил. — Ще направя бързо разузнаване навън да проуча какво става.

— Идвам с теб — каза Аким.

— По-добре ще е да останеш тук с...

— Казах, че идвам с теб.

Джин се намръщи и кимна.

— Добре. Доло, ти остани тук и се раздвижи. След две минути се връщаме.

Коридорът беше безлюден, макар шумовете, идващи от всички посоки, да показваха, че това вероятно е съвсем временно състояние.

— Къде отиваме? — прошепна Аким.

— Натам — отвърна му тя също толкова тихо и тръгна към централния коридор на кораба. — Трябва да намерим стая с монитори, а повечето от тях ще са в предната част и командния модул.

— Сигурна ли си? — изръмжа той. — Както беше сигурна, че Оболо Нардин няма да предприеме нищо до утре?

Тя погледна през рамо напрегнатото му враждебно лице.

— Може би съм надценила хладнокръвието на Оболо Нардин. А може и трофтите да са решили, че шансовете да ни открият не са толкова големи и че трябва да разтоварят и да отлетят преди вашите хора да ги хванат.

— Или може би...

На три метра пред тях се отвори врата и в коридора излезе един трофт.

Ръката му мигновено посегна към закачения на колана пистолет, стисна дръжката...

Джин скочи напред, едната ѝ ръка сграбчи ръката с пистолета, другата стисна трофта за гърлото.

Трофтът падна, без да издаде звук. Чу се само приглушено тупване.

— Хайде — каза задъхана Джин и погледна към вратата, от която беше излязъл трофтът. „Станция за наблюдение на движението на площадката“ — гласяха символите на нея. — Влизаме — прошепна тя на Аким и натисна дръжката. Вратата се плъзна и пред тях се откри стая с мигащи светлини и светещи дисплеи — и един втори трофт, седнал на въртящ се стол.

Джин направи дълга крачка напред. Трофтът, изглежда, изобщо не разбра какво го удари.

— Внеси и другия — прошепна Джин и погледна да се увери, че в стаята няма други. Аким домъкна загубилия съзнание трофт, затвори вратата и попита:

— Мъртви ли са?

— Не — успокои го тя. — Но поне половин час ще бъдат неподвижни. По-добре го остави — добави тя, когато Аким внимателно вдигна лазерния пистолет на трофта. — Това е изключително опасно оръжие, а нямам време да те уча как да го използваш правилно.

Той остави с нежелание лазерния пистолет върху гърдите на трофта. Джин насочи вниманието си към контролните пултове. Някъде тук трябваше да е... ето там! Избор на мониторна камера. Ако можеше да намери камера, която следи задния товарен люк или дори навън...

— Ето я — каза тя и внимателно докосна ключа.

Картината на централния дисплей се смени и сега, изглежда, идваше някъде откъм соплото на десния двигател. В единия край се виждаше ъгъл от товарната рампа на кулата, в другия — входът към жилищната половина на комплекса Мангъс. В центъра десетина души караха моторизирани товарни колички в двете посоки между входа и кораба.

— Те не разтоварват — каза ненадейно Аким. — Количките, които излизат от кораба, са празни... виждаш ли?

— Да — съгласи се Джин и стомахът ѝ се сви на топка. — По дяволите! Може би в края на краищата ще излезеш прав, Мирон Аким. Оболо Нардин очевидно товари своите извънземни джунджурии и се готви да напусне Мангъс.

— Не можем да го пуснем да се измъкне — каза той. — С тези чуждестранни компютри той ще може да се настани някъде другаде в Големия ръкав и да продължи предателството си.

— Зная. — Джин наблюдаваше дисплея и се мъчеше да осмисли ситуацията. — Добре. Чакай ме тук. Отивам да доведа Доло Самън.

— И после? Всички там са въоръжени. Дори ако успеем да се промъкнем, няма начин да можем да извикаме навреме подкрепления.

— Зная. — Тя отиде до вратата, отвори я и погледна в коридора. Отново никой не се виждаше. — Ще трябва да направим нещо друго.

Например да завладеем кораба.

Доло крачеше неспокойно в тясната помпена станция.

— Какво става? — попита той, когато Джин влезе в стаята.

— Изглежда, Оболо Нардин се готви да замине — отвърна Джин и бързо го огледа. — Как се чувстваш?

— Ще издържа. Какво искаш да кажеш с това „да замине“?

— Това, което казвам. В момента неговите хора товарят всичко на този кораб.

— И извънземните не го спират?

— Едва ли. По-скоро му помагат. Шшшт!

Откъм коридора се чува бързи стъпки на двама души.

— Но как ще слезем преди корабът да отлети? — прошепна Доло.

— Няма да слизаме. — В коридора отново беше тихо. Джин отвори малко плъзгащата се врата и погледна през пролуката. — Добре, изглежда чисто. Ако срещнем трофти, остави аз да се оправям с тях.

Излязоха и тръгнаха по коридора.

— Къде са? — прошепна Доло.

— Повечето сигурно са на кърмата, помагат в товаренето — промърмори Джин. — А останалите са заети в машинните зали или са на командния модул.

Тъкмо натам се бяха насочили и те. Джин реши, че засега ще е по-добре да не го тревожи с това.

Стигнаха до станцията за наблюдение на движението на площадката без инцидент, взеха Аким и продължиха.

— Стойте до мен — предупреди Джин двамата мъже, когато приближиха товарния отсек. — Ако трябва да стрелям, вероятно ще бъде право напред или назад и не искам да сте там.

Влязоха в командния модул зад товарния отсек. Джин беше готова за непосредствен бой. За нейна изненада отново никой не се виждаше.

— Колко извънземни ще има срещу нас? — попита Аким.

— В кораб с тази големина вероятно има тридесет до петдесет — отвърна Джин, като си спомни малкото, което знаеше за

разпределението на трофтийските кораби. Мостикът трябваше да е близо до върха на командния модул, точно под пилотския команден купол. Тя отвори поредната врата...

И се оказаха на просторна мониторна пресечка.

Джин си спомни, че това е типична за трофтийските кораби конструкция. Кръгла площ, получена от пресичането на два големи коридора, със стени, покрити с екрани и дисплеи. В центъра широка спирална стълба водеше към по-горно ниво.

— Мисля, че сме където трябва — промърмори Джин. — Сега стойте зад мен и...

— Спрете, хора! — извика на квазамански безизразен механичен глас зад тях.

Джин се обърна, приклепна и бутна Аким и Доло встрани. Мълния от светлина и топлина разцепи въздуха над нея и в следващия миг нанокомпютърът ѝ я хвърли по корем настрана. Тя се превъртя през десния си хълбок и вдигна левия си крак към трофта, който насочваше оръжието си към нея. Изпревари го с части от секундата и коридорът се освети от изстрел с бронебоен лазер.

— След мен! — извика тя на Доло и Аким и хукна нагоре по стълбите, вземайки по пет стъпала наведнъж. Горе не можеше да не са чули шума и тя трябваше да стигне там преди да са прекъснали достъпа до мостика.

Изглеждаше, че съвсем малко ще закъснее. Вече беше на последната извивка на стълбите, когато видя как дебелият брониран люк се придвижва над отвора.

Коленете ѝ конвулсивно се присвиха, изправиха се и я хвърлиха в отчаян скок право нагоре. В последния миг ръцете ѝ хванаха ръба на отвора...

Гумираният край на люка затисна пръстите ѝ и тя изохка от болка.

Вися на пръсти секунда, която ѝ се стори цяла вечност; зрението ѝ се затъмни, умът ѝ замръзна от съзнанието, че е напълно, абсолютно безпомощна. Спусъците на лазерите на пръстите ѝ бяха недосегаеми, невъзможно бе и да насочи бронебойния лазер. Силата от сервосистемите... Тя натисна нагоре с обратната страна на едната си ръка, но не направи нищо — през пръстите ѝ като удар от електрически ток премина вълна от болка...

Електрически ток!

Умът ѝ, изглежда, отново заработи. Джин стисна зъби и стреля с мълниемета.

Нямаше начин да каже дали неориентираната мълния удари нещо, но гърмежът още ечеше в ушите ѝ, когато натискът върху пръстите ѝ внезапно малко намаля. Тя отново натисна нагоре и този път успя. Серводвигателите се включиха, люкът се отмести. Едновременно с това тя се издърпа силно с другата си ръка и се промуши през отвора.

Чакаха я... или по-скоро чакаха я онези, които не се бяха навели над люка в траекторията на мълнията... но беше ясно, че всъщност не са разбрали какво се е случило. Дори когато тя изскочи от люка като коркова тапа, когато стаята блесна осветена, когато кръстосан лазерен огън разреже въздуха под нея.

Бяха общо петима и всъщност изобщо не получиха възможност да коригират мерника си. Тялото на Джин достигна върха на дъгата, главата ѝ идваше застрашително близко до тавана, левият ѝ крак се завъртя в сърповидна крива над наклеяките трофти, бронебойният лазер стреля с убийствена точност.

Когато стъпи на дека и залитна, всичко беше свършило.

За момент тя просто стоеше и стискаше зъби, чакаше чукащата болка в пръстите да премине. Ламинираните с керамика кости бяха нечупливи, но покриващата ги кожа нямаше такава защита и тя вече посиняваше и почерняваше от масивни ожулвания.

— Добре ли си? — предпазливо попита приглушен глас зад нея.

Джин се обърна и видя Аким да подава предпазливо глава през люка.

— Да — изръмжа тя. — Побързайте. Трябва да затворим този отсек.

Аким се промуши, следван плътно от Доло.

— Какво ти е на пръстите? — попита разтревожено Доло и пристъпи към нея.

— Трофтите се опитаха да затворят капака върху тях. Няма значение. Затворете люка и го заключете!

Те се заеха да изпълнят заповедта, а тя мина покрай тлеещите тела на трофтите да хвърли бърз поглед върху контролните табла. Момент по-късно Аким застана до нея.

— Не чувам нищо, което да звучи като сигнал за тревога — тихо каза той. — Възможно ли е да не са имали време да извикат помощ?

Джин се намръщи към един от дисплеите, който показваше същата сцена, която тя и Аким бяха видели от станцията за наблюдение на движението на площадката. Не би трябвало да е възможно... но от друга страна, този кораб беше построен повече като малък транспортен, отколкото като боен. Щом в коридорите нямаше лазерни алармени системи, може би нямаше и на мостика.

— Така изглежда — съгласи се тя и посочи дисплея. — Очевидно там няма никакви признаци на паника.

— Което означава, че разполагаме с известно време — кимна Аким. — Това все пак е нещо.

— Само ако действаме бързо — каза строго Джин. — Съмнявам се, че след като разберат какво е станало, люкът ще ги задържи дълго. — В ума ѝ се въртеше неясен, полуоформен план... и за нещастие тя нямаше да има достатъчно време да разработи предварително всички подробности. — Вие останете тук. Ще се върна веднага щом мога.

— Къде отиваш? — намръщи се Аким и я погледна с подозрение.

— Ще се опитам да попреча на плановете на Оболо Нардин. Заключете люка подир мен и не го отваряйте, докато не ви дам сигнал... три почуквания, две почуквания, четири почуквания. Запомнихте ли?

Джин се обърна към люка... и спря. Доло я гледаше някак странно.

— Какво ти е? — попита тя.

Той отвори на два пъти уста преди да може да проговори.

— Ти толкова хладнокръвно ги застреля!

Тя погледна мъртвите трофти.

— Беше самозащита, Доло Самън — озъби се Джин. — Чисто и просто нашият живот или техният.

Думите прозвучаха странно кухо в ушите ѝ. При съвсем подобни обстоятелства дядо ѝ някога беше унищожил само оръжията на враговете си...

— И във всеки случай — изръмжа остро тя и му обърна гръб — онзи, който провежда тази операция, се нуждае от добър урок. Те

трябва да се научат, че намесата в живота на хората е твърде скъпо занимание.

После отиде до люка и го отвори. Или по-скоро се опита да го отвори. Пръстите ѝ бяха като мъртви и Доло трябваше да ѝ помогне.

— Можеш ли да ни кажеш какво планираш да правиш? — тихо попита той.

— Ще се опитам да пресека пътя на Оболо Нардин за бягство. — Тя замълча за момент и се послуша. Дори в мониторната пресечка да имаше някой, той стоеше съвсем тихо. — Ще се върна колкото се може по-бързо.

44.

Мониторната пресечка все още беше безлюдна, но Джин знаеше, че това няма да продължи дълго. Тя тръгна назад през товарния отсек — правеше големи крачки, което ѝ осигуряваше достатъчна скорост и в същото време ѝ даваше възможност да слуша между крачките.

Беше по средата на товарния отсек, когато чу приближаващи се стъпки. Рискува и направи още две крачки преди да се мушне през някаква врата. Затвори я безшумно и притисна ухо до нея. Чу стъпките на четирима трофти. Дали бяха разбрали, че на мостика има чужди хора? Но това не беше въпрос, над който можеше да си позволи да умува. Доло и Аким никъде другаде не биха били в по-голяма безопасност... и все пак трофтите сигурно щяха да се опитат да си върнат мостика незасегнат преди да прибегнат към силови действия.

Изчака докато стъпките заглъхнат, после отвори вратата и излезе. Щастието продължаваше да я съпровожда и тя стигна до края на товарния отсек, без да срещне други трофти. Влезе в товаро-машинната секция и въздъхна от облекчение — тук поне щеше да има място за маневри, ако се стигнеше до бой. И много трофти, които вероятно работеха в този отсек...

И неочаквано ѝ дойде една идея. Попречването на товаренето беше чудесно... но ако можеше в същото време да пресече съпротивата...

Припомни си пътя към основата на товарния отсек. Да, ето я херметизиращата врата към товаро-машинната секция. Ръчният контрол трябваше да е наблизо... ето го. Джин издърпа лоста и видя как в коридора тихо се плъзна тежък метален диск и изолира секцията от предната част на кораба. Ако вратата бе свързана с автоматична алармена система...

Не завиха никакви сирени. Значи сигурно беше свързана с декомпресионни сензори. Тя се заглежда за начин да блокира вратата. Разбира се, ключалка нямаше. Тя стреля с бронебойния лазер и направи идеално точково заваряване. Заварките щяха да издържат поне

половин час дори ако трофтите се опитаха да разбият вратата. Но пък половин час можеше и да ѝ стигне.

Джин продължи в товаро-машинната секция, мина от главния коридор в друг, по-тесен, паралелен на първия, и се насочи към входа в кърмовата част и товарната кула.

Тук беше шумно и звуковите ѝ усилватели бяха всичко друго, но не и полезни. Въпреки това тя чу много добре трофтите преди да ги види. Те говореха и поради шума говореха силно. За момент Джин се скри зад един ъгъл и заслуша.

— Командирът не позволява да се качват на борда — каза един глас. — Не ги иска на борда, докато не бъде натоварено цялото оборудване.

— Изолаторната площ е готова — възрази втори глас. — Ако настаним хората там, няма да ни пречат.

— Трябва да се натовари още оборудване — каза първият глас.

— Товаренето ще става по-бързо, ако сме самички.

— Голяма част от оборудването, което трябва да се качи, е отвъд стената. Ще ни видят.

Вторият трофт се изсмя пронизително, почти в ултразвуковия диапазон.

— И какво толкова? Техните митологии не допускат ли съществуването на демони?

Първият извънземен не отговори на смеха.

— Това е риск, който не си заслужава да поемаме — каза строго той. — Върни се на поста си. Информирай хората, че всичко, което до петнадесет минути остане отвъд стената, няма да бъде товарено.

Джин облиза устни, настрои ума си за бой, стисна зъби и излезе иззад ъгъла.

Точно навреме, за да види как двамата трофти завиват зад следващия ъгъл на път към изходния люк.

Джин въздъхна от облекчение и забърза след тях... и беше само на две крачки от главния коридор, когато прозвуча остър вой на аларма.

Мостикът? Или заварената херметизираща врата? Нямахше начин да разбере какво са открили трофтите... но това не беше толкова важно. Каквото и да бяха открили, краткият период на спокойствие беше свършил. Тя ускори крачка и зави зад ъгъла...

И спря само на три метра от истински хаос.

Гуменият тунел, в който само преди осем часа беше прогорила отвор, беше задръстен от петима-шестима хора, толкова трофти и няколко товарни колички с оборудване. Причината поне за част от струпването беше очевидна: хората докарваха оборудването до въздушния шлюз и на пожар го предаваха от ръка на ръка на трофтите да го отнесат до мястото му в кораба.

И когато тя спря, всички се втренчиха в нея.

— Ти!... Спри и се представи! — извика един от трофтите.

— Ти! — прогърмя миг по-късно на квазамански механичният преводач. — Спри и...

Останалата част беше заглушена от гърма, когато мълниеметът ѝ изпрати една светкавица към кашоните с оборудване до стената на въздушния шлюз.

Някой пищеше. Друг псуваше. После всичко затихна с изключение на воя на алармата.

Всичките шестима трофти бяха въоръжени, както и един или двама от квазаманците. Но никой не посегна към оръжието си. Всъщност никой дори не помръдна... и докато Джин гледеше замръзналите им от ужас лица, разбра защо — бяха разбрали кой стои пред тях.

Можеше лесно да убие всичките. Едно бързо сърповидно движение на левия ѝ крак и бронебойният лазер щеше да ги покоси. Тактически сигурно беше разумно да направи точно това. Тогава броят на противниците ѝ щеше да намалее и шансовете тя, Аким и Доло да излязат живи от кораба щяха да се повишат.

„Ти толкова хладнокръвно ги застреля.“

Тя стисна зъби... но споменът за тихия ужас на Доло беше твърде жив, за да го пренебрегне.

Първи стреляха трофтите на мостика. Хората дори не извадиха оръжията си.

„По дяволите всички!“

— Квазаманците да напуснат кораба — каза строго тя. — Веднага.

Никой не се опита да се прави на герой. Никой не се опита да спори. Онези, които бяха най-далеч на рампата, се обърнаха и

побягнаха, другите веднага ги последваха, изоставяйки товарните колички.

Джин погледна към трофтите. Мембраните на ръцете им бяха разперени от шок, страх или гняв. А може би и от трите.

— Горе ръцете! — заповяда тя на трофтийски.

Един от извънземните огледа другите, мембраните му затрептяха, после се успокоиха.

— Но ти си жена — каза той очевидно изненадан. — Ти не можеш да бъдеш кобра.

— Едно от многото неща, което не знаете, е и това — отвърна Джин. — Ти и твоите другари ще се подчинявате на моите заповеди.

Бавно, неохотно трофтът пусна оръжието си и вдигна ръце. След секунда другите последваха примера му.

— Сега ще влезете в кораба — нареди Джин. — Товаренето на апаратура свърши.

Първият извънземен погледна другарите си и направи движение — трофтийски еквивалент на кимване. Всички минаха предпазливо покрай Джин и отидоха в главния коридор.

— Какво ще стане с хората? — попита първият трофт, след като се присъедини към другите.

— Вашите сделки с тях свършиха. — Джин внимателно тръгна гърбом от въздушния шлюз към кулата за товарене — стараше се да държи под око трофтите и едновременно с това да наблюдава рампата.

— Нашето демесне им обеща.

— Обещанието на вашето демесне няма да бъде изпълнено. — Отстрани до нея сега беше контролният панел за въздушния шлюз и тя хвърли поглед към него. Както очакваше, големият аварияен бутон се открояваше ясно. Тя го натисна с рамо и едновременно с това скочи назад към платформата.

Външната ключалка щракна пред лицето ѝ.

Блясък от лазерен изстрел проряза гумата и метала зад нея.

Тя моментално се хвърли по корем и се превъртя с лице към рампата. Долу се виждаха трофти — идваха към тунела с извадени лазерни оръжия. Тя ги хвана в системата за цели, ръцете ѝ автоматично се извиха в положение за стрелба...

Джин изруга, когато болката прониза наранените ѝ пръсти и със закъснение ѝ напомни, че спусъците на лазерите в кутретата ѝ не са

достъпни по обичайния начин. Друг лазерен изстрел изсвистя във въздуха над главата ѝ. Тя се завъртя на бедро и рамо, насочи крак към рампата долу и стреля с бронебойния лазер.

Левият ѝ крак, изглежда, отскачаше самостоятелно, нанокомпютърът насочваше изстрелите със смъртоносна точност... и лазерният огън отдолу внезапно престана.

Всичко стана за един миг. Долу сигурно имаше други трофти, както и въоръжени хора, но за щастие цялата тази сила бе съсредоточена от дясната страна на кораба, между трофтийския жилищен комплекс и входа за човешката половина на Мангъс. Тя разлюля левия си крак назад към въздушния шлюз и повтори процедурата по заваряване, която бе използвала с вътрешната херметизираща врата. После смени целта и изряза парче от гумирания тунел. Изправи се, хвърли последен бърз поглед към рампата долу и скочи през дупката върху лявото крило на кораба.

Когато изтича покрай соплото на двигателя, излъчващата се от него топлина я удари като нещо твърдо. Джин се приведе и продължи да тича по крилото. Точно пред нея беше сградата на ремонтния хангар. На последните няколко метра от носа на кораба бе нахлузен дебел гумен пръстен. Горният дек на машинната секция скриваше от погледа ѝ по-голяма част от Мангъс отдясно. Вляво...

Вляво значителна част от външната стена беше изчезнала.

Беше очевидно, разбира се, стига да помислиш за това. Сводът, който прикриваше така добре присъствието на трофтите тук, пречеше на нормалното приземяване. Най-простото решение беше изграждане в стената на плъзгаща се врата.

Която от нейна гледна точка бе много полезна. Това означаваше, че ако тя и другите можеха да излязат от кораба, нямаше да се налага да се катерят по никакви стени.

Стигна до гумения пръстен без проблеми — нямаше нито изстрели, нито викове. Но в следващия миг разбра, че е исправена пред нов проблем. Между пръстена и кораба нямаше пролука, през която да се провре, и макар че с бронебойния лазер лесно щеше да го пробие, всички трофти вътре щяха да видят нахлуването ѝ. При невъзможността да използва лазерите на кутретата си обаче...

Тя стисна устни, клекна, сложи средния пръст на дясната си ръка върху коляното си, насочи кутретото си в целта и след като мислено

кръстоса пръсти, с палеца на лявата си ръка натисна нокътя на средния пръст на дясната.

Винаги си беше мислила, че механизмът на спусъка може да се задейства само при натискане със съответната ръка. Очевидно не беше вярно. Този начин беше неудобен, но действаше. За няколко секунди прогори парче от гумата, хвърли последен поглед зад себе си и се мушна през дупката.

На Авентини беше влизала в хангар за космически кораби. Този изглеждаше по същия начин. Командният модул на кораба — стандартна трофтийска плоска пирамидална конструкция, доколкото можа да види от високото място, на което стоеше — стърчеше в центъра на огромна площадка с подвижни стълби и рампи, водещи до входове и участъци за достъп до оборудване. Край стените на хангара, отдръпнати от кораба, който се подготвяше за отлитане, се издигаха скелета и кранове.

Десетина трофти стояха по рампите или по пода на хангара. Всички бяха с оръжие в ръце и видимо разтревожени.

Никой още не я беше забелязал.

Джин ги огледа по-подробно. Наистина бяха разтревожени — разтревожени и напълно несигурни в онова, което правеха. „Но всички са въоръжени — предупреди тя сама себе си. — Всички са въоръжени и са много!“

Тя облиза изсъхналите си устни и обмисли следващия си ход.

Под себе си и вляво видя долния край на една от подвижните стълби, водеща към задната страна на командния модул. Изглеждаше невероятно, че стълбата все още е до кораба, освен ако до горния ѝ край нямаше отворен вход. Но не беше вероятно той да е неохраняван.

Все пак това беше най-добрият ѝ шанс. И трябваше бързо да се възползва от него — преди трофтите отвън да разберат къде е отишла и да предупредят останалите. Ако можеше да измине още няколко метра покрай товарния отсек и да достигне задния край на командния модул преди някой от извънземните да погледне нагоре...

Беше изминала едва два метра, когато на площадката се чу възбуден трофтийски говор.

Джин изруга под нос, изправи се и се приготви за бягане. Лазерен лъч разцепи въздуха пред нея и я заля с топлина и светлина. Тя автоматично затвори очи срещу виолетовото петно, което сега

плуваше пред тях, и превключи оптичните усилватели. Стигна до набелязаното място, спря, изви се на четиридесет и пет градуса настрани и скочи.

И се издигна над задната част на командния модул и тупна точно на входната стълба.

Една секунда се бори да запази равновесие, разпери ръце и се подпря на рейлинга в отчаян опит да не падне назад по стъпалата. През тази секунда бе неподвижна като мишена... но и трофтите, струпани срещу нея, бяха изненадани. Извънземният пред входа стоеше замръзнал от ужас. И все още стоеше така, когато бронебойният лазер на Джин го разсече на две.

Мина само още една секунда преди оръжията отново да забълват огън — но тази една секунда ѝ беше достатъчна. Възстановила равновесието си, тя побягна с дълги скокове по някакъв коридор — надяваше се да я изведе на мостика.

Коридорът беше безлюден. Десет метра по-нататък Джин стигна до мониторната пресечка под мостика и разбра защо е така. Почти двадесет трофти бяха изпълнили пресечката и струпани около кръглата стълба, наблюдаваха двама на върха ѝ — те пък работеха върху люка с лазерна горелка. Когато Джин спря, всички се обърнаха като един и мигновено двадесет лазера се насочиха към нея...

С гръм, който разтърси собствения ѝ череп, Джин стреля със звуковия разрушител.

Няколко лазерни изстрела осветиха стаята, но падащите трофти стреляха напосоки. Джин стреля отново. И отново и отново. Стискаше зъби от болка от отразената звукова вълна и избягваше на косъм изстрелите от техните лазери. И когато всички се изпонатръшкаха на дека, се качи по стълбата и почука уговорения с Аким код три-две-четири.

Зачака. Най-после чу звук на освободени болтове и люкът се отвори. Някои от трофтите под нея вече се размърдваха.

— Джин! — ахна Доло. Гледаше я с широко отворени очи. — Ти...

— Добре съм — измърмори тя. — Махни се от пътя ми, моля те... Всеки момент ще стрелят.

Той бързо отстъпи, а тя бързо се провря през люка. Аким веднага го затвори.

— Ти се върна — каза той и се наведе да пъхне болтовете.

— Не вярваше ли, че ще се върна? — попита тя. Неочаквано коленете ѝ се огънаха и тя се строполи на един стол.

— Мислехме, че ще отидеш за помощ.

— Помощ откъде? — възрази Джин. — Не бяхме ли единомдушни, че ще ни трябват няколко часа да стигнем до твоите хора? — Кракът ѝ докосна нещо метално; тя се наведе и видя пет лазерни пистолета. — Колекция ли ще правите?

— Решихме, че ще е добре всички оръжия да са ни подръка — отвърна Доло. — Защото когато... не бяхме сигурни, че ще се върнеш, нали разбираш.

— Защо се върна? — попита Аким. — Ще бъда честен: не искам да споделя смъртта си с враг на Квазама.

— Пожелавам ти желанието ти да се изпълни — тросна му се тя. — Опитал ли се трофтийският командир да се свърже с вас?

— Предложи ни да се предадем — каза Доло. Явно се опитваше да потисне треперенето на гласа си. — Казва, че било невъзможно да победим и че те не искали да ни убиват без нужда.

— Естествено — каза Джин. — Още повече че в схватката би разрушил целия мостик. — Тя се наведе и заразглежда контролните пултове.

Аким проследи погледа ѝ.

— Какво планираш, Джасмин Моро? — попита той. — Да не смяташ да отлетиш с този космически кораб от Мангъс?

— Няма начин — изръмжа Джин. — Никога не съм управлявала нищо по-голямо от въздушна кола, а моментът не е подходящ за експерименти. — Тя замълча, защото чу слабо прашене. Идваше откъм люка... — Пак са почнали — каза тя и стомахът ѝ се сви. Отново се обърна към контролните пултове. Някъде тук трябваше да има...

Да, ето го. Джин пое дълбоко дъх и внимателно докосна ключа.

— Какво правиш? — попита недоверчиво Аким.

— Спомняш ли си, Мирон Аким, колко бяхме изненадани, че Оболю Нардин се паникьоса толкова рано? — попита тя. Потенциометърът... ето го. Микрофонът?... Закачен на стената ей там. — Нали се чудехме защо и той, и трофтите свалиха слушалките си, когато все още не можеше да има врагове? — Тя свали микрофона и несръчно го стисна между дланта и палеца.

— Спомням си — изръмжа Аким. — Можеш да ни дадеш отговор ли?

— Надявам се. — Тя пое дълбоко дъх. Ако грешеше... Вдигна микрофона до устата си и натисна бутона за включване. — Тук е Джасмин Моро — каза тя на англик. — Повтарям, тук е Джасмин Моро. Моля отговорете. Тук е Джасмин Моро, моля отговорете. Тук е Джасмин...

Внезапно от високоговорителя избоботи отговор:

— Тук е капитан Коджа, командир на „Капка роса“. Чуваме те, кобра Моро, готови сме да слезем и да те вземем.

45.

— Прието, „Капка роса“ — успя най-после да отговори Джин. — Аз... — Аким я гледаше мрачно. — Моля те, включи твоя квазамански преводач.

Последва малка пауза.

— Защо?

— С мен има квазаманци — обясни Джин и премина на техния език. — Мисля, че трябва да участват в разговора.

— С кого говориш? — попита Аким.

— С авентински кораб — отговори Джин. — Идват да ме спасят. Капитане, чуваш ли ме?

— Да. — Квазаманската дума бе произнесена от изкуствения глас на преводаческа апаратура. — Къде си?... Почакай минутка, главната спасителна група иска да разговаря с теб.

— Джин? — каза познат глас на квазамански с акцент... глас, дълбоко развълнуван от облекчение. — Джин, аз съм, баща ти. Добре ли си?

— Татко! — възкликна Джин. — Да, добре съм. Ти как...

— Да не си си мислила, че няма да оставя всичко и да дойда да спася дъщеря си? О, Господи, Джин... Виж, къде си?

— В покрития комплекс западно от Азрас... наричат го Мангъс. Почакай минутка обаче, още не можеш да дойдеш.

— Защо?

— Можеш да попаднеш на преследваща ракета. Проява на любезност от страна на трофтите, от чийто кораб говоря сега.

Последва дълга пауза.

— Ние се чудехме как използваш тази честота — казаха най-после от „Капка роса“. — Какво правят трофтите там, по дяволите?

— В момента се опитват да ни разкарат от мостика на кораба си, така че да могат безопасно да излетят с някои свои квазамански съюзници.

— Съюзници? Искаш да кажеш, че трофтийците и квазаманците са сключили съюз?

— Не, не, положението не е толкова лошо. Няма нищо официално. Това е частна сделка с група квазамански бандити, които се борят за власт.

— Борба за власт, която може би ще успее — промърмори Аким. Джин го погледна.

— Да, правилно. Проблемът, татко, е, че ние трябва да намерим безопасен изход за трима ни и в същото време да се погрижим собствениците на Мангъс да не избягат преди квазаманските управници да могат да се справят с тях.

— Почакай минутка, Джин — каза предпазливо Джъстин. — Ще изведем теб и твоите приятели, разбира се, но останалото звучи като тяхна вътрешна работа. Нещо, в което не трябва да се намесваме.

Джин пое дълбоко дъх.

— Ние вече се намесихме, татко. Самото мое присъствие тук е намеса. Моля те, просто ми повярвай.

— Джин...

— Кобра Моро, говори Коджа — прекъсна го преводачът. — Хайде да продължим тази дискусия, когато си в безопасност, а? Ти каза, че в момента си на мостика?

— Да, намираме се в нещо като капан.

— Можеш ли да опишеш кораба? Военен ли е?

— От начина, по който се бие екипажът, мисля, че не е. Чакай да видя: корабът има голям товарно-машинен отсек с провиснали, разперени напред крила над двойна гондола. Предната част прилича много на плосък пирамидален команден модул с дълга част, свързваща двата отсека. Никъде не мога да видя идентификационни знаци.

— Добре. Ще проверя дали във файла имаме подобна конструкция.

— Джин? — отново се обади Джъстин. — Значи казваш, че сте хванати на мостика?

— Да, опитват се да се докопат до нас през аварийния въздушен люк. Мога да ги отблъсна, ако е необходимо, но предпочитам да потърсим начин да убедим командира да ни пусне.

— Заслужава си да опиташ. Можеш ли да го свържеш с нас?

Джин отново погледна пулта.

— Почакайте...

— Не е необходимо — прекъсна я трофтийски глас. — Чух всичко.

— Допусках — каза Джин, като излъга само малко. — На квазамански, моля, командире... както казах и на „Капка роса“, моите другари трябва да чуят всичко.

Последва моментна пауза.

— Добре — отговори трофтийският преводач. — Ще изслушам предложението ви, но ти трябва да разбереш, че не мога да позволя да избягаш.

— Защо? — попита Джъстин.

— Ако този план се провали, споразумението на владетеля на нашето демесне с квазаманеца Оболо Нардин се обезсилва.

— Планът вече е провален — каза Джин. — Как ще вземете съюзниците си във вашия кораб, за да ги транспортирате, след като аз съм заварила товарния отсек? И къде ще останат те по време на пътуването?

— Глупава жена! Мислиш ли, че няма и други начини за влизане в нашия кораб?

— Има — съгласи се Джин. — Но вие всъщност не искате те да видят участъците, през които трябва да ги прекарате. Права ли съм?

— Квазаманците няма да научат нищо от едно бегло зърване на нашето оборудване.

— Може би. Но ако грешите, квазаманците могат бързо да напреднат... може би достатъчно бързо, за да се откъснат от вас преди вие да имате достатъчно силно марионетно правителство на тази планета. Ще желае ли владетелят на вашето демесне да поеме този риск?

— Рискът е пренебрежимо малък — настоя трофтът.

— Може би — предаде преводачът на „Капка роса“. — Нека разгледаме въпроса малко по-другояче. Ще желае ли владетелят на вашето демесне един звезден товарен кораб да попадне в квазамански ръце?

Настъпи продължителна тишина. И изведнъж Джин усети колко е уморена. И я болеше навсякъде — пръстите на двете ръце, левият ѝ глезен — от прекаленото използване на бронебойния лазер... и някакво болезнено парене в гръдния кош — някой от лазерните

изстрели, изглежда, бе минал по-близо, отколкото бе забелязала. Тя огледа мостика и чак сега разбра всъщност колко много оборудване има тук. Щеше ли да има способността и издръжливостта да унищожи всичко, ако се наложи? Защото това беше единствената реална заплаха, срещу която можеха да извършат сделка.

И трофтийският командир го знаеше.

— Нашият кораб може да лети, без да използва мостика — каза най-после той.

— О, сигурно — съгласиха се от „Капка роса“. — Повечето кораби могат. Но не е много лесно. Освен това мостикът не е единственото застрашено място на вашия кораб... О, ето една интересна идея — прекъсна Коджа собствената си мисъл. — Ако твоят кораб е със стандартна конструкция, трябва да има паралелни връзки между всички твои сензори за извършване на синхронни проверки. Един добър високоволтов токов удар по свързващия кабел може да изкара от строя всички навигационни сензори на кораба.

— Това е смешно! — изсумтя трофтът.

— Може би. Обаче има един много прост и сигурен начин да се провери.

За момент трофтът не каза нищо, после изсумтя:

— Ако вашата кобра напусне кораба, ще ѝ осигурим свободен изход оттук. Квазаманците с нея обаче не могат да напуснат.

— Джин? — попита Джъстин.

— Не — твърдо отвърна тя. — Или другарите ми напускат с мен, или разрушавам кораба. Но съм готова да направя контрапредложение.

— Слушам.

— Добре. Вие пускате „Капка роса“ да кацне... безопасно... и оставяте и трима ни да напуснем вашия кораб, и ние няма да го разрушим.

— И?

— Никакво и. Ние напускаме Квазама, вие напускате Квазама и всичко свършва.

Аким изръмжа. Джин се намръщи, погледна го, после се обърна отново към комуникационния пулт.

— Погледни реалността, командире: планът на владетеля на твоето демесне се провали и единственото, което можеш да направиш, е да намалиш неговите загуби.

— Планът няма да е провален, докато властите на Квазама не разберат истинската цел на Мангъс — контрира трофтът.

— Тогава твоят кораб е обречен — заяви категорично капитанът на „Капка роса“. Не само мостикът и сензорите, командире, но целият кораб. Ако Джин разруши мостика, ще минат часове преди да можете да летите... ти знаеш това и ние го знаем. Много преди това ние ще пристигнем дори ако трябва да кацнем извън обхвата на вашите ракети и да дойдем пеша. И на борда имаме тринадесет кобри.

— Мислиш ли, че ще приеме? — прошепна Доло.

— Ще бъде глупак, ако не приеме — промърмори Джин. — Той знае какво може да направи кораб, пълен с кобри. Ако бях поискала, дори аз можех да избия половината му екипаж.

— Трябваше да го направиш — изръмжа Аким.

— Искам тази история да свърши с колкото се може по-малко кръвопролития — отвърна тя. — Достатъчно е да изгоним трофтите от Квазама; не е необходимо да избием всички, за да ги накараме да се вслушат в съвета ни. Освен ако командирът не настоява за такъв урок, разбира се.

— Не настоявам — каза трофтийския командир с нещо като въздишка. — Много добре, кобра. Приемам твоите условия. Отляво има клавиатура. Въведи следните думи и цифри.

Джин се обърна към клавиатурата, а трофтът премина на своя език и издаде серия заповеди.

— Какво казва? — попита Доло.

— Прилича на процедура за повикване на кораба на търсеци-преследващи ракети — отговори тя. Над клавиатурата се включи един дисплей.

— Да — потвърди Джин, като разучаваше дисплея. — Ракетите са дезактивирани... връщат се на кораба.

— Тогава сме готови да напуснем орбита, Джин — казаха от „Капка роса“. — Да кацнем ли близко до Мангъс?

— По-добре не. Военните на Квазама могат да проследят траекторията ви на влизане. — Тя замълча и се замисли. Вероятно квазаманците не прехващаха разговора... но Аким слушаше, а тя не искаше квазаманските хеликоптери да стигнат до „Капка роса“ преди нея. От друга страна, ако сега преминеше отново на англий, и Аким, и Доло можеха да си помислят, че дава на кораба тайни инструкции.

А това я безпокоеше. По причини, които не можеше да си обясни, за нея беше много важно да покаже, че Квазама и световите кобра могат поне веднъж да си вярват.

— Добре, ето какво ще направим — каза най-последно тя. — Представете си Квазама като Авентини и Мангъс на мястото на Капитолия. Слезте ниско, където не могат да ви проследят, и след това предпазливо тръгнете към Уотърмикс. Разбрахте ли ме?

— Разбрахме — отговори веднага „Капка роса“. — Готови ли сте да се насочите натам и да ни посрещнете?

Джин погледна преследващата-търсеца ракета на дисплея. Ако правилно разбираше данните, ракетата беше на петнадесет минути от Мангъс.

— Да, готови сме — отговори тя.

— Не, не сме — каза Аким.

До него Доло шумно си пое дъх. Бавно, внимателно Джин се обърна. Аким стоеше до отсрещната стена с насочен към нея пистолет.

— Какво означава това, Мирон Аким? — тихо попита тя.

— Точно каквото казах — също толкова тихо отговори той. — Още не тръгваме. Аз искам този кораб за шахни на Квазама... и ще се погрижа той да не ни се изплъзне.

46.

Няколко секунди Джин и Аким се гледаха.

— Чудех се защо тръгна с мен — каза най-после Джин. — Сега вече зная. Ти искаш звездния двигател на този кораб, нали?

— Звездния двигател? — изсумтя Аким. — Много ограничено мислиш, Джасмин Моро... или много мащабно. — Той махна със свободната си ръка към мостика, без да сваля другата с насочения към нея пистолет. — На този кораб буквално няма нищо, което ние да не можем да използваме. Звездният двигател, компютърните системи, силовите агрегати... — Той кимна към лазерите зад нея под пулта. — В твоё отсъствие двамата с Доло Самън имахме достатъчно време да научим как да използваме тези ръчни оръжия. Ти беше права — те наистина са мощни. Дори само те са достатъчни, за да заслужават откуп.

Джин погледна оръжието му.

— Виждам, че оръжията са много важни за теб. Това е пистолет за изстрелване на стрелички, нали?

— Конструиран от някой си Декер Йорк от вашия народ преди тридесет години. Ние научихме много от вашето последно нашествие. От сегашното ще научим още повече. Ставай и отивай при люка.

— Защо? — попита тя, без да се помръдне от мястото си.

— Искam един от лазерите зад теб. Този кораб стои тук и твоите хора бяха достатъчно любезни да ми кажат какво да направя, за да не излети.

„Мога да го спра — помисли си тя. — Моето звуково...“

Щеше да е бавно и Аким щеше да има време да стреля. И ако отровата на стреличките бе като онази, използвана в оригиналния модел... „Добре, добре, само не се паникьосвай, момиче — каза си строго тя. — Ти все още контролираш положението.“ С едно трепване на очи нанокompютърната ѝ система за захващане на цели засече пистолета в ръката на Аким. И с небрежно извиване на ръце...

Остра болка прониза наранените ѝ пръсти и тя изохка. Все забравяше за тях.

Срещу малкия ръчен пистолет ѝ оставаше да използва само бронбойния лазер и мълниемета. Първият щеше да изпари ръката на Аким... вторият направо да го убие.

„Няма да го убия — каза си твърдо тя. — Няма.“

— Мирон Аким, послушай ме...

— Казах да отидеш до люка!

— Не! — отсече Джин. — Не, докато не ме изслушаш.

Аким пое дълбоко дъх. Джин видя пръстите му да се стягат.

— Нямам намерение да нарушавам нашето примирие, Джасмин Моро — каза той. — Ти много ни помогна и аз няма да те убия освен ако не се наложи. Но съм решил да имам този кораб.

Джин неочаквано осъзна пълното мълчание на високоговорителя. И „Капка роса“, и трофтийският командир чакаха. И слушаха.

— Мирон Аким, послушай ме — каза тя колкото можеше убедително. — Ти не искаш този кораб. Квазама още не е готова за него.

— А вие от Авентини сте достатъчно компетентни, за да знаете това, нали?

— Как ще го управлявате? — настоя Джин. — Ти видя как Оболо Нардин използва компютрите, които му бяха дадени... как ще попречите на някой друг да направи същото?

— Шахни ще контролират технологията. Те ще се погрижат тя да се използва правилно.

— От кого да се използва? Тогава шахни ще станат технократска олигархия... и ще дават тази нова технология на онези, на които решат. — Тя поклати глава. — Не разбираш ли, Мирон Аким, как това ще промени цялата структура на квазаманското общество? Аз видях как живеете вие тук, как градовете и селата имат своя уникален политически баланс, независим от този на съседния град или село. Вашите хора много се гордеят с това, и с основание — това е една от най-големите сили на вашето общество. Проучи вашите летописи и легенди и ще разбереш, че преди всичко поради тази причина обществото ви... е избягало от свръхцентрализираното управление на човешкия Доминион.

— В такъв случай може би е време да пораснем — каза упорито Аким. — Бихте ли искали да продължим с малките си спорове и гордост с цената на гражданска война?

— Гражданска война? — озъби се Джин — Боже Господи... страхуваш се от гражданска война, а желаеш нови оръжия?

— Оръжията ще бъдат контролирани от шахни...

— Колко дълго? Месеци? И какво според теб ще се случи, когато някое село или град се добере до едно от тези оръжия?

— Аз съм агент на шахни. Аз съм длъжен да се подчинявам на заповедите и да върша онова, което е от полза за цяла Квазама. Не е моя работа да вземам такива важни политически решения.

— Защо не? — контрира го тя. — Всъщност ти вече направи своето политическо решение. Ако за теб са от значение единствено дадените ти заповеди, защо не ме уби?

— А ако за теб е от значение единствено поддържането на Квазама беззащитна — защо ти не уби мен?

Тя въздъхна.

— Защото в края на краищата това е без значение. Независимо какво правиш ти, Квазама няма да вземе този кораб. Те ще го разрушат.

— Дори и повреден, той си заслужава.

— Не повреден — разрушен — озъби се Джин. — Те ще превърнат двигателите в малка атомна бомба и ще взривят кораба, себе си и Мангъс, ще ги превърнат в пепел, която ще разпръснат в горните слоеве на атмосферата. Ти ме чу да говоря с трофтийския командир... те се страхуват да позволят на хората на Оболо Нардин дори да погледнат техните дисплеи. А ти си въобразяваш, че ще разрешат да плениш екипажа жив и кораба непокътнат?

Един дълъг момент единственият звук беше идващото откъм люка приглушено съскане на лазерната горелка. Джин не сваляше очи от Аким, системата ѝ все така бе хванала оръжието му... и отчиташе Доло на един метър вляво от Джин. Искаше ѝ се да може да види лицето му, да се опита да разбере на чия страна е той в този конфликт. Но не се решаваше да отмести поглед от Аким.

— Не — каза внезапно Аким. Лицето му беше строго, очите — почти разфокусирани. Джин почти изпита съчувствие към него. Но гласът му беше твърд, нямаше никакво колебание, за което да се залови. — Моят дълг е ясен. Дори да изглежда, че няма никакви

шансове за успех, аз съм длъжен да опитам. — Той пое дълбоко дъх. — Стани, Джасмин Моро, и иди до люка.

Джин бавно стана.

— Моля те да размислиш, Мирон Аким.

— Отивай до люка — повтори студено той.

Без да сваля очи от него, Джин направи крачка наляво към люка...

И изохка, когато лявото ѝ коляно изпука.

Може би Аким беше очаквал някакъв трик. А може би просто реагира рефлекторно на неочакваното ѝ движение. Докато залиташе, протегнала ръце към гърдите на Доло, Джин чу тихото изщракване на пистолета и остро изсвистяване на натопената в отрова стреличка. Прелетя на сантиметри от дясната ѝ ръка. Тя почти усети оценката на ситуацията от нанокомпютъра. Почувства как той се приготви да поеме контрола на серводвигателите ѝ и да я хвърли в отбранителна контраатака, от която Аким щеше да се превърне в пепел...

И в последния момент преди протегнатите ѝ напред ръце да достигнат гърдите на Доло, тя сложи лявата си ръка над дясната и протегна и двете към Аким...

И лазерът на лявата ѝ ръка стреля.

Аким отскочи, изпсува злобно, овъглените останки от пистолета му се завъртяха и паднаха на дека. Той изруга и скочи към Джин, свил пръсти като нокти на граблива птица.

Джин изчака, вече стъпила здраво на пода. И когато ръцете му се протегнаха към нея, тя замахна и го удари силно в гърдите. Ударът го спря. Джин го хвана за раменете, завъртя го и го тръшна на стола, от който току-що беше станала.

За момент той остана неподвижен — гледаше я смутен и изненадан, без да може да си поеме дъх.

— Добре — каза тя. Острата болка в пръстите ѝ бавно преминаваше. — Хайде да се махаме отук преди трофтите да са се ядосали и да взривят кораба.

— Джин! — попитаха от „Капка роса.“ — Какво става? Добре ли си?

— Чудесно съм — отговори тя. — Всички сме добре. Командире, прибери хората си и ще отворим мостика.

— Разбрано — отговори трофтийският преводач. — Няма да бъдете наранени.

Аким бавно се изправи и погледна Джин.

— Някой ден — каза злобно той — ние ще ви платим с лихвите за всичко, което ни сторихте.

Тя издържа погледа му, без да трепне.

— Може би. Във всеки случай сега ще имаш шанс да оцелееш, за да го направиш.

Той отиде мълчаливо при люка. Джин го последва, без да го изпуска от погледа си... и поради това със закъснение разбра, че Доло не ги следва.

— Хайде, Доло Самън — викна тя, без да се обръща. — Време е да напуснем кораба.

— Още не е — тихо отвърна той.

Тя се намръщи и се обърна.

Доло стоеше далеч от нея, притиснат към комуникационния пулт, и държеше един от завзетите от трофтите лазери.

— Какво правиш, Доло Самън? — попита смаяно тя.

— Благодарение на теб вашият свят сега е защитен от нас — каза нервно Доло. Лицето му беше бледо, но оръжието не помръдваше. — Поне засега. Но ти, Джасмин Моро, не си толкова защитена... и възмездието, за което говори Аким, може да те сполети.

— Спри! — извика Джъстин. — Ти... който и да си... ако й направиш нещо, никога няма да излезеш жив от този кораб.

— Първо трябва да ни хванете — извика Доло в микрофона. — А дотогава ние ще сме измислили какво да правим с нея.

— По дяволите! Ако ти...

Доло отстъпи настрана и стреля в комуникационния пулт.

Гласът на „Капка роса“ внезапно прекъсна... в напрегнатата тишина оглушително изтрещя шумът от падането на лазера — Доло го бе пуснал на пода.

— Доло?! — извика Джин и вдигна вежди в недоумение.

Доло я погледна и пое дълбоко дъх.

— Сега можем да тръгваме — тихо каза той. — И по-добре да побързаме. Преди, както ти каза, трофтите да са се ядосали.

— Би ли обяснил какво искаше да докажеш с това? — изсъска Аким.

Доло посочи тавана и каза само:

— Там горе е нейният баща.

Една дълга секунда двамата мъже се гледаха... после устните на Аким се разтегнаха в усмивка и той тихо изръмжа.

— Хитро. Много хитро. Или по-точно ще е, ако стане.

— Мисля, че стана — кимна Доло. — Те са сплотени, също като добро квазаманско семейство. — Той погледна Джин. — Е, хайде, Джасмин Моро. Да се махаме оттук.

Минаването по коридора беше истинско късане на нерви. Джин беше очаквала голям ескорт, та трофтите да са сигурни, че те наистина са напуснали Мангъс, но за нейна изненада и безпокойство само един трофт ги изведе от кораба и ги остави сами.

— Не ми харесва това — промърмори Аким, докато слизаха по стълбите в сега безлюдния хангар. — Хората на Оболо Нардин може би ни чакат с насочени оръжия.

— Ако хората на Оболо Нардин имат малко ум в главите, сега трябва да стоят зад стената — каза Джин. Вече приближаваха вратата към пролуката във външната стена. — Трофтите явно бързат — шумът на двигателя става все по-силен — и лично аз не бих искала да съм тук, когато стартират.

Внезапно шумът премина в рев, придружен от ултразвуков вой.

— Излитат! — извика Доло и махна назад към кораба.

Джин погледна през рамо.

„Боже мой, прав е“ — помисли си тя поразена. Командният модул се плъзгаше плавно през свития сега гумен пръстен, около гравитационните двигатели на кораба трептеше червеникава мъгла.

— Бягайте! — викна тя. — Навън, към първото укритие, което видите.

Не се нуждаеха от подканяне. Хвърлиха се към отворената врата и тичешком прекосиха малката гола площадка до стената. Дори тук вече започваше да става забележимо по-топло. Джин знаеше, че ако са близо до соплата, когато трофтите включат двигателя на пълна мощност, ще бъдат овъглени.

Стигнаха до края на стената и видяха, че няма къде да се скрият.

— Насам! — извика Аким и махна с ръка надясно. — Зад ъгъла!

Това беше най-доброто, което можеха да направят. Начело с Аким те завиха покрай стената към югоизточната точка на ромбовидната форма на Мангъс, на сто метра настрана. С всяка крачка Джин чувстваше остри пробождания в лявото коляно, но стискаше зъби и се насилваше да продължи. До себе си чуваше тежкото дишане на Доло... усещаше как се препъва...

— Доло! — Джин спря и изохка от болка, когато го хвана за ръката.

— Не! — извика задъхан той и й махна да продължи. — Бягай... остави ме...

Останалата част от протеста му беше заглушена от взрив отвъд стената. За частица от секундата Джин се поколеба, после хвана Доло през гърба и под коленете, вдигна го и затича.

Почти успя. Аким беше до ъгъла, тя и Доло бяха на пет крачки от него, когато всичко внезапно се освети от светкавици и над тях мина невероятна топлинна вълна. Доло извика. Сдържайки сълзите си, Джин запази равновесие във внезапно надигналия се ураганен вятър. Стигна до ъгъла... опита се да завие...

И изведнъж Аким протегна ръка, хвана Джин над лакътя, дръпна я заедно с Доло зад ъгъла и ги бутна на земята.

Няколко секунди Джин не можеше да проговори... но пък и никой не би могъл да я чуе. Ревът на трофтийския кораб беше оглушителен — много по-силен, отколкото беше очаквала — и сякаш продължаваше вечно. Накрая... най-сетне... започна да намалява и за няколко секунди стихна до далечен вой.

И остави зад себе си шум от пращане на огън.

— Боже Господи... запалиха Мангъс! — изръмжа Аким, скочи и изчезна зад ъгъла.

Джин се изправи и отстъпи няколко крачки от стената. Да, сводът бе осветен от пламъци под него. Доло тихо промълви нещо.

— Какво каза? — попита тя и отиде до него.

— Казах, че са глупаци. — Доло внимателно се повдигна на лакът и пое дълбоко дъх. — Ако искаха напълно да разрушат Мангъс, трябваше предварително да изградят саморазушаваща се система. Сега ще има да се чудят дали не е останало нещо, което можем да използваме. И ще ги е страх.

— Разбирам — каза намусено Джин. — Но може би този страх ще ги възпира да се върнат и да опитат отново. Странно, че така се паникьосаха. След като се отърваха от нас, имаха достатъчно време да свършат работата си както трябва.

Доло се изкикоти.

— Не, нямаха. — Той погледна към небето. — Виж.

Джин присви очи, погледна нагоре... и гърлото ѝ се сви. Над тях бързо се спускаше нещо тъмно, обкръжено от червена мъгла.

— „Капка роса“? Но... аз им казах да не кацат тук.

— Разбира се, че им каза. И предполагам, че баща ти е имал остър спор с другите за това, след като те заплаших и после унищожих връзката ти с тях.

Джин го погледна и изведнъж разбра.

— Затова ли го направи? Да накараш „Капка роса“ по-бързо да дойде тук?

— Всъщност не по-бързо. Само по-близо.

— По-близ... — Джин млъкна. — О! Разбира се! Където и да засекат „Капка роса“, те ще изпратят хеликоптери тук. Съвсем очевидно.

Той не сваляше очи от нея.

— Нямах избор, Джин. Дори ако ти би искала да ни откараш директно в Азрас, армията пак нямаше да успее да дойде тук преди Оболо Нардин да прикрие следите си и да избяга.

— Съгласна съм — кимна Джин. — Ти наистина си много умен, както отбеляза Мирон Аким. Бих желала и аз да съм такава. — Сега „Капка роса“ вече се виждаше ясно. Джин легна по гръб, вдигна левия си крак и изпрати три изстрела с бронебойния лазер в небето. — Това ще им покаже, че съм добре — обясни тя.

Доло седна до нея.

— Аз по-скоро... надявах се, че след като това свърши, ще бъдем малко повечко заедно — каза свенливо той. — Преди да трябва да ни напуснеш.

Джин докосна ръката му.

— Аз също — каза тя и леко се изненада като разбра колко много наистина означава това за нея. — Но не мисля, че можем да си позволим да останем. Мирон Аким каза, че близко до моята совалка

имало два хеликоптера „Скай Джо“. Ако съберат достатъчно данни за траекторията на „Капка роса“, след няколко минути ще са тук.

Доло кимна. „Капка роса“ се спускаше към тях. После, със сумтене, което беше полувъздишка, полустон, Доло се изправи.

— Като стана дума за Мирон Аким, по-добре да отида да го проследя. Да се уверя, че не е намерил някакво оръжие, с което да чака кораба ви.

Джин също стана, съвестта ѝ я загложди.

— Доло... виж, аз... искам да знаеш, че всъщност аз не възнамерявах да изпълня моята част от сделката.

Той се намръщи.

— За какво говориш? Нали не мислиш, че откритият от мен начин да заловим Оболо Нардин и Мангъс няма да повиши статута на моето семейство.

— Но всичко това беше твое дело, не...

— Бих ли могъл да го направя без теб?

— Е... не, всъщност не. Но...

— Джин. — Доло сложи ръце на раменете ѝ. — Сделката е изпълнена. Наистина.

„Капка роса“ вече беше съвсем над Мангъс.

— Добре — въздъхна Джин. — Ами... май не остава нищо друго, освен да ти кажа довиждане. Благодаря ти за всичко, Доло.

И нежно го целуна.

— Довиждане, Джин — каза той и ѝ се усмихна. — Надявам се, че това ще позволи чичо ти да запази поста си.

Джин почти беше забравила за това.

— Ще го запази — кимна тя. — Дори за неговите врагове няма начин да представят случилото се като неуспех.

— Добре. — Той отново се усмихна, този път малко дяволито. — Тогава може би той ще може да ги придума да те пуснат отново да посетиш Квазама.

Джин се усмихна.

— Ако мога, ще дойда... обещавам. Ако не мога... някой ден ти ще полетиш в Космоса. Можеш да дойдеш да ме посетиш.

Далечният вой, който през последните няколко минути ставаше все по-силен, неочаквано се превърна в оглушителен. Джин погледна над раменете на Доло и видя, че „Капка роса“ се е приземила.

— Трябва да тръгвам — каза тя. — Довиждане и поздрави баща си от мен.

Петима мъже стояха приклепнали в дъга около входа на „Капка роса“... всичките кобри... но тя не им обърна внимание. През мъглата от гравитационните двигатели някой тичаше към нея. Някой, когото познаваше много добре.

— Татко! — извика Джин. — Всичко е наред... никой не стреля по мен!

В следващия миг беше в прегръдките му. Минута след това бяха на борда на „Капка роса“ на път към Космоса.

47.

— ...следователно мнението на долуподписаните членове на Директорията е, че акцията „Мангъс“ като цяло и действията на кобрата Джасмин Моро в частност трябва да се считат за успех — завърши Коруин и седна.

— Благодаря, губернатор Моро — каза генерал-губернаторът Чандлър, огледа всички и продължи: — Някой може да очаква, че на практика без никакви факти или доказателства този орган трябва да направи заключение за успеха или провала на обсъжданата акция. Както обаче скоро ще стане очевидно, често пъти е възможно нещата да се тълкуват по повече от един начин. Ние чухме тълкуването на губернатор Моро и на подписалите заедно с него заключението. Сега ще дам думата на губернатор Прийсли да изложи една по-различна гледна точка.

Прийсли стана и сложи една магнитна карта в четящото си устройство. Очите му искряха от възбуда.

Беше по-лошо, отколкото очакваше Коруин.

— И така, сега да резюмираме главните моменти:

Кобрата Моро, в явно нарушение на дадените ѝ указания, не е успяла да скрие от квазаманците, че е авентински шпионин.

Освен това кобрата Моро не е успяла да скрие от квазаманците, че е кобра, като по този начин е осуетила всякаква възможност за изненада в бъдеще с подобна хитрост.

Кобрата Моро доброволно е прекарала дълго време в близост до член на официалното квазаманско правителство. Тя е разговаряла надълго с него, сътрудничила е с него и — още по-лошо — нееднократно е демонстрирала своите оръжия на кобра в негово присъствие.

Кобрата Моро съзнателно е позволила на трофтите да избягат и с това е осуетила всякаква възможност да ги идентифицираме и да проверим дали между тях и Квазама съществува някакъв съюз.

И накрая, като директен резултат от действията си, кобрата Моро е допуснала телата на другите членове на изпратената група да попаднат в квазамански ръце, позволила е квазаманците да ги разгледат и да ни откажат възможността да им устроим правилно и прилично погребение.

Ето защо мнението на долуподписаните членове на Директорията е, че акцията „Мангъс“ изобщо и действията на кобрата Джасмин Моро в частност трябва да се считат за неуспешни.

Джин седеше свита на дивана и гледаше бледнеещата тъмнина на залеза. На вратата се почука.

— Джин, аз съм, с чичо ти Коруин — чу тя гласа на баща си. — Може ли да влезем?

— Разбира се — отвърна тя и се обърна. — Вече го чух, ако това искате да ми съобщите. Преди два часа го предадох по мрежата.

— Съжалявам — каза Коруин, придърпа един стол и се отпусна уморено на него.

— Мога ли да седна до теб? — попита баща ѝ. Джин кимна, свали крака от дивана да му направи място и трепна, когато коляното ѝ възрази срещу това движение. Докторите ѝ бяха казали, че нараняването вероятно ще доведе до ранен артрит в ставата, дори порано от обичайното за кобрите. Просто още една малка жертва.

Още една жертва за нищо.

Джъстин внимателно седна до нея и попита:

— Как си?

— Как трябва да съм според теб?

Той въздъхна.

— Навярно като нас.

Тя кимна.

— Навярно.

Няколко секунди в стаята беше тихо.

— Виж, Джин — каза най-после Коруин, — наистина не трябва да приемаш нищо от това лично. Аз бях целта на Прийсли, не ти. Ти просто се оказа най-удобното средство за тази атака, която той си беше наумил.

— О, аз наистина бях удобно средство — каза тъжно Джин. — Всичко, което направих... всичко, което казах... той преиначава за своята цел. И всички прекратиха борбата и му повярваха.

Коруин и Джъстин се спогледаха.

— Е, това може би тепърва ще се дискутира — каза Коруин. — Доколкото разбирам, си престанала да четеш съобщенията за различните мнения преди окончателния вот.

— Видях как Прийсли представи всичко — почти изхлипа тя. — Не искам да гледам как ще го приеме обществеността.

— О, тогава си изпуснала истинско удоволствие — каза Джъстин. Джин се намръщи, погледна го и видя на устните му дяволита усмивка. — Петнадесетина минути след вота по мрежата се появи анонимно съобщение: твърди се, че е запис на дискусия във висшите кръгове в лагера на джектите отпреди няколко дни. Показват няколко души, включително Прийсли, които обсъждат как най-добре да преиначат случилото се в Квазама за политическите си цели.

Джин го погледна с подозрение.

— Но кой... Вие двамата ли стоите зад това?

— Кой, ние? — попита Коруин. От широко отворените му очи струеше истинска невинност. — Не, ние нямаме нищо общо с това. Е, може би някой джект от познатите на Джъстин е решил, че Прийсли този път е отишъл твърде далеч.

Джин пое дълбоко дъх. За миг се почувства по-добре. Но само за миг. После попита:

— Но това в действителност не помага много, нали?

Коруин вдигна рамене.

— Зависи дали говорим за краткосрочни или дългосрочни резултати. Да, аз подадох оставка от губернаторския пост, така че що се отнася до това, Прийсли спечели; и да, твоят предполагаем неуспех вероятно ще създаде трудности, ако не невъзможност друга жена да бъде приета за кобра.

— И какви са дългосрочните успехи? — изсумтя Джин. — Фактът, че Квазама временно е спасена от намесата на трофтите?

— Не подценявай това — каза Джъстин. — Мангъс наистина беше голяма заплаха, както предполагаме, макар и не толкова непосредствена. Тази част от акцията е пълен успех, който намери

голям отзвук... и всички в Съвета го знаят, независимо дали го признават публично, или не.

— И имам най-малко още два други резултата — каза Коруин. — Преди всичко Прийсли може би още не е разбрал, но като ме изгони от Директорията, той подряза клона, на който седи.

— Как? — попита Джин. — Защото се прояви като тиран?

— Повече или по-малко. Не подценявай силата на съчувствието при удар под кръста, Джин, особено когато се отнася за исторически уважавано име като нашето. — Коруин се усмихна иронично. — Всъщност през последните няколко дни аз подготвям кампания да насочим очакваната обществена реакция срещу Прийсли. Сега с появата на новата информация в мрежата, мисля, че няма за какво да се безпокоя.

Джин затвори очи.

— Значи джектите ще загубят власт, но това ще ти коства кариерата — въздъхна тя. — Стандартна дефиниция на Пирова победа.

— О, не съм сигурен. — Коруин вдигна рамене. — Зависи дали политиката ми е омръзнала, нали? — Той хвана едната от бинтованите ѝ ръце. — Времената се променят, Джин, и ние трябва да се променяме с тях. През последните няколко десетилетия нашето семейство имаше повече политическа власт, отколкото е справедливо. Може би е време да се оттеглим и да продължим напред.

— От какво да се оттеглим и към какво да продължим? — попита тя.

— От политиката към държавна мъдрост — каза Коруин. — Защото сега ние имаме нещо, което нито Прийсли, нито някой друг в световите кобра може да ни отнеме. — Той вдигна пръст и го насочи към нея. — Имаме теб.

Джин примигна.

— Мен?

— Да. Теб и първия истински положителен контакт с народа на Квазама.

— О, голям контакт! — изсумтя Джин. — Двадесет и четири годишната племенница на политически лидер в оставка и деветнадесетгодишен наследник на малка селска мина.

Баща ѝ прихна и Джин обърна глава към него и попита:

— Какво ти е толкова смешно?

— Нищо — отговори Джъстин. Полагаше видимо усилие да прикрие веселата си усмивка. — Само че... е, човек никога не може да каже докъде може да стигне един такъв контакт.

И неочаквано веселостта му изчезна, изместена от гордост и любов.

— Да, човек никога не знае, Джасмин Моро, моя най-прекрасна дъщеря. Кажи ми, чувала ли си някога историята... цялата история... за пътя, извървян от твоя дядо от кобра-охранител на малко гранично село до поста губернатор и държавник на Авентини?

Беше я чувала. Но си заслужаваше да я чуе отново.

Издание:

ИК „Бард“, 1999

ISBN: 954-585-061-2

Поредица „Избрана световна фантастика“ №69

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.